

கீழ்க்கண்ட

கத்தியப்ப சிவாக்ஷரிய சுவாமிகள்
அருளிக் கேஷத

கந்த புராணம்

அசுர கூண்டம்

மூலமும் உரையும்

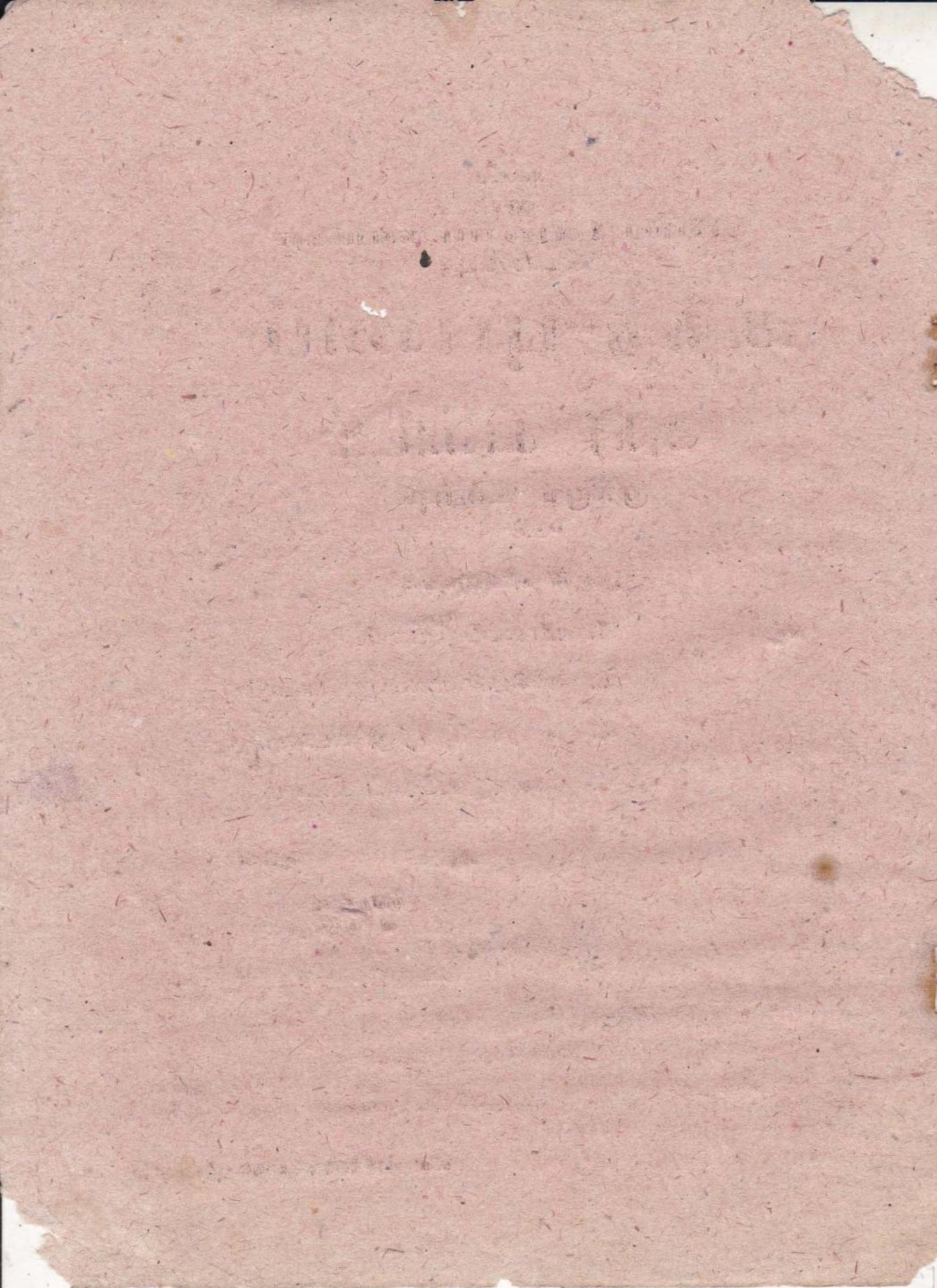
ஏதுதி 1

இதனுடை அடங்கியவை :

1. மாண்யப் படலம்
2. காசிபன் புலம்புறு படலம்
3. அசுரர் தோற்று படலம்
4. காசிபனுபதேசப் படலம்

உரையாசிரியர் : வெ. நல்லையா

முன்னுடை

கற்றவர் துயரம் நிக்கும் கருணக்கடலான முருகக்கடவுளின் திருவருளால் கந்தபுராணத்திற்கு உரை எழுத ஆரம்பமாகி உற்பத்தி காண்டம் பூர்த்தியாகி இது பொழுது அரசுகாண்டத்தின் முதலாவது சஞ்சிகை வெளியாகிறது. அடியேன் இப்பொழுது இப்பணியைச் செய்வதற்கு எத்தனையோ பெரியோர்களதும் தாய்மார்களதும் நன்பர்களதும் ஆதரவே இதைச் செய்ய தூண்டியது.

இக்கால நிலையில் இப்படியான ஓர் உரையை எழுதிவெளியிடுவது மிகவும் சிரமமுள்ளதாகவே இருக்கும் ஏன்பதை யாவரும் அறிவார்கள்.

புத்தமிழால் வைதாரரையும் அங்கு வாழுவைப்போன் என அருணகிரியார் சொல்லியபடி தமிழால் தண்ணீரை வழுத்துவார்க்கு இன்னருள் தருவான் எது ஐயன் என்னும் நல்நோக்கத்தால் இப்புராணத்திற்கு எல்லாரும் விளங்கும்படியான ஓர் உரையை எழுதி வெளியிட வேண்டுமென்பது காரணமாக மிக இலகுவான தமிழில் இந்த பரடல்களுக்கு ஓர் பொழுப்புரையை எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். இதனை சிறந்து தமிழ் நடையில்லையேயென அறிஞர் கருதக்கூடும் அல்லதும் உரையாசிரியர் மேற்கொள்ளின்ற உரைநடைக்கு புறம்பாயது எனவும் என்னவும் கூடும். ஆனால் அவ்வாறு கருதப்பட்டாலும் எனது விருப்பம் எம்பிரானுடைய மிகஅருமையான இப்புராணத்தை யாவருக்கும் தெரியவைக்கவேண்டி இருப்பதாலும் இவ்வாருக பாடல்களையாவரும் விளங்கிக்கொள்ளும் அளவில்தான் பொழுப்புரையாக எழுதியுள்ளேன்.

இசூர காண்டம் கந்தபுராணத்து சிறந்த ஓர் பகுதியாகும். இதிலே தவத்து னுடைய மாட்சிமை கூறும் பகுதியை மிகச்சிறப்பாக கூறியிருக்கிறார் ஆசிரியர். இல்லறம் துறவறம் இரண்டினதும் சிறப்புகள் மிகத்தெளிவாக கூறப்படுகின்றன. பெண்களின் உயர்வான குணங்கள் எப்படி இருப்பன என்பதும் பேசுகிறார் ஆசிரியர். மாயை எப்படித் தொழில்படுகின்றது. உயர்நிலையில் உற்றிரும் மாயையினால் எவ்வாறு மயக்கப்படுகிறார்கள் என்பது போன்றன மிகத்தெளிவாகச் சொல்லப் பெறுகிறது.

இங்கு முன்றுவகையான உபதேசங்கள் காணப்படுகின்றன. காசிபமுனிவள் உபதேசம் இது உண்மையான தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிவன் அருள் பெற்று முத்தி இன்றைத்தை அடைகின்ற நிலை பேசப்படுகிறது. இரண்டாவது மாயவள் உபதேசம். இது உலகத்தில் போக போக்கியங்களை விரும்புவார்க்கு அது எவ்வாறு அடைந்து கொள்ளலாம் எனப்பேசப்படுகிறது. மூன்றாவது சக்கிரன் உபதேசம். இது வேதாந்தக் கொள்கையை உணர்த்தி அதிலே உலகாயதச் சிறட்பை உணர்த்துகிறது. அரசர்க்குரிய நிலையையும் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. உவகில் மேம்பாடு புகழ் இதனை விரும்புவோர் என்கெய்ய வேண்டும் என்பதை விளக்கப்படுகிறது.

மார்க்கண்டேயர் படலத்திலே சிவன்டியார்களின் பெருமை பேசப்படுகிறது. அவர்கள் இயல்புபற்றியும் அவர்களை அடைந்து தொண்டு செய்வார்கள் இன்னை இன்பத்தையும் பெற்று இயமன் வாதனையையும்கூட வெல்லார் என்னும் பகுதிகள் அற்புதமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

திங்கு ஒருவர்க்கும் நினையாது வாழ்வார் எத்துணை துன்பம் நேரினும் அதனால் துன்பமுறை என்றும் உலகில் மற்றையோர்க்கு தீங்கிகூப்பார் எவ்விதம் துயரப்படுவார் எனும் பகுதிகள் மிக அழகாகக் காணப்பெறுகின்றன.

அன்டகோசப் படலம் இக்காண்டத்து மிகவும் சிறப்புடைய தொன்றுக் கிளங்குகளின்றது. அதில் நாம் வாழும் மண்ணிலான இப்புமியைப்போல இன்னும் வேறு ஆறு பூமிகள் உள்ளு எனவும், நாம்வாழும் பூமியைச் சூழ்வது உப்புநீர் என்றும் இதேபோல மற்றவையும் பாலாலும், தயிராலும், நெய்யாலும், தேனாலும் கருப்பஞ்ச ராற்றாலும், தூய நீராலும் குழப்பட்டு விளங்குவன் என்றும் இப்புமிகளில் வாழ்வார்களின் வடிவம், ஆயுள், குணம், உண்பன வழிபடும் தெய்வங்கள் ஆதியனவும், மலைகள், ஆறுகள் முதலியனவும் பேசுகிறோர். மனிதர்கள் வாழும் இப்புமியின் எமது செயலும் ஆயுனும் கொள்கையும் பேசும் சிறப்பும் காண்க, பாதாள உலகங்கள் யானவை அதன் வளர்ச்சம் எப்படி என்றும் மேலுலகங்கள் வானத்தில் எப்படி அமைகின்றன என்றும் சூரியதேவன் முதலியன எவ்வாறு இயங்குகின்றன. ஓனி செல்லா இருட்டிமுப்பு கள் அங்குகாணப்பெறும் இயல்புகள் இதுகால்யாவரும் இன்னும் அறியாத பலவற்றைப் பற்றிஅற்புதமாக பேசுகிறோர். இப்புமியில்தான் காற்றுஉண்டு, இங்குதான் மழைபெய்யும்என்றும் மற்றைய எந்த அன்டத்திலும் இதுஇல்லை எனவும் எப்பவோ எமது முன் னேர் கூறியதை இப்போமுதுதானே சந்திரனுக்குச் சென்று நிருபித்தார்கள் மேல் நாட்டார். ஆகவே ஏதுமொன்றும் புதிதாக ஆவது இல்லை. அறிந்ததைத்தான் இதை அறியாதார் அறிந்தோம் என வியப்பது அன்றி வேறில்லை எனும் உள்ளூர்கள் இப்படலமுடாகப் புலப்படுகின்றன.

அஃதன்றி எல்லா பூமியிலும் நாம்வாழும் பூமியே மிகச்சிறந்தது என்றும் அந்த அந்த உலகில் உள்ளார்கள் இங்கு வந்து புரியும் பாவ புண்ணியத்திற்கேற்ப வான உலகில் எவ்வாறு சொர்க்க போகங்களோயும் ஏனைய நரகதுஞ்சபங்களோயும் அறுவிப்பார் என்பதும் அஃதன்றி நாம் வாழும் பூமியும் ஒன்பது கண்டம் உடையது அதிலும் மேன்மையானது பரதகண்டம் அதில்தான் தவம், சிவபூசை, தருமம் முதலிய காணப்பெறும் பெரியோர் வாழ்வர் என்றும் ஏனைய எட்டுக் கண்டம் களில் வாழ்வார் யாவரும் மிலேச்சர்கள் (தெய்வ நம்பிக்கை குன்றிய உலக கக்கதை விரும்பும் மக்கள்) என்றும் எத்தனை கற்பங்களுக்கு முன்னக இன்று நாம்கானும் காட்சிகளை பேசியுறிஞ் அற்புதம் மிகச் சிறப்பாக காணப்படுகிறது. இப்படலத்து தமிழ் பேசும் மக்களிடத்து முன்பு நிகழ்ந்திருந்த தார அளவுகள் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்பெறுகின்றன.

இக்காண்டம் முழுவதும் திருச்செந்தூரில் அன்று அமர்திருந்த முருகப்பெருமா யுக்கு வியாழபகவான் அகரர் வரலாறு சொல்வதாகவே பாடப்பெற்றது. இங்கு பாடல்கள் அனைத்தும் அருளநிறைவுடன் காணப்படுகின்றன. அமரர் சிறைபுகு படலத்தில் வியாழ பகவான் முருகப்பெருமானுக்கு அகர்த்துயரம் சொல்வி வீண்ணப் பிக்கும் பகுதிகள் அற்புதத்துடன் உவகைக் கண்ணீர் பெருக்கும் பாடலாக அவை ஏற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

தீமிழ்த் தெய்வமான அகத்திய முனிவளின் சிறப்புகள் அற்புக்குச் செயல்கள் பற்றிக் கூச்செழியும் வகையில் சொல்வப்பெறுகிறது. இக்காலத்தில், எவராகுதல் அறிந்திராத பல அற்புதமான உள்ளூர் நிலைகள் இக்காண்டத்து காணப்பெறுகின்றன. இங்கு மிருங்கூயேரின் தந்தை குச்சகர் இல்லத் தருமத்தைப் பிறப்பித்து

பேசதலும், மகன் மிருகண்டோயர் துறவற தருமத்தைச் சிறப்பித்துப் பேசதலுமாகிய பகுதிகள் இவ்வுலக வாழ்வின் பயன் உள்ளையாகப் பெற விரும்புவோர் அறிய வேண்டிய விடயங்களாகும். ஞானம்தான் உருவாகியவன் எமது ஜயன் முருகன், அவன் அருளாலே அவனது புராணத்தைப் பாட எடுத்துக்கொண்ட ஆசிரியரும் எனைய அறிவுவாளிகள் எனப்படும் எத்துணைப் புல்லையோரும் எடுத்தக் கூற முடியாது விட்ட மிகமிக நுண்ணிய ஞானக் கருத்துக்களை உலக மக்களுக்கு வேண்டிய மிக முக்கியமாகிய உபதேசம்போலும் அறிவுரைகளைச் சொல்லாமல் சொல்லி உணர வேங்கிறா இப்புராணத்து.

திருக்குற்றுலப் படலம் தங்கள் தங்களை சமயம்தான் மேலானது என மத வெறிப்பிடத்து நிற்கும் சமயவாதிகட்டு அவர்களது மட்டமையை எடுத்துக் காட்டுப் பூண்றுக விளக்கியிருக்கிறார்.

விந்தகிரிப் படலத்தில் தற்பெருமைகொள்வார் எவ்வாறு உலகில் தமது தற் பெருமைக்கு அடிமையாகி, மீண்டும் தங்கள் பேதமைச் செயலால் எவ்வாறு உலகில் உள்ள மற்றையோருக்கு பெருந் தீண்மைகளை விளை சித்துப் பிள்ளைர் தாழும் அழிவர் என்பதை மிகச் சிறப்பாகப் பேசுகிறார். விளையினால் துண்பமுறுவார்க்கு ஒரே ஒரு வழி பூவும் நீரும்கொண்டு பெருமானைப் போற்றுதல்தான் என்பதன் உண்மையும் எந்தவிதமான இடருறும் காலத்தும் எம்மை ஆட்கொண்டு அருளாவல்லவன் விநா யகப் பெருமான் என்பன போன்ற அவரின் அற்புதமும் மிகச் சிறப்புடன் காவிரி நீங்கு படலத்தில் பேசுகிறார். உலக அமைப்பெல்லாம் முடிந்த முடிபுதான், இன்பத்தைத் துண்பும் தொடர்ந்தும் துண்பத்தை இன்பும் தொடர்ந்தும் கத்தைத்துயரம் தொடர்ந்தும் மாறி வருவன் என்றும் சுக துக்கங்களில் பெரியோர் அதை எவ்வாறு ஏற்பார்கள் கடப்பார்கள், என்பன இந்திரன்கரந்தறை படலத்தில் பேசுகிறார். குருபன்மன் இயல்பும் அவன் யாகச் சிறப்பும், தவமும், வெராக்கியமும், சிவனருட் பேறும் யாவும் தெளிவுபெறக் கொள்ளுகிறார்.

கூவல் தெய்வமாகும் கருணைக் கடலான ஜயனுர் பெருமானின் அற்புதத் தோற்ற ரெலாறும் அவரினுடைய அற்புதங்களும் பேசப்படுகின்றன. இன்னும் இவைபோன்ற கதைகள் கற்பணகள் மிகச் சிறப்பாகக் காணப் பேறுகின்றன. அன்பர்கள் அதை ஆங்கு கண்டுகொள்கூடுதல்.

முன்னக வெளிவந்துள்ள உற்பத்தி காண்டத்திலிரும். இக்காண்டத்திலிரும் எத்துணையோ பிழைகள் தவறுதல்கள் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும். அவற்றைச் சூடியார் கள் பெரியோர்கள் பொறுத்த என்னை இப்பணியைச் செய்யுமாறு அவர்கள் ஆசியை பெற விரும்பி வணங்கிக் கொள்கின்றேன்.

இப்போது இங்காண்பத்தை அச்சிட்டு உதவ கருணை நிறைந்த பெரியோர்களே, இப்பணியை ஏற்றிருக்கிறார்கள் அவர்க்கும் எனது நன்றி.

கஞ்ச மலர் பாதும் வாழ்க — வேஸ்வேல்
கருணை நிறைந்த பெரியோர்கள் வாழ்க
இந்திரன் முதலியோர் வாழ்க — வேஸ் வேஸ்
இவ்வுலகில் உள்ளோர் யாவரும் வாழ்க.

உயர்ப்புலம்
கோக்குவீல் மேற்கு
12 - 7 - 73

இங்கங்கம்
வை. நஷ்டலீயா

கிவ சிவ

ஆருவார் நின்சீர ஆறுமுகத் தெங்மரசே
பேறுவாய் உன்னின்றுய் பிரியாத மாதவருள்
சூறுவார் திருவாழும் சீரங்கிலைக் குருமனியே
ஊருறியாவண்ணமே ஒருமுனிவனுய் வந்தோம்.

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்

துதி

“ யோதமுறு குதமுளி புகன்ற காந்தம்
புகற்கடலிற் படிந்ததன்கட் போருள தான
மேதகுவன் புனைகுந்தி வைய முய்ய
வெய்யதுயர்ப் பிறவியெனும் வெங்கை நீரத்
தாதவிம்பும் பொழிற்காஞ்சிக் குவட்டி ஸேறிச்
சுதியமு திணைக்கரசேந் தமிழ தான
காதன்மழை பொழிந்தவருட் கொண்ட ஸான
கச்சியப்பன் இருபாதும் உச்சி வெய்யாம் ”

இக் கந்தபுராணத்தை மெய்யன்புடன் நியமமாக படிப்பவர் கேட்பவர்கள்
நோய்நீக்கம் செல்வம் புத்திரபாக்கியம் சத்துருஜயம் முதலிய பொற்று உய்வார்கள்.
— பெரியோர் பஸர் வாக்கு

—
திருச்சிற்றம்பலம்

இரண்டாவது

அசுர காண்டம்

— 1. மாயைப் படலம் —

ஊரி லாண்குணங் குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும்
பேரி லாண்குரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லாண்வரல் போக்கிலான் மேவிலான் தனக்கு
நேரி லாண்டயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றுன்.

கருணை வெள்ளம்தான் ஆறுமுகமும் பன்னிரு கைகளுடனும் திருச்செந்தூர்
என்னும் பதியில் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றது எனும்படியான எமது அப்பனுக்கு
தேவகுருவாகிய வியாழ பகவான் எம்பெருமானை வணங்கியவாறே அசுரர்களுடைய
தோற்ற வரலாறு சொல்லியிருள்கின்றுன்.

ஓர் ஊர் இல்லாதவனும், ஓர் குணம் இல்லாதவனும், குறிகள், அடையாளங்கள்
இல்லாதவனும், ஓர் செயலும் இல்லாதவனும், எவராலும் அழைக்கப்படும் பெயர்
இல்லாதவனும், முன்னாக ஒருவர் இல்லாதவனும், பின்னாக ஒருவர் இல்லாதவனும்,
தன்னையன்றி தனக்கு வேறுகச் சார ஒருவரைச் சாரும் தன்னை இல்லாதவனும்,
வருதல் அல்லது போதல் எனும் தன்னை இல்லாதவனும், தனக்கு மேலாக ஒன்று
இல்லாதவனும், தனக்கு இணையாக நேர் ஒருவர் இல்லாதவனுமாய் விளங்கும்
சிறப்பினை உடையவன் எனது உயிர்க்கு கடவுளாய் என உள்ளே நின்றுன்.

“உளமே புகுந்த அதனால்” என்றும், “ஊன்கருவின் உள்நின்ற சோதியானை”,
என்றும், “ஊனங்கத்து உயிர்ப்பாய், உலகெலாம் ஓங்காரத்து உருவாக நின்றுனை”,
என்றும். “என் உள் எழு பரஞ்சோதி” என்றும் வருகின்ற நாயன்மார் திருவாக்கு
களும் “உயிர்க்குயிராய் இருப்பவர் கடவுள்” எனும் யோக சவாமிகள் திருவாக்கும் “பத்
தித் திருமுகம் ஆறுடன் பன்னிருதோள்களுமாய் தித்தித்தது இருக்கும் அழுது என்னுளே
கண்டேன்” என அருணகிரியார் வாக்கும் மேற்சொல்லிய பாடவோடு ஒப்பிடக்கூடியினால்

கடவுள் உயிர்க்கு உயிராகி நின்றார் எனினும் யாவராலும் அறியப்படார். ஆனால்
அன்பரால் அறியும்படியாகவும் நின்றார் என்னும் கருத்தமையவும் கூறியருளினார். நின்றார் என்றமையால் “அன்றும் இன்றும் என்றும் என் உயிருக்கு கடவுள் அவனே:
அவனையே நினைந்து அவனையே பாடி அவனில் யான் ஒடுங்குவேன்” எனும் திடம்
இங்கு தெளிவாகின்றது. இப் பாடல் இக்காண்டத்திற்கு கடவுள் வணக்கமாகும்: 1
வீறு காசிபன் சிறுர்களாய் மேவிய அறுபான்
அறு கோடிய தாகிய அவன்றுக் கரசன்
மாறில் மங்கல கேசியாம் அரக்கியை மனந்து
பேற தாகவே சுரசையென் ரெருமகட் பெற்றுன்.

வேகம் கொண்ட குனம் உடைய காசிபன் என்பானிடத்திருந்து அவன் பிள்ளைகள் வழித்தோன்றல்கள் எனும்படி அறுபத்தாறு கோடி அசரர் தோற்றினார்கள். இந்த அறுபத்தாறு கோடி அசரர்களுக்கும் தலைவனுக் அசரேந்திரன் என்பான் அரசனான். அசரேந்திரன் மாறுபாடு இல்லா நெறியுடைய மங்கலகேசி என்னும் இராட்சதப் பெண்ணை திருமணஞ்சு செய்து அதன் பேருக சூரை என்னும் பெயருடைய ஒரு மகளைப் 2 பெற்றுக் கொண்டான்.

தூய அம்மகள் வளர்ந்தபின் புகர்எனுந் தொல்லோன்
தீய மாயையின் கல்விகள் யாவையுந் தெருட்டி
ஆய விஞ்சையின் வல்லபம் நோக்கியே அவட்கு
மாயை என்றுபேர் கூறினன் மனத்திலை மதிப்பான்.

தூயதானவளாய் அழகுடன் விளங்கிய சுரசை என்னும் அந்த மகள் வளர்ந்த பிற்பாடு அவனுக்கு, அசரருக்கு யிகப் பழைமையான சுக்கிர பகவான் தீமை யான மாயையின் கல்விகள் யாவற்றையும் அறிவுறுத்தி அந்த மாய வித்தைகளில் திறம்பாடுடன் அவன் விளங்கும் தன்மையைக்கண்டு அவனுக்கு மாயை என்றே ஒரு பெயரினாச் சூட்டி அப்பெயரே வழங்குமாறு செய்து பின்னர் தனது மனத்தில் இவற் 3 றைச் சிந்தனை செய்துகொள்கிறோன் சுக்கிர பகவான்.

இன்ன வெல்திய அவனர்கள் சிறுமையும் இமையோர்
மன்ன னுதியர் பெருமையும் வானநாட் டுறைவோர்
நன்ன வந்தொலைந் தசரரால் மெலிந்திட நந்தி
சொன்ன வாய்மையுங் கருதினன் புகரெனுந் தூயோன்.

எவ்வாறெனில் இப்பொழுது தேவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டு அதனால் பெருமை நீங்கி அசரர்கள் யாவரும் சிறுமைப்பட்டுள்ள நிலையையும் தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன் முதலியோர் பெருமைகளையும் இதன் தன்மை இப்படியாக இருந்தாலும் பெருமை உற்று இப்போது விளங்குகின்ற தேவ உலக வாசிகளானவர் யாவரும் தங்கள் நன்மையான நலமெலாம் தொலையப்பெற்று அசரரால் வருத்தப்பெற்று அடிமைகளாகும் வன்னம் நந்தியெம்பெருமான் சொன்ன வாய்மையான சாபத்தையும் 4 தனது மனத்தில் கருதினார் சுக்கிரன் என்னும் தூயவர்.

கருதி இன்னன மேல்வருந் தன்மையுங் கண்டு
குருதி தோயும்வேல் அவனர்கோன் பயந்தகோற் ஜேடியை
வருதி என்றுகூய் வரம்பறு பேரருள் வழங்கி
ஒருதி றந்தனைக் கேளௌனத் தேசிகன் உரைப்பான்.

இவ்வாறு மனத்தில் உணர்ந்து மேலாக நடக்க இருக்கும் காரியங்களையும் நூனூனர்வால் தெளிந்து கண்டுகொண்டு சுக்கிரபகவான், இரத்தம் தோயும் வேல் ஏந்திய அசரேந்திரன் பெற்றெடுத்த பூங்கொடியோலும் அழகுடைய மாயை என்பவளை வாவென அழைத்து எல்லையற்ற கிருபையுடன் அருள் கொடுத்து அவளை நோக்கி “மாயையே! நான் சொல்லும் ஒரு காரியத்தைக் கேட்பாயாக” என குருவான சுக்கிரன் 5 கூறுத்தொடங்கினார்

வனச மங்கைதன் கணவனால் வாசவன் தன்னால்
முனிவர் தேவரால் அளப்பிலா அவனர்கள் முடிந்தார்
அனையர் மேன்மையை யாவரும் உணர்குவர் அதனால்
உனது தந்தையும் வலியிழந் தேயொடுங் குற்றான்.

“தாமரை மலர் மேல் இருக்கின்ற மகாலெட்சமி நாயகரான விஷ்ணுமூர்த்தி
தன்னாலும், இந்திரன்தன்னாலும், முனிவரால், தேவரால் உனது குலத்தவரான அசரர்
பலர் முடிவானார்கள், இப்பொழுது உகைம் உங்கள் குலத்தை நாசமாக்கிய தேவர்
கள் பெருமையைத்தான் உனர்கின்றது. இவ்வாருள நிலையால் உனது தந்தை
அகரேந்திரனும் வளி இழந்து ஒடுங்கிப் போனான்.” 6

மின்பொ ருட்டினால் கேதகை மலர்ந்திடும் விளங்கும்
என்பொ ருட்டினால் மாமழை சொரிந்திடும் ஈட்டும்
பெ:ன்பொ ருட்டினால் யாவுமுன் டாமதுபோல
உன்பொ ருட்டினால் அவனர்க்கு மேன்மையை துள்தாம்.

‘‘மின்னவின் காரணமாக தாழைமரப்பு மலர்ந்திடும்; விளக்கமுடன் பிரகாசிக்கும்
எனது பொருட்டால் பெரிய மழை சொரியும்; சம்பாதித்துக்கொள்ளும் பொன் பொருட்டாக
எல்லாம் பெறமுடியும். இதே போல மாண்பே! உன் பொருட்டால் அசரர்களுக்கு
மேன்மை உள்தாகும்’’ என சுக்கிரன் கூறினார். அனுதியான மாண்பே உலகில் கொடு
மையானசெயல்களுக்குகாரணம். ஆகவே ‘‘உன் பொருட்டால் அசரர்களுக்கு மேன்மை
உள்தாம்’’ என சுவைபடக் கூறுகிறார். 7

வாச மாமலர் மடந்தையும் வந்தடி வணங்கப்
பேசோ ஞைதோர் பேரம் குருக்கொடு பெயர்ந்து
காசி பன்றனை அடைந்துநின் வல்லபங் காட்டி
ஆசை பூட்டியே அவனேஞ்சும் புணருதி அல்லில்.

‘‘ஆகவே மாண்பே! வாசமுடைய பெரும் தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும்
அழகிற்கு முதல்வி எனப் பேசப்படும் மகாலெட்சமி தேவியும் வந்து உனது அழகு
கண்டு காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குமாறு அத்துணைப்பெரிய சொல்லொன்றை அழகிய
வடிவத்தை உனது மாய வல்லபத்தால் நீ எடுத்துக்கொண்டு சென்று தலம் செய்
கின்ற காசிப முனிவனை அடைந்து உனது வல்லபத்தினை அவனிடம் காட்டி உன்பால்
ஆசை உண்டாக்கி அவனேஞ்சும் நீ இரவிலே கூடுவாயாக.’’ 8

அல்லி டைப்புணர்ந் தசரர்கள் தம்மையுன் டாக்கி
மெல்ல அங்கவர் தங்கட்கு நாமமும் விளம்பி
எல்லை யில்வளம் பெற்றிட அவனருக் கியலுந்
தொல்லை வேள்வியும் விரதமும் உணர்த்துதி தோகாய்.

‘‘நீ மயக்கிக்கொண்டு உன் வசமாக்கிய காசிப முனிவனை அழைத்து இராக்காலத்
திலே அவனேஞ்சும் சேர்வாய். சேர்ந்து அசரர்களை பிள்ளைகளாகப் பெற்றெடுப்பாய்.
நீ பெற்றெடுத்த பிள்ளைகட்கு மெதுவாகப் பெயரையும் இடுவாய். அதன்பின் அப்
பிள்ளைகள் எல்லையற்ற செல்லவத்தைப் பெற்றிட அசரர்கட்கு இயலும் பழங்காலம்
தொட்டு நிகழ்ந்துவரும் யாகங்களைச் செய்யும் விதங்களையும் விரதம் இருக்கும் முறை
களையும் நீ சொல்லிக் கொடுப்பாயாக, மயில்போலும் சாயலுடைய மாண்பே!’’ 9

இன்ன தன்மைகள் முடிந்தபின் நின்சிருர் எவரும்
நன்ன வந்தனை அடையவும் நன்னல ரெல்லாம்
பன்ன ரும்பழி முழ்கவும் அருந்தவும் பயில
அன்னை மீஞ்சி என்றனன் புகரெனும் ஆசான்.

“இன்ன தன்மைகள் முடிந்த பின்பாக நினது பிள்ளைகள் யாவரும் நல்ல நிலையை
அடையும்படியும் பகைவர்கள் எல்லாம் சொல்லுதற்கரிய அபகீர்த்தியான பழியில்
முழ்கிடவும் அரிய தவத்தைச் செய்தற்கு என்தாயே! நீ மீண்டு வருவாயாக” என்று
கூறினால் சுக்கிரன் என்னும் குரு.

குழந்தைகள் செவ்விதாக வளர்ந்து சிறப்புற்று இருக்கவேண்டில் அதற்குத் தாய்
செய்யும் பெருங்கடமை தவமாகும். இந்தவோர் பெரிய உன்மை நம்முடைய தாய்மார்
களிடத்து தொன்று தொட்டு நிகழப்பட்ட ஒன்றாகும். பின்னரும் தனது குலம், பிள்ளை,
கணவன் இவர்களும் விருத்தியாகி சிறப்புறுதற்கு தாயின் தவமே காரணம். இதனையே
வள்ளுவரும் ஒன்றாக தெற்றும் உவந்தாரை ஆக்கலும்
என்னில் தவத்தால் வரும்

எனவும் கூறினார். இந்த ஒரு பெரிய உன்மையைக் கொண்டே சுக்கிரன் மாயையை
நோக்கி “உன் பிள்ளைகள் நன்றாகச் சிறப்புறவும் உங்கள் பகைவர்கள் அழியவும் நீ
தவம் செய்ய” எனக் கூறினார். 10

குரவன் வாய்மையை வினவியே கோதில்சீர் அவனர்
மரபு மேம்படு தன்மையான் மற்றிலை யெல்லாம்
அருஞு கின்றனை ஆதலால் இப்பணி யடியேன்
புரிகு வேனென அவனடி வணங்கியே போனால்.

குருவான சுக்கிர பகவானின் இந்த உன்மையான வாக்கியங்களைக் கேட்டு மாயை
சொல்வாள் “ஐயனே! குறைவிலாச் சிறப்பினை உடைய அசரர்கள் குலமான எங்கள்
குலம் மேம்படுதற்குரிய தன்மையாக இவைகளை எல்லாம் எனக்கு அறிவுறுத்தினீர். ஆத
லாலே இப்பணியை அடியேன் செய்வேன்” என கூறி குருவின் பாதத்தை வணங்கி
விடைபெற்று மாயை போயினால். 11

மயிலை அன்னவள் அவனர்தம் மன்னற்கும் இனைய
செயலை யோதியே அவன்விடை யுங்கொடு சென்று
கயிலை என்னநீ ரூடியே காசிபன் இருந்து
பயிலும் நோன்புடை எல்லையை நாடியே படர்ந்தாள்.

மயிலை ஒத்தவளாகிய அழகுடைய மாயை என்பாள் அசரர் அரசனு அசுகேந்
திரனுக்கும் இந்தச் செய்திகளைச் சென்று சொல்லி அவன் அனுமதியையும் பெற்றுக்
கொண்டு புறப்பட்டு காசிபமுனிவன் கயிலைமலை என்னும்படியாகத் திருநீறு பூசை மேனி
யோடும் இருந்து பல நாளாகச் செய்துவரும் தவம் புரியும் இடத்தை நோக்கியவாறு
சென்றால். 12

திருவும் மாரவேள் இரதியும் திலோத்தமை யென்ன
மருவு தையலும் மோகினி யென்பதோர் மாதும்
ஒருத னித்திரு வடிவுகொண் டாலென உலகில்
பொருவில் மாயவள் பேரழ குருக்கொடு போனால்.

இவ்வாறு செல்கின்ற மாண்பைபாள் மகாலெட்சுமியும், மன்மதன் மனைவியான இரதியும், திலோத்தமை என்னும் அழகு பொருந்திய பெண்ணும் மோகினி என்பதோர் பெண்ணும் ஆகிய இவர்கள் யாவரும்தான் திரண்டு ஒரு தனியான அழகிய வடிவு கொண்டார்கள் எனும்படியாக உலகில் தனக்கு வேறொரு இணையில்லாத மாயவள் பேசற்கிறிய பெரிய அழின் உருவங்கொண்டு போனாள்.

13

மன்னுற் ரேர்களும் மாதிரத் தோர்களும் மதிதோய்
விண்ணுற் ரேர்களும் அன்னவள் எழில்நலம் விரைவில்
கண்ணுற் ரேர்கிலர் அனுகினர் காமவேள் கணையின்
புண்ணுற் ரேர்விளக் கழலுறு பறவையிற் புலர்ந்தார்.

மன்னில் உள்ளார்களான மனிதரும் திக்கில் உள்ள உலகங்களில் உள்ள வேறு கணத்தவரும் மேலுலக வாசிகளான தேவர்களும் யாவரும் மாண்பை கொண்ட பேரழ கின் வடிவு கண்டுகொண்டு அவளை இவள் தான் மாண்பை என்பதை உணரமுடியாதார் களாய் தாமாகவே அழகால் மயங்கி கிட்டே அனுகினராய் மன்மதன் அம்புகளால் புண் பட்டார்களாய் ஓர் விளக்கின் சுடர் முன்னுக ஒளியின் சிறப்பால் மயங்கிச் சென்று வீழ்கின்ற சூப்பு போல ஆனார்கள்.

14

மதியும் ஞாயிறுஞ் சூழ்தரு மேருவின் வடபால்
விதிம கன்தவம் புரிதரும் வியனிலை மருங்கின்
அதிர்சி லம்பொடு மேகலை புலம்புற அனையாள்
திதிகொல் என்றெலாத் தேவரும் ஜயுறச் சென்றுள்.

சந்திரனும் சூரியனும் சூழ்ந்து வலம் வரும் மேருமலையின் வடபுரத்து பிரம தேவர் மகனான காசிபன் இருந்து தவம் புரிகின்ற மேலான இடத்தின் பக்கராக அதிர் கின்ற சிலம்புகள் அணிந்த காலுடனும் மேகலை என்னும் ஆபரணம் ஒளிக்கும் அரை யுடனும் மாண்பை ஆணவள் இவள்தான் திதி என்னும் பெண் என்று எல்லாத் தேவ ரும் ஜயங்கொள்ளும்படி சென்றுள்.

திதி: இவள் காசிப முனிவரின் முத்த மனைவி. அசரர்களுக்கு தாயானவள்: தக்கன் மகனுமாவள்.

15

சென்ற மாண்பைக் காசிபன் இருக்கையில் திருவாழ்
மண்றல் வாவியுந் தடங்களுஞ் சோலையும் மணிசெய்
குன்று மாமலர்ப் பள்ளியும் மண்டபக் குழாமுந்
தன்றன் ஆஜையால் துண்ணெனச் சூழ்தரச் சமைத்தாள்.

இவ்வாறு சென்ற மாயவள் அக்காசிப முனிவன் இருப்பிடத்தில் தனது வல்லபத் தால் மகாலட்சுமி வாழும் செந்தாமரை நிரம்பிய குளங்களும், தடாகங்களும், சோலை யும், இரத்தினங்களால் ஆகிய செய்கை மலைகளும், பூக்கள் பரப்பிய மெத்தை ஸ் இடப்பட்ட பள்ளி அறைகளும், மண்டபங்களும் விதம் விதமான அழகுடன் தோன்ற வும் இவையாவும் தனது ஆஜையாலே தானே திட்டரெனத் தோற்றுமாறு படைத்து எங்கும் சூழ்ந்து விளங்கும்படி ஆக்கிவைத்தாள்.

16

இனைத்தெ லாமவண் வருதலும் எந்தைத்தஞ் னடியை
மனத்தி ஸிற்கொடு பொறியினே உரத்தினால் வாட்டித
தனித்து நோற்றிடுங் காசிபன் புகுந்தாத் தகைமை
அனைத்தும் நோக்கியீ தென்கொலென் றதிசய மடைந்தான்.

இவ்வாருக இவை எல்லாம் அவ்விடத்தே வருதலும் அப்போது எந்தை பெருமா
னுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து மனங்கொண்டு பஞ்சப் புலன்களின் வேகங்களை
தனது அறிவினால் அடக்கி ஆண்டு தனித்திருந்து தவஞ்செய்திருக்கும் காசிபமுனிவன்
தான் இருந்த அக்காடான் இடமே இப்போது சோலை, மண்டபம் குளங்கள், நிரம்பிய
உல்லாச இருப்பிடமாக மாறியமை அனைத்தையும் பார்த்து இஃது என்ன இருந்தாற்
போல இப்படியாயிற்று என்று பெரிதும் அதிசயம் அடைந்தான். 17

முற்று மாங்கவை ஆசையின் நெடிதுபன் முறையால்
உற்று நாடியே மாயைதன் செயலென உணரான்
இற்றெ லாமிவண் இயற்றினர் யாரென என்னிச்
சற்று நோக்கினன் யாரையுங் காண்கிலென் தூயோன்.

எல்லாப் புதுமையான பொருள்கள் யாவற்றையும் மிக ஆசையுடன் நெடு நேரம்
வரையில் பலமுறையாலும் உற்று நாடினான் காசிபன். மாயையினுடைய செயல்தான்
இவையாவும் என உணரானுய் இவைகள் யாவும் இவண் இப்படி யார் செய்தார் என
என்னியவாறு சுற்றிப்பார்த்தான். யாரையும்தானும் தூயவனேன அம்முனின்
கண்டானில்லை. 18

மெய்த்தவ வுணர்ச்சியை விடுத்து மேலையோன்
அத்தன தருளினால் அணங்கு மாயையால்
வைத்தன கண்ணுரை மனங்கொள் காதலாற்
சித்திர மென்வெர்க்கி யினைய செப்புவான்.

உண்மையான தவ உணர்ச்சியை விடுத்து மேலையோனுன காசிபன் யாவர்க்கும்
கடவுளான சிவபிரான் அருளால் இச்செயலை நிகழ்த்திய மாயையால் வருவிக்கப்பட்ட
பொருள் மீது வைத்துள்ள கண் மாற்றமாட்டாது மனங்கொண்ட காதலாற் சித்தி
ரப்பாவைபோலாகி ஒடுங்கியவண்ணமாக இவைகளைச் சொல்லிக்கொள்கின்றன. 19

வானநா டிழிந்ததோ மகத்தின் வேந்துறை
தானநா டிழிந்ததோ தனதன் ஆதியோர்
ஏனநா டிழிந்ததோ இதுவன் ரேல்லிவை
ஆனவா ருணர்கிலேன் அமுங்கு சிந்தையேன்.

“இங்கே தேவழுமியானது இறங்கி உள்ளதோ அல்லது, இந்திரனுடைய சவர்க்க
ழுமி இறங்கி வந்துள்ளதோ அன்றியும் கூபேரன் ஆகியோரின் வேறு நாடுகள் வந்து
இங்கு சேர்ந்துள்ளனவோ இது அல்லாவிடில் இவைகள் எவ்வாறுதான் ஆனவை என்
பதை உணரமுடியாது இருக்கின்றேன். மிகவும் விசாரமுறும் மனமுடையேன் ஆயி
னேன்” என்பான். 20

ஆரணன் செய்கையோ அகில முண்டுமிழ்
நாரணன் செய்கையோ அவர்க்கு நாடொனுப்
பூரணன் செய்கையோ பிறர்பு ரிந்ததோ
காரணந் தேர்கிலேன் கவலும் நெஞ்சினேன்.

‘அன்றியும் இச்செய்கைதான் வேதம் ஒதுக்கின்ற பிரமதேவரின் செய்கையோ? உலகெலாம் உண்டு உமிழ்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தியின் செய்கையோ? இந்தப் பிரம விஷ்ணுக்களும் நாடியறியமாட்டாத பூரணப்பொருளான சிவபிரான் செய்கையோ அன்றி பிறர் செய்தனரோ? இவை இங்கு வந்த காரணத்தை அறியொன்று வாடுகின்ற நெஞ்சடையன் ஆகின்றேன்’’ என்றால் காசிபன். 21

புன்னென்றிக் கானிடைப் புகுந்த இத்திரு
நன்னென்றிக் கேதுவோ நலந்த விர்ந்திடுந்
துன்னென்றிக் கேதுவோ தொல்லை ஞாலமேல்
எந்நெந்றிக் கேதுவென் நிதுவுந் தேர்கிலேன்.

மிகவும் சிறுமையான நிலைகொண்ட காட்டிடத்தே தோன்றிய அழகான இந்த செல்வநிலைகொண்ட நகரம் எமக்கு நன்னெறி தருவதற்கு ஏதுவானதோ அன்றி நலம் எல்லாம் தவிர்க்கப்படும் தீமை தரும் நெறிக்கு ஏதுவாகும்படியாக அமைந்துள்ளதோ, இப்பழைமையான பூ மி மேல் எந்தநிலைக்கு இது ஏதுவாயிற்றே என இதையும் நான் அறியமுடியாதிருக்கின்றேன்’. 22

என்றிவை சொற்றிவன் யாவ தாயினும்
நன்றதன் இயற்கையும் நமக்கு முன்னரே
ஒன்றறத் தெரிவுறும் உணர்ச்சி இங்ஙனஞ்
சென்றது பழுதெனச் சிந்தித் தானரோ.

என்று இவ்வாறு காசிப முனிவன் சொல்லி ‘‘சரி இது யாவதாய் இருந்தாலும் அதன் இயற்கை நன்று. அது இருப்ப இங்கே தோன்றி உள்ள அற்புத நகரத்தின் விளைவுபற்றி முழுவதும் ஆராயும்படியாகப்போன எனது உணர்வதான் பழுதாகும்’’ என சிந்தனை கொண்டான். 23

தெற்றெனத் தன்மனந் தேற்றித் தொன்மைபோல்
நற்றவம் இயற்றுவான் நனுகும் வேலையில்
மற்றது தெரிந்திடு மாயை தூமணிப்
பொற்றையில் தமியளாய்ப் பொலிந்து தோன்றினான்.

இவ்வாறு ஆராயப்படுகுந்த சிந்தனை கூடாது என தன் மனத்தைத் தெற்றி கொண்டு பழைமைபோல நல்ல தவத்தை செய்யும்படியாக காசிபமுனிவன் தொடங்கும் நேரத்து அதை மாயை ஆனவள் தெரிந்து தனது உருவத்தை காசிபமுனிவன் கண்ணால் காணும்படியாக இரத்தினங்களால் ஆக்கப்பெற்ற பெரியதோர் மலைமீது தோன்றி நின்றான். 24

தோன்றினான் நிற்றலுந் தொல்லை நான்முகற்
கான்றதோர் காதலன் அவளை நோக்கினான்
வான்றிகழ் கற்பக வல்லி செய்தவத்
தீன்றதோர் கொடிஇவன் எய்திற் ரேவென்றான்.

மாயை இரத்தின மலைமேல் தோன்றியவாறு நிற்றலும் மிகப் பழைமையான நான்கு முகமுடைய பிரமதேவர்க்கு மிகவும் அன்புடைய மகனை காசிபன் அவளைக் கண்ணுற்றுன். கண்ட உடன் காசிபன் சொல்வான் “தேவதலைல் உள்ள கற்பகத்தருவானது தான் தவம் செய்து பெற்றுக்கொண்ட ஓர் பூங்கொடிதான் இவ்விடத்து எய்தி உள்ளதோ” எனச் சொன்னுன்.

25

நாற்றலை யான்மகன் நம்முன் இக்கொடி
தோற்றிய தற்புதச் சூழ்சிக் கேதுவென்
ரூற்றுறு தவத்திறன் அகற்றி யாயிடை
வீற்றிருந் திடுவது விடுத்துப் போயினுன்.

நான்கு தலைகளை உடைய பிரமதேவர் புத்திரனாகும் காசிபன் “நமக்கு முன்பாகத் தோற்றிய இப்பூங்கொடி அற்புதமான ஓர் சூழ்சிக்குக் காரணமாகும்” என்று தான் செய்திருக்கும் தவச் செயல்கள் யாவற்றையும் நீக்கிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்திடுதலையும் விடுத்து அப்பால் புறப்பட்டுப் போயினுன்.

26

கண்ணகல் வரையிசைக் கடிது போடுற்றீ
அண்ணிய ஞதலும் அரிவை யாய்வறப்
பெண்ணுரு வேகொல்லுப் பெற்றித் தாலெண
எண்ணினன் மையலுக் கெல்லை காண்கிலான்.

அகன்ற மாயை நின்ற அம்மலைமீது விரைவாகச் சென்று சேர்தலும் அங்கு கற்பகதருவின் பூங்கொடிதான் இது என எண்ணிப் பார்க்கச் சென்ற உருவம் பெண்ணுகவே இருத்தலும் காசிபன் சொல்வான் “ஓகோ! பெள் உருவமோ இப்படியான அழகிய திருவுடன் நின்றுள்.” என எண்ணினான். ஆனால் எண்ணிய அளவில் அவன் அவள்மீது மையலாகி அவன்கொண்ட மையலுக்கே எல்லைகாண முடியாத ஒருவ ஞய் நின்றுள்.

27

புண்டரி கத்திகொல் பொன்னம் பாவைகொல்
அண்டர்தம் அணங்குகொல் எண்ணின் அன்னரைக்
கண்டறி வேன்எனைக் காதல் பூட்டிய
ஒண்டொடி இனையள்ள றுணர்கி லேனரோ.

“இவள் வெண்டாமரை மலர்மேல் இருக்கும் சரஸ்வதிதேவியோ? அல்லது பொன் வடிவான மகாலெட்சுமியோ? அன்றி தேவப்பெண்ணுன இந்திராணியோ? அப்படியாயின் நான் இவர்களைக் கண்டு அறிந்துளேனே? இவள் அவர்களுள் ஒருவராக இல்லையே. எனைத் தன்பால் காதல் கொள்ளும்படியாகச் செய்து வைத்த இவள் யாராக இருக்கலாம் என உணரமுடியாதிருக்கின்றேனே” என்றுன்.

28

சேயிருங் கமலமேற் செம்மல் செய்கையால்
ஆயவள் எண்ணிலில் இவ் வழகு பெற்றிடாள்
யைது தேறினன் எல்லை இல்லதோர்
மாயையே பெண்ணென வந்த வாறெறன்பான்.

“சிவந்த தாமரை மலர்மேல் இருக்கின்ற பிரமதேவரின் படைப்புச் செயலினால் இவள் ஆயவள் எண்ணில் இந்த அழகை இவள் பெற்றிடாள். ஏனெண்ணில் அவர்

எல்லாவற்றையும் படைப்பவர் ஆயினும் இந்தவிதமான அழகுடையாளை படைக்கும் ஆற்றல் அவருக்கு இல்லை. அதைநான் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆகவே உலகில் எல்லாரையும் தன்வயமாக மயக்கும் மாயையே இப் பெண் கோலம் கொண்டு இங்கு வந்துள்ளாள் போலும்’’ என்றான்.

29

புகன்றிவை பற்பல பொருவில் நான்முகன்
மகன்றன தருந்தவ வலியும் போதமும்
அகன்றனன் புணர்ச்சிவேட் டமுங்கி நைவதோர்
மகன்றிலின் பரிசென வருத்த மெய்தினைன்.

என்று இவ்வாறு பல பல வார்த்தைகளை நான்கு தலையுடைய பிரம தேவரின் புத்திரனான காசிபமுனிவன் சொல்லிய வண்ணமே தனது தவவிலியும் ஞான உணர்வும் நீங்கப்பட்டவனும் மாயையோடு கூடுதலே விரும்பி தனது சோடியோடு சேர்ந்து மகிழ்வதற்கு விரும்பித் துயருகின்ற ஒர் அன்றில் பட்சியைப்போன்று வருத்தம் கொண்டான் காசிபன்.

30

உண்ணிகழ் ஊண்பொருட் டியிர்கொல் வேட்டுவர்
கண்ணியுட் பட்டதோர் கலையின் மாழ்குவான்
பெண்ணர சாயவிப் பேதைக் கென்கொலோ
எண்ணமென் றிடருழந் திரங்கி ஏங்கினைன்.

தோலின் உள்ளே இருக்கும் இறைச்சியை உண்ணும் பொருட்டாக உயிர்க்கொலை செய்து வாழ்கின்ற வேடர்களால் இடப்பட்ட வலைக் கண்ணிகளிலே சிக்குண்ட மான் போல மயங்குவானும் காசிபமுனிவன் சொல்வான் ‘‘பெண்களுக்கு அரசிபோல்வளா கிய இவளுக்கு எண்ணம் யாதாக இருக்கலாம் என பலவாறு எண்ணிப் பார்த்து கவலை மேவிட்டு இடர்பட்டுத் துன்புற்றான்.’’

31

அதுபொழு தவண்ணர அளிக்க வந்திடுந்
திதிநிகர் மடமகள் சிறந்த கண்களால்
பொதுவியல் நோக்கொடு புணர்ச்சி நோக்கினைக்
கதுமெனக் காட்டினள் முனிவன் கானுறை.

அதுபொழுது அசரரைப் பெற்றெடுத்து பேணிக்காக்க வந்திட்ட திதி என்னும் பெண்ணை ஒத்த மாயை என்பவள் தனது சிறப்புற்ற கண்களால் பொது இயல்பாக அமைந்த பார்வையோடு புணர்ச்சிக்கு உரிய பார்வை ஒன்றையும் தனது கைகளால் விரைவாகக் காட்டினால் காசிபமுனிவன் கானும்படியாக.

32

கண்டனன் முனிவரன் கலங்கி ணன்பொதுக்
கொண்டதோர் நோக்கியல் குறித்துக் கூடுதல்
எண்டரு நோக்கினால் இவளை யெய்துமா
றுண்டென நினைந்தனன் உவப்பின் உம்பரான்.

மாயையின் கண் பார்வையின் குறிப்பைக் கண்ட மாத்திரத்தே முனிவன் கலக்க முற்றான். அவளுடைய பொதுவாகிய பார்வை எதனையோ நாடியது எனக் குறிப்பால் உணர்ந்தான். உணர்ந்த நேரத்தில் அப்பார்வையானது புணர்ச்சி விருப்பைப்

63

கொண்ட எண்ண முடையாள் என்பதை உணர்த்தியது எனத்தெளிந்து; ஆகவே இவளை நான் அடையும் தன்மையும் உண்டுபோலும் என நினைந்தான். அந்தினை தெளிவா கியவுடன் அவன் மகிழ்வு மிக மேம்பாடுடையதாக விளங்கினான்.

அவன் அழகால் மயங்கி இவள் என்ன நோக்கம் உடையவன் என நினைந்த போது அவன் ஓர் கண்பார்வை காட்டினான். காட்டிய அப்பார்வை யாதாமோ குறிப்பு என மனம் கலங்கியவாறு நினைந்து ஆராய்ந்த காசிபனுக்கு அவன் பார்வையும் தனது நோக்கமும் ஒன்றாக விளங்கியன என தெளிவாகியபோது கலக்கம் நீங்கி எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான். 33

பெருந்துயர் உதவுவெம் பிணியுந் தீர்ப்பதோர்
மருந்துமற் ரூதலும் மையல் மேதகும்
அருந்தவ முனிவரன் அனைய மாதுதன்
திருந்திய நோக்கியல் தெளிந்து செப்புவான்.

மாயையின் கண்பார்வையானது அவனுக்குப் பெரிய துயரினைத் தந்து நின்ற நோயும் அந்த நோய்க்கு மருந்தும் போலாகவும் துன்பமும் ஒன்றேயாகவும் விளைதலும் அவன்மேல் காதல் மயக்கம் மேலுறும் காசிபன் என்னும் செயற்கரிய தவம் செய்யும் முனிவன் அம்மாயையினுடைய திருப்தியான பார்வையின் இயல்லை தெளிந்துகொண்டு சொல்லுவான். 34

கற்பனை முதலிய கடந்த கண்ணுடைய
சிற்பரன் யாவையுஞ் சிதைய ஈறுசெய்
அற்புத மும்மவன் அருளும் போன்றதால்
பொற்புறு கின்றஇப் பூவை நாட்டமே.

“கற்பனை சிந்தனை முதலிய எவற்றையும் கடந்து நின்ற நெற்றியில் கண்ணுடைய சிவபிரான், எல்லாம் அழிவாகும்படி முடிவைச் செய்கின்ற சங்காரத் தொழிலின் அற்புதமும் அது அல்லாமல் எல்லாவற்றையும் பின்னர் நிலைபெற்று வைக்கும் கருணையான அவரின் அருளும்போலத்தான் இருக்கின்றது பொற்புடன் விளங்கிய அழுடைய இப் பெண்ணின் பார்வை” என்பான். 35

மாயையுங் கொலையுமே மருவி வைகலும்
ஆயதோர் உலகினை அளிக்கும் நீர்மையாற்
பாயிருந் திரைக்கடல் நடுவட் பள்ளிகொள்
தூயனை நிகர்த்ததித் தோகை நோக்கமே.

“இன்னும் இவள் பார்வையை இதற்கும் ஒப்பிடலாம். எதுவெனில் மாய வஞ்சனை களையும் கொலையையுமேதான் பொருந்திக்கொண்டு, கொலையும் வஞ்சனையும் பெருகி நின்ற உலகை இவற்றால் அழிவருதபடி காத்தருள்புரிகின்ற தன்மையால் பெரிய தாகிய திரைகள் மோதும் பாற்கடலில் யோக நித்திரை செய்கின்ற மிகத் தூயவரான விஷ்ணுஸூர்த்தியையும் ஒத்தது இவளின் பார்வை” எனவும் சொன்னான். 36

இயலிருள் மேனியால் இடியின் ஆர்ப்பினால்
வியனுயிர் முழுவதும் வெருவைச் செய்துடன்
பயனுறு தீம்புனல் பரிவின் ஈதரு
புயலையும் நிகர்த்தன பூவை பார்வையே.

“இன்னும் இவள் பார்வையானது, இயல்புடன்கூடிய இருள்வடிவுடன் மேகமானது எழுந்து அச்சறும்படி இருண்டு இடியின் ஆரவாரிப்புடன் தோன்றினாலும் பின்னால் சொரிகின்ற இனிய நீர்கொண்ட மழையின் குளிர்ச்சியால் முன் அச்சுற்றூர் யாவரும் உள்குளிர்வாகி மனம் மலரும்படி அமைவதுபோல இப்பெண்ணிலுடைய பார்வையும் உள்ளது போலும்.”

37

என்பன பலபல எண்ணி அன்னவள்
தன்படி வத்துருத் தகைமை கானுறீஇ
அண்பினில் வியந்துநின் றமுங்கு நெஞ்சொடு
நன்பெரு நயப்பினால் நவிறல் மேயினை.

என்று இவ்வாறு மாயையின் பார்வை குறித்து காசிபன் பலவற்றை எண்ணியவ னைய அப்பால் அவளின் அழகிய திரு உருவத்தின் தகைமையினைக் கண்ணுற்று அவள் மேல் கொண்ட அன்பால் வியந்து நின்று அவளைச் சேரும் வகையினை தெளிய முடியா மல் ஒரே மயலாகும் நெஞ்சோடும் உள்ளே எழுந்த நன்மையான பெரிய நயப்பாட் டினால் அவள் அழகிய உருவத்தின் அற்புதமான நிலைகள் பற்றிப் பேசத்தொடங்கு வான் காசிபருணிவன்,

38

வானுறு புயவின் தோற்றம் வரம்பில்சீர்க் கங்குல் வண்ணம்
ஏனைய கருமை யெல்லாம் இலக்கணத் தொருங்கே ஈண்டி
மீனுறழ் தடங்க ஞௌபால் மேவிய என்ப தல்லால்
நானமார் கூந்தற் கம்மா நாம்புகல் உவமை யாதோ.

“மீன் போலும் நீண்ட வரிவிழிகளை உடைய மாயை என்பாளின் கூந்தலை நான் சொல்லப்படுகின் வானத்துற்ற இருண்ட மேகத்தின் தோற்றமும் அளவுகடந்த சிறப் பினை உடைய இரவின் கருமை வண்ணமும் ஏனைய கறுப்பு என்னும் தன்மையுடைய பொருள் எல்லாம்தான் ஒன்றுக்கக் கூடித்திரண்டு இவளின் கூந்தல் வடிவாக உற்றன என்பதேயல்லாமல், அம்மம்மவோ! நாம் வேறு எதனைத் தனியாகத் தெரிந்தெடுத்து ஒரு பொருளை இவள் கூந்தலுக்கு ஒப்பாக பேசமுடியும் முடியாதே?”

39

கோட்டுடைக் குழவித் திங்கள் குனிசிலை இரண்டு மானின்
சூட்டுடை நுதற்கொவ் வாது தொலைந்துபோய்த் தொல்லை வான
நாட்டிடைக் கரந்துந் தோன்ற நனுகியுந் திரியு மென்னின்
மீட்டிதற் குரைக்க லாகும் உவமைகள் வேறு முன்னோ.

“இரு கொம்புகள் ஒன்றுக்கக் கவிந்து வளைந்த தன்மை போலும் இளம் பிறையும் வளைந்த வில்லும் ஆகிய இவைகள் இவள் நெற்றி அழகிற்கு பொருந்தாது; எனென்றால் இந்த இளம் பிறையும் வில்லும் இவள் நெற்றி அழகிற்கு தோற்றுத்தான் வானவில்லும் இளம்பிறையும் வானத்தில் தேவைகில் ஒருகால் மறைந்தும் மெல்லத் தோன்றியும் திரிகின்றன போலும் என்று நாம் இளம் பிறையின், வானவில்லின் இயல்பை வைத்து தெரிந்துகொண்டால் இவள் நெற்றி நான் சோல்லக் கூடிய உவமை வேறு யாதாக இருக்கும்?”

40

அருவத்தில் திகழுங் காமன் ஆடலஞ் சிலையும் நெற்றி
உருவத்துக் குடைந்து வான்புக் கொதுங்கிய மகவான் வில்லும்
பருவத்தந் துரைத்தும் என்னின் மற்றிவை யிரண்டும் மாதின்
புருவத்தைப் போலா தம்மின் மீமிசைப் பொருந்து மன்றே.

“அருபியாக யாவர்க்கும் தென்படாத மன்மதனின் போர்வில்லும் இவளுடைய நெற்றி அழகைக்கண்டு தோற்று வானத்தில் புகுந்து மானத்தால் ஒழித்து நின்ற இந்திரவில்லும் ஆகிய இரண்டையும் ஓரால்விற்கு இவள் புருவத்துக்கு ஒப்பாகும் என உரைத்துச் சொல்லலாம் என்றால் அவை இரண்டும் இந்த மான்போலும் சாய விளை உடைய மாயையின் புருவங்களைப்போல ஆகாதே! ஆகவே புருவங்களுக்கு உவமையாகப் பேசப்படும் வில்களான இவைகள் இரண்டும் இவள் புருவ அழிக்கு தோற்றுள்ள காரணத்தால் போலும் கீழ்நிலையிருது இவள் மேலாக ஒதுங்கியன போலாகின்றன.” 41

வண்ணமா வடுக்கோல் நீலம் வாளயில் கயல்சேல் என்றே
எண்ணின அவற்றி லொன்றும் யாவது மியல்புற் றன்றுற்
கண்ணினைக் கிணையே தென்னிற் காமர்பாற் கடலுள் எங்கோன்
உண்ணிய எழுநஞ் சென்னில் ஒருசிறி தொப்ப தம்மா.

“வண்ணம் மிக்குள்ள மாவடியும் அம்பும் நீலோற்பல மஸரும், வாளும், வேலும், கயல்மீன், சேஸ்மீன் என்று இவைகளைக் கண்களின் அழிகிற்காக எண்ணி நின்றாலும் இவைகளில் எதுவொன்றும் இவள் கண்களிற்கு இயல்பு உடையதாகத் தென்பட வில்லை. ஆகவே இவள் கண்களுக்கு ஒப்பாக இவைகளைவிட வேறு எதைத்தான் சொல்ல இருக்கின்றாய் என என்னைக் கேட்டால் நான் சொல்வது, அழிய பாற்கடவில் எங்கள் கடவுளான சிவபிரான் உண்ணும் படியாக எழுந்த நஞ்சதான் இவள் கண்ணுக்கு ஒப்பாகுமென்றால் அது ஒரு சிறிது பொருந்தும் எனலாம்.” 42

எள்ளென்றும் ஒத்தி யென்றும் ஏர்கொள்சம் பகப்போ தென்றுந்
தள்ளாருங் குமிழ் தென்றுஞ் சாற்றினர் அவைகள் நாடில்
தெள்ளிது மன்று வேறு செப்பவோர் பொருளு மில்லை
உள்ளதோன் றரைக்க வேண்டுந் துண்டத்துக் குவமை தேரின்.

“பொதுவாக பெண்களின் மூக்கிற்கு உவமையாக என்னுப்பூ போல என்றும் ஒந் திலை ஒத்து என்றும் அழிய சண்பகப் பூப்போல என்றும் நீக்கரிய குமிழம் பழம்போல என்றும் பலவாகப் புலவர்கள் உவமை கூறுவர். இவைகளின் இயல்லப நாடிப் பார்த்தால் இவள் பொருட்டாக இதைத் தெளிவாகக் கொள்ளக் கூடிய பொருள் என்று நாம் கொள்ளமுடியாது. ஆகவே இவள் மூக்கிற்கு உவமையாக சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. அப்படி ஒன்று உண்டாகில் அது யாது என்று நாம் புதிதாக ஒரு பொருளை தெரிந்து ஆராயவேண்டும்.” 43

கெண்டையந் தடங்கட் பாவை கேள்கிளர் இதழ்க்கொப் புன்னில்
தொண்டையங் கனியுண் டென்று சொல்வனேல் அதுவுந் துப்பால்
உண்டிடும் விருப்பி ஞேருக் குலப்புறு அமிர்தம் நல்கிக்
கொண்டிருந் திடினே ஒப்பாம் இல்லையேற் கூடா தன்றே.

“கெண்டை மீனை நிகர்த்த அகன்ற கண்களை உடைய இப் பெண்ணினது சிவந்த நிறமுடைய இதழ்களுக்கு ஒப்பாக ஒருபொருளை நாம் நினைந்தால் தொண்டையங் கனி உண்டு என்று அதைச் சொன்னால் அந்தத் தொண்டைக் கனியும் அதை முன் அனுபவத்தால் விருப்பத்துடன் உண்போருக்கு ஒயாது அமிர்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால்தான் ஒப்பாகச் சொல்லமுடியும். அப்படி அந்தக் கனியை உண்ணும் போது அமுதச்சவையை ஒயாது கொடாதிருக்குமேல் அந்தக்களியையும் ஒப்பாக பேசமுடியாதன்றே.” 44

முகையறு தளவும் புள்ளின் முருந்தமுங் குருந்து முத்தம்
அகையறு முடுவுஞ் சாற்றின் அணியெயி றதற்கொவ் வாவால்
நகையது தெரிந்ததார் வெஃக நன்னலம் புரியும் நீரால்
நிகர்பிறி தில்லை திங்கள் நிலாவெனில் ஆகு மன்றே.

“அரும்பான முல்லைப்பூவும், பறவையின் இறகின் அடியும், குருந்த மலரையும்,
முத்தினையும், வானத்தில் செறிந்துள்ள வெள்ளிகளையும், இவளுடைய சிரிப்புடன்
மலர்ந்த பற்களுக்கு ஒப்பாக சொல்லமுடியாது. இவளுடைய புன்சிரிப்பானது
இதை தெரிந்துள்ளோர் விரும்பும்படியாக நல்ல நலப்பாட்டினைத் தரும்படியாக
இருத்தவின் இதற்கு நிகராக பிறித்திலை, சந்திரனுடைய நிலா வென்றால் சிறிது
ஒப்பாகும்” என்றால் காசிபழுவிவன். 45

மயிரெறி கருவி வள்ளை தோரண மணிப்பொன் னூசல்
பெயர்வன நிகர்க்கு மென்று பேசுதல் பேதை நீர்த்தாஞ்
செயிரற வுலோக மாக்குந் திசைமுகக் கொல்லன் செய்த
உயிரெறி கருவி போலும் ஒண்குழைக் காது மாதோ.

மயிரை வெட்டுகின்ற கத்தரிக்கோல், வள்ளைக் கொடி, மகர தோரணம்,
இரத்தினங்களினால் ஆக்கப்பட்ட ஆடும் ஊஞ்சல் ஆகிய இவைகள் இவளுடைய
குண்டலங்கள் அணிந்த காதுக்கு உவமையாகப் பேசுதல் எமது அறியாமையைக் காண்
பிக்கும் என்பதேயன்றி வேறில்லை. பின்னர் இவளின் குழைகள் அணிந்த காதுக்கு
உவமை பேசப் போனால் அது நான்கு முகமுடைய பிரமதேவன் என்னும் உலோகங்
களைப் படைக்கின்ற பொற்கொல்லன் செய்த உயிர்களை, வெட்டி அழிக்கின்ற ஓர்
கருவிதான் இவள் காது என சொல்லின் அது மிகவும் செய்து கொடுக்கும்” என்றான்.

கண்ணை உலகை அழிக்க வந்த நஞ்சு என்று சொன்ன காசிபன் காதை உயிர்களை
அழிக்கும் ஓர் ஆயுதம் எனவும் பேசினான். 46

கொங்குறு சூந்த லாள்தன் கோலவாள் முகத்துக் கொப்பாம்
திங்களென் றுரைக்கில் தேயும் வளர்வறுஞ் சிறப்ப தன்றால்
பங்கய மெனினும் உண்டோர் பழுதுமற் றதற்கும் என்னில்
அங்கதற் கதுவே யல்லால் அறையலாம் படிமற் றுண்டோ.

வாசனை பொருந்திய சூந்தலை உடைய மாயை என்பாளின் அழிகிய ஒளி
பொருந்திய முகத்திற்கு சந்திரனை ஒப்பாகும் என்று உரைக்கின் இந்த சந்திரன் வளரும்;
தேயும். ஆகவே அதனால் அச்சந்திரன் சிறப்புடையதல்ல. ஆகவே சந்திரனைச் சொல்ல
முடியாது. தாமரைப் பூவைச் சொல்லவாமோ என்றால் அதற்கும் மலர்ந்தபின் குவிந்து
விடுதலான பழுதும் உண்டு. ஆகவே தாமரையையும் சொல்ல முடியாது. பின்னர்
இவள் முகத்திற்கு ஒப்பாக அவள் முகம்தான் உளதேயன்றி வேறு ஒரு பொருடு
சொல்வதற்கில்லை.

சரந்தெறு விழியி னள்தன் களத்தின தெழிலைச் சங்கங்
கரந்தன கமுகும் அற்றே அண்ணது கண்டு தோ
வரந்தரு புலவர் சொற்றார் மற்றவர் அடற்கோ நானும்
இரந்திடு தொழிலராகி இழுக்கமுற்றார்கள் அன்றே.

கூர்மைய்னான் அம்பையும் வென்ற கண்ணினை உடைய இப்பெண்ணின் கழுத்தின் எழிலைக் கண்டு சங்குகள் நீரில் மறைந்துள்ளன. கழுகும் அப்படியே சோலைகளில் மறைந்துள்ளது. இவைகளின் தன்மைகளை கண்டும், இந்த பெருமைகொண்ட புலவர்கள் கழுத்திற்கு நேராக சங்கையும் கழுகையும் உவமையாகச் சொன்னார். இப்படியாக இப்புலவர்கள் இல்லாததொன்றை உவமையாக பேசிக்கொள்ளும் தன்மையாற் போலும் பொய் சொல்வார் வாய்க்கு பொரியும் இல்லாமல் போகும் என்ற முதுமொழிக் கிணங்க இப்புலவி கள் பிறரிடம் இரந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கை உடையராகி வசை யுடையார்களாய் இருக்கிறார் போலும்' எனவும் காசிபன் பேசினான். 48

மாயவன் அதரஞ் சேர்த்து வரன்முறை இசைத்த பச்சை வேயெனும் அதுவும் யான்செய் மெய்த்தவம் அனைய நீராள் தூயபொற் ரேஞ்கண் டஞ்சித் தோற்றதால் என்னில் அன்னுன் சேயவன் வணக்கா தேந்துஞ் சிலைகொலோ நிகர்ப்ப தம்மா.

'கிருஷ்ண பகவான் தனது சொன்னிகளின் மீது சேர்த்து, உலகப்பக்ககளை மேய் க்கும் போது வரன் முறையாக ஊதுகின்ற குழலான பச்சை மூங்கில் என்னும் அது வும் யான் இதுகாறும் செய்துகொண்ட உண்மையான தவப்பேற்றின் வடிவான இவளின் தூய்மையான தோளைக்கண்டு பயந்து தோற்றுவிட்டது என்றால் கிருஷ்ண பகவானின் மகனான மன்மதன் வளைக்காதபடி ஏந்திய கரும்பாகிய வில்லா ஒப்பாவது? ஆகாதே' என்றான்.

பச்சை மூங்கிலின் பக்கமைவனப்பையும் கரும்பின் பக்கமை வனப்பையும் தோள்களுக்கு உவமையாக சொல்வார். அவ்வண்ணமானாலும் இவள் நிலையில் இவைகள் பெரியோ னுன் கிருஷ்ணபகவான் கைகளில் உற்றும் தோற்றது மூங்கில். ஆகவே மகன் மன் மதன் வில்லான கரும்பு எவ்வாறு பொருந்தும்?' என்றான். 49

பூந்தள வனைய மூரற் பொற்கொடி கரத்துக் கொவ்வா காந்தளும் நறிய செய்ய கமலமா மலரும் என்னில் மாந்தளிர் பொருவ துண்டோ வள்ளுகிர் கிள்ளை நாசி ஏய்ந்தள வற்றுக் காயர் இலைச்சினை யாய தன்றே.

'மூல்லை அஞ்செப்ப போன்ற பற்களை உடைய பொற்கொடியான மாயவன் கைகளுக்கு ஒப்பாகாது செங்காந்தள் பூவும் வாசனை கொண்ட செம்மையான பெரிய தாமரை மலரும் என்று சொன்னால் மாமரத்தின் இளம் தளிரின் வனப்பை இவள் கைகளுக்கு ஒப்பாக சொல்ல முடியுமோ? அது பொருந்துமோ பொருந்தாதே! இவளுடைய கூரிய நகமானது கிளியின் சொன்னை நிகர்த்தது அதோடு அது மன்மதனுடைய அளவற்ற அழகிய முத்திரையும் ஆக சோபித்து விளங்குவது.' 50

பொருப்பென எழுந்து வல்லின் பொற்பெனத் திரண்டு தென்னந் தாப்பயில் இளநீரென்னத் தண்ணென்ன அழுதுட் கொண்டு மருப்பென கூர்த்து மாரன் மகுடத்தில் வனப்பு மெய்தி இருப்பதோர் பொருளுண் டாமேல் இணைமுலைக் குவமை யாமே.

'மலையைப்போல வளர்ந்து, சூதாடு கருவியின் அடியைப் போல திரண்டு, தென்னை மரங்களிற் பொருந்துகின்ற இளநீர் எனும்படி குளிர்ந்த அழுத்ததை உள்ளே பொதிந்து, யானைக் கொம்பைப் போலக் கூர்மையடைந்து, மன்மதனுடைய முடி

போலும் வனப்பும் கொண்டு இருப்பதான் ஒரு பொருள் இருப்பதாகில் அது இவனுடைய இணையான இரண்டு முலைகளுக்கும் ஒப்பாகும்' என்றால் காசிபன். 51

அந்திரு வன்னேள் மேனி அமைத்துவெம் முலைக்கண் செய்வான்
கந்தர வள்ளாம் நீலுண் குகிலிகை விதிகொள் போழ்திற்
சிந்திய துள்ளி யொன்றின் ஒழுக்கங்கொல் சிறப்பின் மிக்க
உந்தியின் மீதுபோய உரோமத்தின் ஒழுக்க மன்றே.

‘பிரமதேவர் அழகிய மகாலட்சுமி போலும் இவளின் உடலத்தைப் படைத்து
பின்னர் வெவ்விய மூலைகளின் கண்களைச் செய்யும் பொருட்டாக அழகிய கிண்ணத்
தில் உள்ள நீலமையிற் தோய்த்த எழுதுகோலை கையிலே எடுக்கும்போது சிந்தப்பட்ட
ஒரு மைத்துளியின் வீழ்ச்சிதானே சிறப்பின் மேம்பட்ட இவளின் வயிற்றின்மேல்
நீண்டிருக்கின்ற மயிரின் ஒழுங்கு? ஏனெனில் அது மிக அற்புதமாக தென்படுகின்றதே’’
என்றால். 52

மாசடை யாதநீல மணியுறழ் வண்ண மாலோன்
காசடை அகலந் தாங்குங் கனங்குழைத் திருவும் போற்றுந்
தேசடை மாதி னுந்திச் சீரினுக் கணையன் துஞ்சும்
பாசடை நேர்வ தாமோ பகரினும் பழிய தன்றே.

‘களங்கத்தை அடையாத நீல இரத்தினத்தை ஒத்த வண்ணம் கொண்ட நாரா
யனக் கடவுள் கவுத்துவ மணி அணிந்திருக்கப்படும் தமது நெஞ்சிலே வைத்திருக்கின்ற
அழகிய காதனையை அணிந்திருக்கின்ற இலக்குமி தேவியும் வணங்கிப் போற்றும்
படியான ஒளி கொண்ட பொற்பினை உடைய இப்பெண்ணின் வயிற்றின் சிறப்பிற்கு
அந்த நாராயனக் கடவுள் பள்ளி கொள்கின்ற பச்சை நிறம் உடைய ஆவிலையை
ஒப்பாக பேசலாமோ? ஒப்பெண்று சொன்னாலும் கூடப் பழி’’ என்றால் காசிபமுனிவன்.

கண்டுழி மாயும் அன்றே மின்னெனில் ககன மாகக்
கொண்டிடின் உருவின் ரூகுங் கொடியெனில் துடிய தென்னில்
திண்டிறல் நாக மென்னில் சீரிதன் றணங்கின் நாப்பன்
உண்டிலை யென்று மானும் உண்மைக்கோ ருவமை யுண்டோ.

இவளின் இடைக்கு உவமையாக நாம் மின்னல் என்போமாயின் மின்னல் காணப்
பட்டவுடன் மாயும், ஆகாயமாம் எனக் கொண்டால் அதற்கு உருவும் இல்லை.
ஷங்கொடி என்பேனே அல்லது உடுக்கை என்றாலோ, வலிமையான நாகபாம்பு
என்றாலோ, அதுவும் சிறப்பானதல்ல. ஆகவே உண்டு இல்லை என்னும்படி ஜூற நிற்கும்
படியான உண்மைப் பொருளானதிற்கு ஒரு உவமை சொல்லமுடியுமா! இல்லையே. ’’ 54

மயலுடைப் பணியும் ஆல வட்டமும் வனப்புச் செய்த
வியலுடைத் தேரும் அச்சற் றிரங்கியே உயிர்க்கு மென்றூற்
கயலுடைக் கண்ணேள் அல்குற் கொப்பவோ காமர் வீடவ்
வியலுறுப் பென்பர் யாரும் மேலது காண்டும் அன்றே.

‘‘மயங்கும் தொழிலையுடைய பாம்பும், ஆலவட்டமும், வனப்புச் செய்துள்ள
அலங்கார இயல்புடைய தேரும் இவளுடைய அல்குலுக்கு பயந்து சத்தமிட்டு மூச்
செறிந்து நிற்கும் என்றால் கயல் மீணா ஒத்த கண் கொண்ட இந்த நங்கையின் அல்குலான்

குறிக்கு நிகர் சொல்லலாமோ! ஆகாதே! புலவர்கள் யாவரும் இவ்வாரை இவளின் அல்குலை இன்பம் தரும் மன்மதனின் இருப்பிடம் என்பார்கள். ஆகவே அது அப்படித் தானே என்பதை இவளோடு கூடி இன்பம் அனுபவிக்கும்போது பின்னால் காண்பேன்'' என்றான் காசிபன்.

55

கோழிலை அரம்பை யீறுங் குருமணித் தண்டை வேழத்
தாழிருந் தடக்கை தண்ணை நிகரெனில் தகுவ அன்றால்
மாழையுண் கருங்கண் மாதின் மகரிகை வயங்கு பொற்பூண்
குழுற கவானே போலும் அவையெனிற் சொல்ல லாமோ.

“செழித்த இலைகளையுடைய வாழைமரம் ஈனுகின்ற பச்சைநிறம் விளங்கிய தண்டும் யானையின் தாழ்ந்த பெரிய துதிக்கை ஆகிய இவற்றை இவளின் தொடைக்கு நிகரென நாம் சொன்னால் அது தகுவதல்ல. ஆகவே இவைகள் எல்லாம் மாவடுவின் பிளவு போலும் நீண்ட கண்ணுடைய மாயையின் அரையில் அணியப் பெற்ற குறங்கு செறி என்னும் மகரதோரணம் போன்ற பொன் ஆபரணங்களால் குழப்பெற்ற தொடைதான் வாழைத் தண்டும் யானைத் துதிக்கையும் என்று சொல்லுவதின்றி யானைத்துதிக்கையோ அல்லது வாழைத்தண்டுபோல்வது இவள் தொடை என்று சொல்வது தகாது’’ என்றான். இவைபோல் இவள் தொடை என்னது இவள் தொடைபோல அவையென தொடையை முன்வைத்தே செப்பல் வேண்டு மென்றான்.

56

அவ்வாறும் செஞ்சை அன்னாள் அணிகெழு முழந்தாட் கொப்பாப் புலவர்கள் புகலா நின்ற வழக்கலாற் பொருந்திற் ரண்றால் திலகநன் மணியே போல்வாள் தெய்வத வடிவுக் கிந்த உலகினுள் இழிந்த தொன்றை உரைக்கினஃ துவமை யாமோ.

அவ்வன் என்னும் நன்டும் அவனுடைய அழகு விளங்குகின்ற முழந்தானுக்கு ஒப்பாக புலவர்கள் சொல்லி நிற்கின்ற வழக்கே அல்லாமல் அந்த உவமை பொருந்திய ஒன்று அல்ல; சிறந்த நல்ல மாணிக்கத்தைப் போன்ற தெய்வீகமான வடிவுடை இப்பெண்ணினது உருவத்திற்கு இந்த உலகத்துள் இழிந்த பொருளாகக் கருதப்படும் உவமையாகக் கூறின் அது உவமையாகுமோ ஆகாதே என்றான்.

57

தமனியத் தியன்ற பொற்பில் தாவிலா ஆவந் தானுஞ் சிமையநேர் கொங்கை மாதின் திகழ்க்கணக் காலுந் தூக்கிற் சமயிது பொருளி தென்றே தமியனேன் துணிந்து சிந்தை அமைவுற அறிதல் தேற்றேன் ஐயழுற் றிடுவன் யானே.

பொன்னினால் செய்யப்பட்ட பொலிவினை உடைய குற்றமற்ற அம்புக் கூட்டை யும், மலைமுடிபோன்ற முலைகளை உடைய இந்த மாயை என்பாளின் திழந்து விழங் கும் கணைக்காலையும் நாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் உவமானமிது அல்லது உவமேயம் இது என்று தனித்து இங்கே நிற்கின்ற தமியேனுதிய நான் நிச்சயித்து மனம் அமை யும்படி அறிந்துகொள்ள மாட்டேன் இன்னமும் தான் நான் சந்தேகம் கொள்வேன் என்றான். இவனுடைய கணைக்காலுக்கு அம்புக் கூடு சமம் என்று சொல்லவும் முடியாது அல்லது அம்புக் கூட்டைப் போல எனவும் பேச முடியாத படி அமைந்து விளங்குவது கணைக்கால் என்றான்.

58

அரும்புறு காலைக் கொங்கைக் கழிவுற்று முகமொவ் வாது
சுரும்புற மலர்ந்த பின்னுந் தொலைந்துகை யினுக்குந் தோற்றுத்
திரும்பவும் அடிக்கும் அஞ்சிச் சிதைந்தது கமல மென்றுல்
பெரும்பயம் உற்று நோற்றும் பிழைத்தது போலு மன்றே.

தாமரைப்புவானது மொட்டாயிருக்கும் காலத்து இவளுடைய மூலையின்
வனப்புக்குத் தோற்றது. பின்னர், தாமரைப்பு வண்டுகள் மொட்க்க மலர்ந்த
பின்பு இந்த மாயையின் முகத்தைக் கண்ணுற்று அதற்கு இனையாகவும் மாட்டாது தனது சிறப்பே தொலைந்தது. இவளின் கையை ஒப்பிட்டால் அதற்கும்
தோற்றது. சரி, இனிமேல் இவளுடைய காலுக்கும் தான் இனையாகுமோ எனப்
பார்த்தபோது தாமரை இவள் காலின் வனப்பைபக் கண்டு ஏங்கி அதற்கும் இனை
யாகேள் எனச் சிதைவாகப் போனது. தாமரைப்புவே இப்படியாய்விட்டது
எனச் சொன்னால், தாமரை இவ்வளவு பாடுபட்டு வனப்படையத் தவம் செய்தும்,
அதன் தவத்தால் ஏது பிரயோசனமும் ஆகாது போயிற்றே என்றுன்
காசிபழுனிவன்.

59

மேக்குயர் கூனல் ஆமை விரைசெறி குவளைத் தோடு
தாக்குறு பந்கு பிண்டித் தண்டளிர் சார்பு கூறில்
தாக்குறு துலையின் தட்டுத் தொகுத்தொரு வடிவில் வேதா
ஆக்குறின் மாதின் நாளுக் கதுநிக ராகும் போலும்.

மிக உயர்ந்து முதுகு வளைந்த ஆமையையும், வாசனை பொருந்திய கருங்குவளை மலரின் இதழையும், அடிக்கப்படுகின்ற பந்தையும், அசோக மரத்தினது
செழிப்பான் தளிரையும், நான் இவளின் காலுக்கு இனையாக உவமை கூறின்,
அதைத் தனித்தனி எடுத்துக் கூறுவேன் ஆயின் அது பொருந்தாது. ஆனால், எல்லா
வற்றையும் படைக்கின்ற பிரமதேவர் மேற்சொல்லிய நான்கு பொருளின்
வனப்பை ஒன்றுக்கத் திரட்டி இன்னுமொரு வடிவில் ஆக்கினால், அது இவளின்
காலுக்கு ஒப்பாகும் போலும்.

60

ஆவியின் நொய்ய பஞ்சம் அனிச்சமா மலரும் அன்னத்
தாவியு மிதிக்கிற சேந்து துளங்குறும் அடிகள் என்றால்
நாவியங் குழலின் மாது நடந்திட ஞாலம் ஆங்கோர்
பூவதோ அதுடு அன்றேல் பொன்னடி பொருந்து மோதான்.

புகையினும் மிருதுவான் பஞ்சின் மேலும், சிறந்த அனிச்சம்பூவின் மேலும்,
அன்னப்பட்சியின் தூவியின் மேலும் இவள் தனது காலை மிதித்தால் பொருது
இவள் கால் சிவப்படைந்து நடுங்குமே என்னில், மயிர்க்குப் பூசப்படும் வாசச்
சாந்தனிந்த சுந்தலை உடைய இப்பெண் நடப்பதற்குப் பூமி என்ன ஆங்கு
ஓர் பூவோ! பூவல்லாது பூமி ஆகில், இவளின் பொன்னுனபாதங்கள் பூமியில்
பொருந்துமோ?

61

கயலுறும் கருங்கட் செவ்வாய்க் காரிகை தனது சாயல்
மயிலெனக் கூறின் அல்லால் மற்றதற் குவமை யில்லை
இயலுறு வடிவிற் கொப்ப தேதுள திவலே போலச்
செயலுறுத் தெழுதிற் றுண்டேல் சித்திரம் அஃதே போலும்.

கயல் மீனை நிகர்த்த கரிய கண்களையும் சிவந்த வாயையும் உடைய இப்
பெண்ணினது சாயலை மயிலின் சாயல் போலும் என்று சொல்வேனே அல்லாது.

மற்று இதற்கு வேறு உவமை காணமுடியாது. ஆராயுமிடத்து இவள் சாய ஒக்கு ஒப்பாக வேறு ஏது உள்ளது? இவளுடைய வடிவைப்போலச் செயல்ப் படுத்தி எழுதக்கூடிய சித்திரம் ஒன்று உண்டானால் (அது முடியாதது ஒன்று) அச்சித்திரத்தை இவள் சாயல் நிகர்க்கும்,

62

ஆனாம் நான்கு செய்தாட் காயிர மடங்கேர் கொண்ட மானினி தன்னை வேதா வகுத்தில்லோ அன்னன் தானமைத் துள்ளே என்னில் தலைபல தாங்கி இந்தத் தூநிலா நகையி னைாத் தொடர்ந்துபின் திரிவன் அன்றே.

தன்னைப் படைத்த பிரமதேவரையே தனது அழகைக் கண்டு மகிழ ஒரு முகம் காணுது என்று நான்கு முகமாக்கிக்கொள்ளும்படி வைக்கப்பண்ணிய திலோத்தமை என்னும் பெயரினை உடைய பெண்ணிலும் ஆயிரம் மடங்கு அழுகொண்ட இந்த இனிய அழகுடைய பெண்ணைப் பிரமன் படைக்கவில்லைப்போலும், ஏனெனில், அப்படி அவர் இவளைப் படைத்திருந்தால், இவள் அழகைக் கண்டு பருகுவதற்கு இந்த மிகத் தூய்மையான நிலவுபோலும் நகையுடைய பெண்ணரை சியைத் தொடர்ந்து எத்தனையோ தலைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஓயாது இவள் பின்னால் திரிவரே! இப்பிரதேவர் என்றான் காசிபமுனிவன்.

63

மையறு புவியில் வந்த மாதிவன் அடியி லுள்ள துய்யதோர் குறிகள் வானில் தொல்பெருந் திருவில் வைகுஞ் செய்யவன் றனது தேவி சிரத்தினும் இல்லை யென்றால் மெய்யறு குறிகளைல்லாம் இனைத்தென விளம்பற் பாற்றே.

குற்றமற்ற இப்பூவுலகில் வந்த இந்தப் பெண்ணின் கால்களில் உள்ள மிகத் தூய்மையான நல்ல இலக்கணக் குறிகள் வான உலகில் பழைமையான பெரும் செல்வத்தில் இருக்கின்ற திருமாவின் தேவி இலட்சமியின் சிரசிலும் இல்லை என்று சான்னால், இவளுடைய மேனியிற் காணப்படும் இலக்கணக் குறிகள் எல்லாம் எவ்வண்ணம் என என்னாற் சொல்லமுடியுமோ! ஆகாதே என்றான் காசி பன்.

64

என்று முன்னிஅவ் வேந்திழை தன்முனஞ் சென்று காமர் திருவினுஞ் சீரியோய் நன்று நன்றுநின் நல்வர வேயேனு நின்று பின்னும் நெறிப்பட ஒதுவான்.

என்று இத்தகைய வார்த்தைகளால் அவளின் எழில் நலத்தைப் புகழ்ந்து எண்ணியவனும், அந்த மாயை என்பாள் முன்பாகச் சென்று அவளைப் பார்த்து, அழகிய மகாலட்சமியிலும் பார்க்கச் சிறப்புடைய பெண்ணே! நல்லது நல்லது உனது வரவு என்று சொல்லிய வண்ணம் அவள் முன்பாக நின்றுகொண்டு பின் வரும் முறைமையாக இவற்றை ஒதுக்கிறான் காசிபமுனிவன்.

65

யாது நின்குலம் யாதுநின் வாழ்ப்பதி யாது நின்பெயர் யாருளைத் தந்தவர் ஒது வாயென் றுரைத்தனன் உள்ளாறு காத லான்மிகு காசிபன் என்பவே.

பெண்ணே உனது குலம் யாது? உனது வசிப்பிடமான ஊர் யாது? உன் ஆடைய பெயர் யாது? யார் உன்னைப் பெற்ற தாய் தந்தையர்? ஆகிய உனது

வரலாறுகள் யாவும் உரைப்பாயாக என அவள்மேல் கொண்ட காதலோடும் காசிபழுனிவன் உரைத்தான். சாதாரணமாக முனிவன் அவள் வரலாற்றைப் பொதுப்படையாகக் கேட்காது அவள்மேல் கொண்ட அங்குருகும் சங்கிதம் தவிர்க்கமுடியாத தொன்றுகி நிற்றலும் அதனால் மிக ஆவலுடன் கேட்டான். 66

வனிதை கூறுவள் மாதவ நீயிது
வினாவி நிற்றல் விழுமிதன் றென்னிடைத்
தனிய ஞகியுஞ் சார்ந்தலை நோற்பவர்க்
கினிய வேகொல் இனையதோர் நீர்மையே.

மாயவள் கூறுவாள், தபோதனனே! நீ இதை வினாவி நிற்றல் பெருமை உடையதல்ல. அதுவன்றி, என்னிடத்து தனியவனுகியும் வந்திருக்கின்றார். தவம் செய்வார்க்கு இச்செயல்கள் இனியது ஆகுமா! 67

ஏதில் நோன்பை இகந்துணர் வில்லதோர்
பேதை மாந்தரில் பேசியேற் சார்வது
நீதி யேயன்று நின்கடன் ஆற்றிடப்
போதி யென்ன முனிவன் புகழுவான்.

குறைவிலாத உனது தவத்தை விடுத்து உனர்வு இல்லாத ஒரு பேதை மனி தரைப் போலப் பேசி என்னை அண்டி நிற்பது நீதி அல்ல. உனது தவக் கடமை களைப் புரியும் பொருட்டு நீ செல்வாய் என மாயவள் கூற, காசிபன் சொல்வான். 68

மங்கை கேட்டி வரம்பறு பற்பகல்
அங்கம் வெம்ப அகமெவி வுற்றிடச்
சங்கை மின்றித் தவம்பல செய்திடல்
இங்கு வேண்டிய தெய்துதற் கேயன்றே.

பெண்ணே கேள்! அளவற்ற பல நாட்கள் உடலம் வெதும்ப, உள்ளம் மெவி வுற்றிடச் சந்தேகம் விபரீதம் யாவுமிலாமற் பல தவங்களை ஒருவர் செய்கிற யாது பொருட்டு? இங்குங்கு தான் விரும்பிய பொருளை அடையும்பொருட்டல் வலவோ.

பொன்னை வேண்டிக்கொ லோபொன்னின் மாநகர்
தன்னை வேண்டிக்கொ லோசசி யாம்பெயர்
மின்னை வேண்டியே அல்லது வேறுமற்
றென்னை வேண்டிஅவ் விந்திரன் நோற்றதே.

இந்திரன் யாது பொருட்டாகத் தவஞ் செய்தான் தனக்குப் பொன் வேண்டியா? அல்லது, பொன்னை தேவ உலகை வேண்டியா? அப்படியல்லவே! இந்திரானி என்னும் பெண்னை மனைவியாக்கும்படியல்லவோ தவம் செய்தான். 70

ஐதின் மேனி அலகுற யான்தவஞ்
செய்த திங்குளைச் சேருதற் கித்திறம்
நோய்தின் மேவினை நோற்றதற் குப்பயன்
எய்தி யுற்ற இனித்தவம் வேண்டுமோ.

அதேபோல குற்லமற்ற எனது சரீரம் வாடித் துயருறும் பொருட்டு நானும் தவஞ் செய்தது இங்கே உன்னைச் சேர வேண்டும் என்னும் பொருட்டாக; எனது

தவத்தின் மாண்பினால் நீயும் என்னையே நாடி அதிவிரவாக வந்துள்ளாய்.
நான் தவஞ் செய்தற்குப் பலன் உடன் கிடைத்துவிட்டது அப்படி இருப்பவும்
நீ என்னை மீண்டும் தவஞ் செய்யப் போகும்படி சொல்லுகிறுய். செய்த தவத்
திற்கும் பலன் கிடைத்துவிட மேல் ஏனை எனக்குத் தவம் என்றான் காசிபன்.

71

பேரும் ஊரும் பிறவும் வினாவினேற்
கோர வொன்றும் உரைத்திலை ஆயினுஞ்
சேர வேபின் தெளிகுவன் காமநோய்
ஈரு கின்ற இரங்குதி நியென்றான்.

பெண்ணே! உனது பேரும், ஊரும், பிற வரலாறுகள் பற்றியும் யான் உன்
கீர்த்திகள் கேட்டபவும், கேட்ட எனக்கு அறியும்படியாக ஒரு வார்த்தையாதல் உரைத்
தாய் இல்லை. அப்படிச் சரி நீ சொல்லாது விடுத்தாலும் பின்னர் நான் எல்லா
வற்றையும் முறையாகத் தெரிந்துகொள்கிறேன். இப்போது காமம் என்னும்
நோயானது என்ன வாட்டுகின்றது. எனக்காகச் சற்று நீ இரங்குவாயாக எனக்
காசிபமுனிவன் கூறினான்.

72

மாயை கேட்டு வறிது நகையளாய்
நீயில் வாறு நெடுந்தவஞ் செய்ததும்
ஆயில் என்பொருட் டோஅஃ தன்றரோ
தூயை வஞ்சஞ் சொலன்முறை யோவென்றான்.

மாயை என்பாள் முனிவனின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு முதலில் வெறு
மனே சிரித்தாள். சிரித்துவிட்டுப் பின்னர் முனிவனுக்குச் சொல்லாள். நீ
இவ்வாறு நெடுநாட்களாகத் தவஞ் செய்தது எதுவாகில் என்பொருட்டாக
என்று சொல்கிறோம். நன்றாக இருக்கிறது உனது வார்த்தை! என்பொருட்டாக
நீ ஒருபோதும் தவஞ் செய்யவில்லையே! நீயோ தூய வாழ்வுடைய முனிவன்.
ஆகவே, வஞ்சனையாக இப்படிச் சொல்லல் முறையாகுமோ எனக் கேட்டாள்?

73

மற்றில் வண்ணை மயில்புரை சாயலாள்
சொற்ற காலை அணையவள் சூழ்ச்சியை
முற்று மோர்ந்து முதிர்கலை யாவையுங்
கற்று ணர்ந்திடு காசிபன் கூறுவான்.

மற்றும் இந்த வண்ணமாக மயிலை ஒத்த சாயலை உடைய மாயை என்பவள்
சொன்ன நேரத்து அவனுடைய சூழ்ச்சியான இந்த வார்த்தைகளைக் காசிபமுனி
வன் முழுவதும் உணர்ந்துகொண்டாலும், எல்லாவிதமான முதிர்ந்த உண்மை
அறிவு தரும் பல கலைகளையும் கற்று உணர்ந்த காசிபமுனிவன் என்பவன் சொல்
லத் தொடங்குகின்றான்.

74

பொய்ம்மை யாதும் புகல்கிலன் நான்முகன்
செம்மஸ் யான்அது தேருதி போலுமால்
இம்மை யேபர மீந்திடு வோய்இவன்
மெய்ம்மை யேயுரைத் தேன்உள் வேட்கையால்.

பெண்ணே! நான் ஒருபோதும் பொய்யாக எதையாகுதல் சொல்லவில்லை.
யான் நான்கு முகமுடைய பிரமதேவரின் மகன். அதை நன்றாக அறிந்துகொள்வா

யாக. அது உனக்கும் தெரியுந்தானே. இப்பிறவியிலே எனக்கு மேலான இன் பத்தை நான் அனுபவிக்க அருள் தருபவள் நீதான். நான் இங்கு உண்மையே உரைத்தேன். அது என்னுடைய உள்ளத்தில் உண்மீதுள்ள விருப்பத்தால் அவ்வாறு உரைத்தேன்.

75

பன்னெ டுந்தவம் பற்பகல் ஆற்றியான
முன்னி நின்றது முத்திபெற் ரூய்ந்திட
அன்ன தேயேற் கருள்செய் வந்தனை
உன்னை மேவலன் ரேஞ்சர் முத்தியே.

பல நாட்களாக நான் பெருந் தவத்தைச் செய்து நின்றது முத்தியான பேரின்பத்தைப் பெற்று உய்யும்படியாகத்தானே. அந்த இன்பமான முத்தியை எனக்கு அருள்புரியும் தெய்வமாக நீ இங்கு வந்துள்ளாய். உன்னைக் கூடி ஆனந்தம் உறல்தான் மேலான முத்தியாகும்.

76

ஈத ஸான்மற் றெனக்கொரு பேறிலை
ஆத ஸாலுணை யேயடைந் தேனெனக்
காதன் மாதும் அக் காசிபற் கண்ணுறிஇ
ஒத ஸாம்பரி சொன்றை யுணார்த்துவாள்

எனது தவத்தாலாகின்ற பேறு உன்னைக் கூடி மகிழ்வதல்லது வேறு இல்லை. ஆனதன்மையால் உன்னை அடைந்தேன் என்று காசிபன் கூறி நிற்றலும், அப் போது காசிபமுனிவனின் காதற் பெண்ணை மாயையும் அக்காசிபமுனிவனை நோக்கிச் சொல்லுதற்குப் பொருத்தமான கபட வார்த்தை ஒன்றைச் சொல்லுகின்றார்கள்.

77

மங்கலம் இயைந்திடு வடாதுபுல முள்ளேன்
செங்கனக மேருவரை சேர்ந்ததொரு தென்பால்
கங்கைநதி யின்கரை கலந்திட நினைந்தேன்
அங்கனுறு கின்றதோ ராம்பயன் விழைந்தே.

முனிவனே கேள்! நான் சுபநிலைமை பொருந்திய வடதேசத்திலே இருப்பவள். நான் செம்பொன்னாலான மேருமலையைச் சேர்ந்து அதன் தென்புறமாகப் பெருகிச் செல்கின்ற கங்கையாற்றின் கரையிற் சென்று நதியில் நீராடிக் கலக்கும் நோக்கமாக நினைந்து கொண்டு அங்கு நோக்கியவாறு செல்கிறேன். ஏனென்றால், நான் அவ்வாருகிய செயலால் ஓர் அரிய பயணைப் பெறும்படியாக என்று அறிவாயாக எனக் கூறினால் மாயவள்.

78

வல்லையவண் ஏகுறுவன் மாதவ வலத்தோய்
நில்லிவன் எனப்பகர நீஸிறம் தாருஞ்
செல்லுறும் மேன்தரு செம்மல்அருள் மைந்தன்
இல்லையிது கேண்மென உரைக்கலுறு கின்றுன்.

ஆகவே, நான் விரைவாக அங்கு அவ்விடத்திற்குச் செல்வேன். பெரும் தவ வலிமை உடைய முனிவனே நீ இங்கு நிற்பாயாக என மாயவள் சொல்ல, அதைக் கேள்வியற்ற முகில் போல நீல நிறம் உடைய நாராயணக் கடவுளின் புத்திரனுகிய பிரமதேவர் பெற்ற மகனுன் காசிபன் மாயவளைப் பார்த்து இப்

போது நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக எனக் கூறிவிட்டு இவைகளைச் சொல்லத் தொடங்குகிறேன்.

79

கங்கைநதி யாதிய கவின்கொள்நதி யேழும்
அங்கனுல கந்தனில் அரன்பதிகள் யாவும்
மங்குல்தவழ் மேனியவன் வாழ்பதியு மற்றும்
இங்குற வழைப்பனே ரிமைப்பொழுது தன்னில்.

மாயையே கேள் ! நீ விரும்பி நீராடுவதற்கு ஏற்ற சிறந்த கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருமதை, காவேரி, குமரி, கோதாவரி என்னும் ஏழு ஆறுகளையும்,
ஆங்காங்குள்ள உலகத்தனிலுள்ள சிவாலயங்கள் யாவையும், மேகம்போலும்
கரிய நிறத்தினை உடைய திருமால் வாழுகின்ற ஆலயங்கள் பலவும், மற்றும் பிற
புன்னிய இடங்களையும் இவ்விடத்து வந்து சேரும்படி ஒரு கணப்பொழுதின்
முன்பாக நான் அழைப்பேன்.

80

பொன்னுலகும் விஞ்சையர்கள் போதுலகும் ஏனோர்
மன்னுலகும் மாதிரவர் வாழுலகும் அங்கண்
துன்னியதோர் தேவரொடு சூழ்திருவி ஞேடும்
இன்னபொழு தேவிரவின் ஈணுதூர் வல்லேன்.

பெண்ணே கேள் ! இதுவுமல்லாமல் சுவர்க்கலோகத்தையும், வித்தியதரர்கள்
வாழும் உலகத்தையும், ஏனோராகிய கின்னரர் கிம்புருடர் முதலாய பதினெண்
கணத்தவர் வாழுமுலகங்களையும், இந்திரன் முதல் திசைக்காவலர் வாழும் உல
கங்களையும் அங்காங்கு வாழ்கின்ற தேவர்களுடனும் அங்கு சூழ்திருக்கும் செல்
வங்களுடனும் இப்பொழுதே விரைவின்கண் இவ்விடத்து அழைத்துத் தரவல்
வேன்.

81

மூவகைய தேவரையும் முச்சகம துள்ளோர்
யாவரையு நீதெரிய என்னுகினும் இங்ஙன்
மேவரவி யற்றிடுவன் வெஃகஸ்புரி வாயேல்
காவலுறு பேரமிர்த முங்கடிதின் ஈவேன்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் எனும் மூவகையான தேவர்களையும், சொர்க்
கம், மத்தியம், பாதாளம் என்னும் உலகில் உள்ள யாவரையும் நீ தெரிய
விரும்பினாலும், இவ்விடத்து அவர்கள் யாவரும் வரும்படி செய்வேன். நீ விரும்
பினால், பெரும் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சிறந்து விளங்கும் தேவாமிர்
தத்தையும் விரைவில் அழைத்துத் தருவேன்.

82

எப்பொருளை வேண்டினும் இமைப்பிலுன வாக
அப்பொருளி யாவையும் அளிப்பன அஃப் தல்லால்
மெய்ப்புதல்வர் வெஃகினும் விதிப்பன் அவர் தம்மை
ஒப்பிலை இவர்க்கெனவும் உம்பரிடை உய்ப்பேன்.

இதுவன்றி, எந்தப் பொருளை நீ விரும்பினாலும் விரைவில் அவை உனதாகும்
பொருட்டு அப்பொருள் யாவையையும் ஒரு நொடிப்பொழுதினுள்ளாகத் தரவல்
வேன். இது அல்லாமல், மெய்மையான சிறந்த வாழ்க்கை பெறும் பின்னொகளை
நீ பெற விரும்பினால் அதையும் நான் விதிப்பேன். அத்தோடு அப்பின்னொகள்

யாவரும் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றிச் சிறந்து வாழும் பொருட்டு மேலான பதவிகளில் வைக்கும் வஸ்லமையுடையேன் யான். அதை நீ அரி; 83

அந்தமிகு மேன்கை அரம்பமுத ஸானேர்
வந்துணடி யேவல்செய வஸ்லைபுரி கிற்பேன்
சிந்தைநனி மால்கொடு தியங்குமென தாவி
உய்ந்திட நினைந்தருடி ஓல்லைதனில் என்றான்.

அதுவும் அன்றி, எல்லையற்ற அழகினை உடைய மேன்கை, திலோத்தமை, அரம்பம் முதலான தேவப் பெண்கள் யாவரும் வந்து இங்கு உனக்குப் பணிப் பெண்களாக அடித்தொண்டு செய்ய விரைவில் அவர்களைச் செய்விக்கவும் முடியும். ஆகவே, என்னுடைய மனமானது உன்மீது காதலாகித் தியங்குகிறது. உயிர் உசலாடுகிறது, ஆகவே, எனது உயிர் உய்ந்து வாழும் பொருட்டு நீ நினைப்பாயாக. இனிமேலும் தாமதஞ் செய்யாது விரைவில் இதைச் செய்வாயாக என வேண்டினான் காசிபமுனிவன்.

84

முனியிது புகற ஸோடு முற்றிழை முறுவஸ் எய்தித்
தனியினன் என்று கொல்லோ சாற்றினோ இனைய நீர்மை
இனியது தவிர்து மேஸோர்க் கிசையுமோ யானும் முன்னம்
நினைவுழிச் செல்வஸ் நோற்று நீயிவண் இருத்தி யன்றே.

காசிபமுனிவன் இதைச் சொல்லலோடும் மாயவள் அது கேட்டுப் புன்சிரிப்புக் கொண்டாள். அவ்வாறு சிரித்துவிட்டுச் சொல்வாள். முனிவனே! நான் இங்கு தனித்தவன் என்று கருதியா இவ்வாறு பெண்ணான் என்னேடு இதைச் சொன்னாய். மேற்கொண்டு இந்தவிதமான கதைகளை என்னேடு சொல்லாதே. உன் ஜெப்போன்ற மேஸோராகியோருக்கு இப்படி வாயெடுத்துத் தகாத வார்த்தை சொல்லலாமா? நானும் முன்னே நினைந்தபடி நான் விரும்பிய இடம் போகும் படி செய்வேன். நீ தனஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்துச் சுகமே வாழ்வாயாக எனக் கூறினான் மாயவன்.

85

கங்கையின் திசையை முன்னிக் கடிதவட் செல்வாள் என்ன
அங்கவள் போத ஸோடும் அருந்தவன் தொடர்ந்து செல்ல
மங்கையும் அருவ மெய்தி மாயையிற் கரந்து நிறப
எங்கனும் நோக்கிக் காணுன் இடருழந் திரங்கி நைவான்.

இவ்வாறு கூறிய மாயவள் கங்கை ஆறு இருக்கின்ற தென்குக்கை நோக்கிய வளாய் அங்கு செல்ல நினைந்து போவாள்போல அதிவிரைவாக வஞ்சனையால் செல்லலோடும், அந்தேரத்து அரிய தபோதனான காசிபமுனிவன் தானும் அவளைப் பிரியமுடியாத நிலையில் அவள் பின்பாகத் தொடர்ந்து செல்லலும், அப்போது மாயை என்பவள் அது கண்டு திஹரெனத் தனது வடிவத்தை மாற்றி அருபியாகி வஞ்சனையாக மறைந்து நிற்றலும், அப்போது காசிபமுனிவன் அவளை எங்கனும் தேடி நோக்கினான். அவளைக் காணமுடியாதவனுய இடர்பட்டுத் துன் பமாகி இரங்கி நைந்து வேதனையாகிறான்.

86

மாக்யப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் 86.

காசிபன் புலம்புறுபடலம்

தேவீர் மையெனப் புகல்வாள் சிறிதுந் தானீ ரமிலாள் தனிமா யவனே
மரனீர் உமதாம் வயின்உற் றன்னோ ஏனீர் மெரழியா திரிகின் றதுவே.

மாண்களே ! கேளுங்கள். தேனின் இனிமையாகப் பேசும் தனியான் மாயவள்
தான் கொஞ்சமேனும் இரக்கம் இல்லாதவளாய் என்னை நீங்கினாள். உங்கள்
கூட்டத்து அவள் நிற்பாளோ ! நான் கேட்டமைக்குப் பதில் கூறுது ஒடுகின்றீர்
களே ! ஏனே ?

கிலைவா ணுதலாள் திறன்மா யையெனும் வலையி சியெனு ரூயிர்வல் வினளால்
கிலையிர் இவண்நீர் அதுகன் டனிரோ நிலையிர் வெருளா நெடிதோ டுதிரால்.

விற்போல் வளைந்து அழகிய ஒனி உடை நெற்றி பொருந்தினாள் தப்பமுடி
யாத் வலிமையான மாயை வலையை என்மீது வீசி என்னு உயிரைப் பற்றிக்
கொண்டாள். கலைமான்களே ! நீர் அக்செயல் இங்கே கண்டனீர்களோ? நிலலுங்
கள் ! வெருண்டு நெடிதே ஒடுகின்றீர்களே ! ஒடாது பதில் சொல்லுங்கள் !

நெடிதேர் களிரே கழிகா தலையாய்ப் பிடிதேர் பரிசாற் பெயர்வாய் தமியேன்
நெடிதே தளரா நெற்றே ட்ளையக் கொடியாள் தனையுங் கொண்ராய் கொண்ராய்.

வாசலை அறியும் யானையே ! உன்னு பெண் யானை எங்கே எனப் பெரும் காத்
லாகி அது நிற்கும் திக்கை மோப்பால் அறிந்த செல்கின்றாய். மிகத் தளர்வறு
வேனுன யான் மீளவும் நெடிதூ தளராவகை அவள் போம் வழியை அறிந்து
அக்கொடியாளையும் தேடி என்பால் கொண்ரவாயாக, கொண்ரவாயாக. 3

அருளால் உளையே அனிவென் றனரால் பெரியார் அவர்சொற் பிழையா குவதோ
தரியா அரியே தமியேன் உயிரைத் தெரிவான் நிலோவோ திரிகின் றனையே.

வண்டே ! அருள் உடையை நீ என அளிஎன்றே உன்னைப் பெரியோர் சொல்
வார், பெரியோர் வாக்கும் பிழையாகப் பொய்க்குமோ? தரித்திருக்க முடி
யாதபடி என்னை ஆக்கிவிட்டுச் சென்ற என்னு உயிரான மாயவளை, என் பொருட்டு
இருங்கித் தேடும்படி நினைவாகியோ நீ அங்கும் இங்கும் திரிகின்றாய். 4

மேலிப் பிரிவாள் விழிபோல் அடிவாய் ஆலிக் குறவேர அலைமன் மதனப்
யானிக் கும்மினிப் படையாய் வந்வாய் வாசிக் குவளாய் எள்வாட் டுதியோ.

என்னை அடைந்து மயக்கிப் பிறிந்தவளின் கங்கோல வடிவு காட்டிய குவளைப்
ழவே ! நீயும் இப்போது துயருறுத்துவாயோ ! என்னு உயிரானவருக்கு உறவே
நீ? இது மட்டான்றி இன்னும் என்னை அலைக்கும் மன்மதனை பாவிக்கும் அம்
பாகி வருவாயே ! மீளவும் என்னை வாட்டுவாயோ ! 5

செந்தா மரசேல் திருவாம் எனவே வந்தாள் தனியா மயல்செய் தகல்வாள்
அந்தோ வினவா அவளைக் கொண்ரவான் சந்தா கிலையென் சந்தே உரையாய்.

செந்தாமரைப் பூமேல் இலட்சுமி என வந்தாள் மாயவள். தன்மீது தனிக்க
முடியாத மயக்கத்தை எனக்கு உண்டாக்கி என்னை நீங்கிவிட்டாள். ஜையோ !
சந்தன மரமே ! இதைக் கேட்டு அவளை என்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்படி
நீ தூதாகின்றிலையே ! ஏன்? ஒருகால் தூதாகச் செல்லாயோ ! சொல்வாய். 6

பொன்னியு பொலிவுற்றிடு பூங்கமலந் தண்ணில் துளையோடு தழீதுத் தணவா அன்னப் பெடைகாள் அறனே புகலீர் என்னைத் தனிவைத் தவணே சிபதே.

பொன்போலும் பொலிவு உற்ற தாமரைமலர் மேலாக உங்கள் துளையான சேவலுடன் தழுவியவாறு நீங்காதிருக்கும் அன்னப் பேடுகளே ! இது தருமயா என் பதை எனக்கு நீங்கள் ஒருகால் சொல்லுங்கள் அந்த மாயவள் என்னைத் தலியாக வைத்துவிட்டு நீங்கிப்போன அவள் செயல். 7

தணியா வகைமாஸ் தமியேற்கருவித் துளியா அகல்வாள் படர்தொல்நெறியை குளியா வுரைசெய்குதியென் நிடினும் கணியாய் இதுவோ கணிதன் இயல்பே.

அப்பால் வேங்கைமரத்தைப் பார்த்து காசிபழுனிவன் கேட்பான் : என்னையான் அடக்கிக்கொள்ள முடியாதவாறு மயக்கி காதல் புரிந்துவிட்டு எனது நிலையை தான் நேரில் பார்த்தும் பின்னரும் துணித்து என்னைவிட்டு அகன்றபோமினள் மாயை ஆனால் நீ கணி என்னும் சிறப்புப் பெயருடையை. ஆதவின் கணித்து அறிவாரின் திறமையான குறிசொல்லல் உனக்கும் உடைகவேண்டும். ஆகவே மாயை என்பாள் அகன்ற பழைய அந்நெறியை நீயும் குறித்து எனக்கு ஒருகால் அறிவிப்பாய் என கேட்கினும் நீ பேசாது பொருட்படுத்தாது இருந்தாய். இதுதானே கணியினியப்பு.

சோதிடம் சொல்வாரை அண்டித் தமக்கு உற்றதை ஒருவர் சொன்னால் அவ் வேலை கேட்டார்க்கு அதை இயல்பான தரும முறையால் சொல்லி நிற்றல் முறையாகும். ஆனால் அவ்வாறு குறி சொல்வாரின் பெயரான கணி என்னும் பெயரை வேங்கை மரமே நீ பெற்றும் அங்கு கணிதம் செய்வாரின் இயல்பு பெருமல் இருந்தமையால் கணியினுடைய இயல்பு இதுதானு எனக் கேட்டான் காசிபன். 8

கணி — வேங்கை. இதைச் சிலேடையாகச் சொல்லினால் காசிபன்.

படைவேள் கணையே பருதிக்குறவே மடவார் முகமே மதியின்பகையே விடமே புரையுங் விழிமெல்லியல்நின் இடமேவருவாள் ஒளியாதிசையாய்.

தாமரைப் பூவை நோக்கிக் காசிபன் சொல்லுவான், தாமரைப் பூவே ! நீ பூக்களாகிய பாணங்களைச் செலுத்தி உலகத்தாரை மயக்கும் மன்மதனின் அம்பு ஆவாய், அஃதன்றிச் சூரியதேவனுக்கு நண்பாவாய், பெண்களின் முகம் போல்வாய், சந்திரனைக் கண்டதும் சுருங்கிக் கூம்பி அவன் பகைவன் எனவும் காட்டுவாய். இவ்வாறு பல சிறப்புடைய உன்னிடம் நஞ்சே ஒத்த கண்ணினை உடைய மாயை அவள் மிகுதுவான இயல்புடையள் ஆனமையால் அவள் உன் இடத்திலேயே நிச்சயமாக வந்திருப்பாள். ஆகவே அவனை வைத்துக்கொண்டும் இங்கே அவள் இல்லை எனச் சொல்லாது உண்மையைச் சொல், எங்குற்றான் அவள். 9

நின்றீர்மிகவுந் நெடியிர்பெரியிர் இன்றீ ரமிலா நெணைநிங்கினன்முன் சென்றிரவள்போஞ் செயல்காணுதிர்செய் குன்றீர்மொழியிர் குறைசெய்துளனே

செய்குன்றுகளை (செயற்கையால் அமைந்த மலைகளை) ப் பார்த்துக் காசிபன் சொல்வான், “ செய்குன்றுகளே ! இங்கு நீங்கள் நின்றீர்கள், மிகவும் நெடிதாகி நீண்டுள்ளீர்கள். அதோடு பருமனும் பெருமையும் உடையீர். ஆனால் என்மதிது கொஞ்சமேனும் இரக்கமில்லாது போயவளான மாயை இங்கு வருமுன் நீவிரும் வந்தீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் அவள்போன செய்கையைக் காண்பீர்கள். மலைகளே ! ஏன் பேசாது நிற்கின்றீர். ஒருகால் நான் யாதேனும் குறை செய்துளனே மொழிவீராக ”.

10

மயிலே வியலாள் ஒருமா யவனே
இயலே தறியேன் இவண்நின் றஜனோ
பயிலே சிலநி பகர்வாய் அதனால்
குயிலே எனதா ருமிர்கொள் ஞதியோ.

சோலையிலே கூவிநிற்கும் குயிலைப் பார்த்ததுக் காசிபன் மொழிவான், “குயிலே! நீ சில குறிப்புரைகளைப் பேசுகின்றாய். மயில் போலும் அழகிய சாயல் உடைய மாயவன் என்னும் பெண் எங்கு சென்றால் என்று, அவன் இயல்பு ஏதும் அறியாது துயருவேன். அவள் இங்கு நின்றதை நீ காணுதியோ. ஏதோ வார்த்தை சொல் வாய் அது எனக்கு விளங்கவில்லையே. குயிலே இப்படி விளங்காதபடி கூவி இடு குற்ற என்னை மீளவும் இடருஹம்படி நீயும் எனது உயிரை வாட்டுதியோ!” 11

நின்பால் வரவே நினைவாய் மொழிவான்
என்பால் இலையில் வழியே கிணளால்
மென்பா லெண்மே வியமா ருதமே
தென்பால் வருவாய் செயல்கூ றுதிநி.

மேதுவாக வீசிநிற்கும் தென்றற் காற்றே! உன்னிடத்தாகவே நீ வரும் திசையை நோக்கியே வரந்தினவாகி என்னிடம் மாயவன் சொன்னான். என்பால் அவள் இப்பொது இல்லை. அவள் தான் கூறியவாறே இவ்வழியால் சென்றான். ஆகவே தென்றலே! நீ தெற்கிருந்துதானே வருவாய் அவளைக் கண்ட செயலைக் கூறுவாயாக என்பான் காசிபன். 12

ஆரத் தடமெ அருள்நி ரினைஉள்
ஈரத் தினையென் றேவரும் புகல்வார்
சாரிற் சடுவாய் தளரேல் எனவே
சோர்வுற் றிடுமென் துயர்தீர்க் கிலையே.

முத்துப்போலும் நீருடைக் குளமே! நீ அருட்டத்துமை உடையாய். உனது உள்ளே கசிவு இருப்பதனால் உள்ளம் இரக்கம் உடையது, என்று எவரும் உன் இரக்க நிலையைப் பேசுவார்கள். ஆனால் நான் உனது அருகே சேர நீ கடுகின்றாய். தளர்கின்ற என் துயர்தீர் நீ ஒரு செயலும் செய்யாதிருக்கின்றையே. எனது துயர் தீரும் நிலை எவ்வாருமோ ஈரமுடையாய் சொல்வாய் என்றான் காசிபன். 13

கனிசேர்மயிலே கவிராகியவாய்க் கிளியேகுயிலே கிளைதான்அலவோ
தளராவகைநீர் தகவேமொழியா அளியேன்உயிருக் கரணகுதிராஸ்.

மனக்களிப்புடன் மகிழும் மயிலே! முருக்கம் பூ நிறமான சொன்னுடை-
கிளியே! குயிலே! நீங்கள் யாவும் மாயவளின் உறவாளீர் அல்லவோ. அவளால்
தளர்வேனுடைய உயிர் தளராவகை நீர் தகவான சில வார்த்தைகளை ஒருக்கால்
எனக்குச் சொல்லி வலியிலாத ஏழையேன் உயிருக்குத் தஞ்சமாலீராக. 14

அறவே துயர்செய் தணுகா திகவித் துறவே துணிவாள் தொடர்புந் தொடர்போ
உறவே யினிநீர் உவள்போம் நெறியைப் புறவே தமியேன் பெறவே புகல்விர்.

தனது எழிலால் மயக்கி எனக்கு மிகவே துயர் செய்து அவ்வாறன்றி என்னை
அணுஷாமல் வலிதான் கொடுமை வார்த்தை சொல்லி என்னைப் பிரியத் துணிந்

தாளின் தொடர்பை நான் நாடினால் அதுவும் ஒரு தொடர்பா. புருவே நீ அவளின் உறவு ஆவாய். அவள் போன நெறியாது என எனக்கு ஒருங்கால் சொல்லலும் செய்யுங்கள். நான் அவள் சென்ற மார்க்கம் அறிதல் வேண்டும்.

15

எனவேபலவும் இயல்சேர்முனிவன் மனமால் கொடுசொற் றிடமற் றதனை வினவாமகிழா வியன்மெய்ம் மறையா அனமே யனையாள் அவனுற் றிடலும்.

என்று இவ்வாறு பல வார்த்தைகளையும் தவ இயல்பு பெற்ற காசிப முனிவன் தனது மனத்தில் பெரிய மயக்கம் கொண்டு பேசுதலும் அதனையெல்லாம் தனது வடிவைக் காட்டாது மறைந்துள்ள மாயவள் கேட்டு மிசுவும் மகிழ்வாகி அன்னம்போலும் சாயலுடை மாயை அவ்விடத்து மறைந்தவண்ணமே நிற்றலும்.

16

நோற்குறு முனிவன் தனபால் நோய்தென மாயை யெங்கித் தீர்க்கலா மையல் பூட்டிச் செய்தவும் அழித்தாள் அந்தோ பார்க்கிலன் இதனை யென்னுப் பரிவுசெய் தகன்றுன் போலக் கார்க்கடல் வரைப்பின் ஏகிக் கதிரவன் கரந்தான் அன்றே.

தவம் செய்யும் முனிவனுன் காசிபன் தனபாலாக மாயை என்பாள் விரைவாக வந்து அனுகி அவனிடம் அவனுல் தீர்க்கமுடியாத ஆசையை உண்டாக்கி மயக்கி காசிப முனிவன் செய்த அரிய தவத்தை எல்லாம் சிறைவாக்கிவிட்டாள் மாயவள். ஜெயம்யோ! இக்கொடுமையை நான் பார்க்கமாட்டுமென் என்று எண்ணிக் காசிப முனிவன்பால் இரக்கங்கொண்டு அகன்று அப்பால் செல்வான்போல கருநிறமான மேற்புறச் சமுத்திரத்தின் மேவாகச் சென்று குரியதேவன் மறைந்தான்.

குரியன் சென்று அஸ்தமனமாகி மறைந்தது எப்படிப்போலும் எனில் காசிப முனிவனுக்கு மாயைபால் கொண்ட மோகத்தின் அவல நிலையைக் காணச் சுகிக் காதவன்போல மறைந்தான் என உவமை கூறினார்.

17

தந்தைகா சிபன்னன் ரேதுந் தவமுனி அவன்பாற் சார வந்துளாள் யாபே அன்றே மற்றிவர் தலைப்பெய் கின்ற முந்துறு புணர்ச்சி காண்டல் முறைகொலோ புதல்வற் கென்னக் சிந்தைசெய் தகன்றுன் போன்று தினகரக் கடவுள் சென்றுன்.

இன்னமும் தனது தந்தையாவான் காசிப முனிவன் எனச் சொல்லப்பெறும் தபோதனன். அவனுடன் கூடும்படியாக வந்து சேர்ந்துள்ளவரும் தாயேயாவாள். ஆகவே இருவரும் தலைச்சூடும் இடத்து அவர்கள் சேர்க்கை நிலையை நான் பார்த்தல் புதல்வனுன் எனக்கு முறையாமோ எனச் சிந்தனை செய்து அவ்விடம் நீங்கி அகன்று செல்வான்போல குரியக் கடவுள் சென்றுன்.

18

அந்தமில் நிருதி என்னும் அளவைதீர் பானுட் கங்குல் வந்திடு மின்னே யென்ன வல்லையின் மதிந்து வானந் இந்திரன் ஆளை போற்றும் இலங்கெழில் நேமிப் புததேன் சிந்துவிற் கரத்தல் போன்று செங்கதீர்ச் செல்வன் போனன்.

முடிவிலாத அசரர் என்னும் அளவு கடந்த இருஞ்செட இராவானது இப்பொது வந்திடும் என்று தனது உள்ளத்தே விரைவுடன் மதிந்து ஆசாயத்திலே இந்திர

தேவனுடைய ஆணையைப் போற்றி காவல்கொள்ளும் பிரசாசத்துடன் இலங்கும் சக்கரப் படையான கடவுளானவர் தான் சென்று கடலிலே மறைந்து ஓளிப்பார் போல வட்டமாகி ஒளியுடன் விளங்கும் குரியதேவன் போயினார். 19

வேலையின் இருவி செல்ல விண்ணனவர் யாருங் கொண்ட
வாஸிய திருவுஞ் சிரும் வன்மையும் அகல மாண
பாலுறும் அவனர் தாணைப் பல்குழும் பரவிற் நேன்ன
மாலையும் இருவின் சூழ்வும் வல்லைவந் திறுத்த வன்றே.

சமுத்திரத்திலே இவ்வாறு குரியபகவான் செல்ல, தேவர்கள் யாவரும் வைத்துக் கொண்ட உயர்வான செல்வமும், சிரும் வளிமையும் அகன்றுபோம்படியாக மாணை என்பவள் பால் தோன்றப் போகின்ற அகரர்கள் கூட்டம் பெரும் சேனையாகப் பரந்து எங்கு இருள் வடிவாய் விளங்கின தெனும்படி மாலைக் காலமும், இருட் கூட்டமும் விரைவாக வந்து சேர்ந்து கொண்டது. 20

மாகமேல் நிமிர்ந்த செக்கர் மாலையம் பொழுது நல்கூர்ந்
தீகென இரக்கும் நீரார்க் கிம்மியின் துணைய தேனும்
ஒகையால் வழங்கா நிதி ஒன்னலான் ஒருவன் செல்வம்
போகுமா நேன்ன வானா பொருக்கேணப் போயிற்றுமால்.

இந்திலையில் குரிய அஸ்தமனத்தின்போது வானமேல் நிமிர்ந்து பரந்த செக்கர் என்னும் மாலைப்பொழுதானது; பெருஞ் செல்வந்தராக இருக்கும் ஒருவன், தன்னைவந்து இரக்கின்ற வறியவனுடைய ஏழைகளுக்கு ஓர் இம்மியின் துணையளவேனும் மசிழ்ச்சுடன் ஈயாமல் பேணிவைத்தலே பெருமை என எண்ணை அப்பேதையின் செல்வம் யார்க்குமே பிரயோசனப்படாது கள்வரால் பிறரால் அபசரிக்கப்பட்டு போதல் போல், மாலைப்பொழுதும் வீணை யார்க்கும் ஓர் பயனிலாது விரைவாகப் போயிற்று. 21

இரும்பிறை உருவின் எஃகார் கூர்ங்குயத் தினுமிர்க் கல்லா
வரம்பறும் இருவின் கற்றை கணங்களு மருஞ நீராற்
பரம்பிய தியாண்டு மாகிப் பாரெனப் பட்ட மாது
கரும்படாம் ஒன்று மேற்கொள் காட்சியைப் போன்ற தன்றே.

செக்கர் வானம் மறைய வானத்தில் இளம்பிறை பிரகாசத்துடன் தோன்று கிறது. ஆயினும் இருளோ பரந்து எங்கனும் செறிகின்றது. கற்றையாக செறியும் இருட்செறிவின் தன்மை எவ்வாறுகிறதென்ல் இளம்பிறையான கூரிய ஏல்குகினுல் ஆக்கப்பெற்ற அரிவாளினாலும் அரிந்து எடுத்து அகற்ற முடியாததாய் அளவு கடந்த இருப்பிளம்பான கற்றைகள்; நட்சத்திரங்களும் மருஞும் தன்மையாகப் பரம்பியது எங்குமாக. இந்த இருட்செறிவு பூமிதேவியானவள் ஒரு கறுத்த போர்வைத் துணியி னால் தன்னை முடிக்கொண்டாள் என்னும் படியாகவும் விளங்கிறது. 22

வண்டுழாய் மோவி மைந்தன் மாலிருட் கங்குல் வேழத்
தெண்டரு வதனம் பட்ட இருஷ்புகர்ப் புள்ளி யென்ன
அண்டர்தந் நருக்கள் சிந்தும் அளியல் ரென்ன வான்றேய்
கொண்டவிற் படுழுத் தென்றை தாரகை குலவிற் றன்றே.

வளம்பொருந்திய துளசிமாலை அணிந்த முடி உடைய திருமாலின் புதல்வனு மன்மனது பெரிய இருளான் கறுத்த யானையினுடைய மதிப்பமைந்த பெரிய முகத் தில் தோன்றிய புகை நிறமுடைய புள்ளிக்களைப்போல் என்னும்படியும், தேவர்களின் விருட்சங்கள் சிந்தும் பூக்களைப்போலவும் பின்னர் வானத்தில் தோன்றும் மேகங்களில் உள்ள முத்துக்கள் போலவும் நட்சத்திரங்கள் இரவில் விளங்கின. 23

துண்ணொன உலக முற்றுஞ் சூழ்ந்தபே ரிருளா நஞ்சைத்
தெண்ணிலா வாகி யுள்ள செங்கையால் வாரி நூங்கி
விண்ணவர் புகழ் நில வியன்றிறந் தன்யாற் காட்டுங்
கண்ணுதல் போன்று முந்திர்த் தோன்றினன் கதிர்வெண் டிங்கள்

இப்பால் வானத்தில் உதயமான சந்திரன் எவ்வாறு போன்றுன் என்னில் உலகத்தவர் துணுக்குறும்படி உலகமெல்லாம் குழ்ந்து தோன்றிய இருள் என்னும் நஞ்சை தனது தெள்ளிய நிலவு என்னும் செங்கையால் வாரி விழுங்கி தமது சண்டத்திலே நில நிறமாகக் காட்டும் நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவபிராணிப் போன்று இருளை உண்ட மையால் தனது மேனியில் கருநிறம் சில காட்டியவாறு சந்திர தேவன் சமுத்தொத் தின் மேலாகித் தோன்றினான். 24

அழுந்துறு பாலின் வேலை அமர்கள் கடைந்த காலீச்
செழுந்துளி மனிக னோடுந் தெறித்தென உடுக்கள் தோன்றக்
கழுந்துறும் அவனர் என்னும் காரிருள் தொலைய அங்கண்
எழுந்ததோ ரழுதம் போன்று இலங்கினன் இந்து வென்பான்.

தேவர்கள் ஆழமான பாற்கடலை கடைந்த நேரத்து செழுமையான பால் தூளிகள் இரத்தினங்களுடன் தெறித்தால் போல வானத்தில் வெள்ளிள் துலங்க, தீமை உற்ற அசரர் என்னும் கொடிய இருளானது அவ்விடத்து விட்டு நீங்கித் தொலைவாகும்படி அங்கு பாற்கடலில் எழுந்த அழுதம்போல இலங்கியபடி விளங்கினான் சந்திரான் என்பான். 25

இரவெனும் வஸ்லோன் ஞால மென்பதோர் உலையில் வேலைக் கரியறு வடவைத் தீயில் களங்கொடு வெண்பொன் சேர்த்தி
விரைவொடு செம்மை செய்து மீட்டுமோர் மருந்தால் தொல்லை
உருவுசெய் தென்னச் செங்கேழு ஓளிமதி வெளிய னனைன்.

இச்சந்திரன் உதிக்கும்போது செவ்வொளி கொண்டவனுகி பின்னர் மேலெழும் போது வென்மை வடிவாகி விளங்கினான். அது எவ்வாறு எனில் இரா என்கின்ற கொல்வனைவன் பூமி என்கின்ற உலைமுகத்திலே சமுத்திரம் என்னும் கரியில் வடவாழுகாக்கினி என்னும் நெருப்பை பற்றவைத்து இரசுகுளிகையுடன் வெள்ளியை அதில் இட்டு விரைவில் அவ்வெள்ளியை சிவப்பாக்கி பின்னர் இன்னுமொரு மருந்தைச் சேர்த்து பழையபடி வெள்ளியாக்கிய தன்மை போல விவந்த நிறத்துடன் உதித்த சந்திரன் மேல் எழுந்த பின் வெள்ளை நிறமாக விளங்கினான். 26

அண்டருங் ககன மென்னும் அகவிருந் தடத்திற் பூத்த
விண்டதோர் குவளை ஆம்பல் போலுமால் மீன்கள் வெள்ளைப்
புண்டரி கத்தைப் போலும் புதுமதி அதன்கட் டேனர்
வண்டினம் ஒப்ப தன்றே மாகதோய் களங்க மாதோ.

அனுகுதற்கிய ஆகாயமாகிய அகன்ற பெரியகுளத்திலே பூத்து மவர்ந்து விரித்த நீலோற்பல மலரைப்போலவும் ஆம்பஸ் (அல்லித்தாமரை) பூப்போலவும் நடசத்திரங்கள் ஒளி கொண்டு நிறப், வானமான சூத்தில் வென் தாமரைப்பூ மலர்ந்தது போல சந்திர தேவன் விளங்க, அவ்வெண்டாமரை மலரில் உள்ள தேனை உண்ண மொய்க்கும் வண்டினம் போல சந்திரனிலே உள்ள கருதிறம் விளங்கியது. 27

அலைதரு நேமி என்னும் ஆன்றதோர் தடத்தின் பாலாம் நிலவெனும் வலையை யோச்சி நிழல்மதிப் பரதன் ஈர்த்தும் பலநிறங் கொண்ட மீண்கள் பண்முறை கவர்ந்து வான்மேற் புலருற விரித்த தேபோற் பொலிந்தன உடுவின் பொம்மல்.

அலைத்து விளங்கும் பூமி எனப்படும் அகன்றதோர் சூத்தின் பாலாக சந்திரன் என்னும் மீண்பிடித் தொழிலாளன் நிலவு எனப்படும் தனது வலையைவிசி இப்பூமியான சூத்தில் அகப்படச்சுடிய மீண்களை (ஒளிப் பொருள்களை) அகப்படச் செய்து பின்னர் அவ்வாறு தான் அகப்படச் செய்த பல நிழமடைய மீண்களை வானத்து தான் உலரும்படி விரித்துள்ளதுபோலப் பொலிவற்று விளங்கின வானத்தில் தோன்றிய நடசத்திரங்கள். சந்திர தேவன் பாங்காகத் தோன்றிடும் வெள்ளிகள் யாவும் சுவாவித்து இலங்கும் தன்மை; சந்திரனுள் வலையன் பூமி என்னும் சூத்தில் நிலவு என்னும் வலையை விசி மீண்களைப் (வெள்ளிகளை) பிடித்து வானத்து அவை காயவைத்ததுபோல் பரந்து விளங்கின அப்வெள்ளிகள். 28

கழிதரும் உவரி நீத்தங் கையகப் படுத்து மாந்தி
எழிலிகள் வான மிப்பேர்ய் இருநிலத் துதவல் காணுாம்
பழிதவிர் மதியப் புத்தேள் பாந்தகல் பருகி யாண்டும்
பொழிதரும் அமிர்தம் என்னப் புதுநிலாம் பூத்த தன்றே.

கழிநிலமடைய சமுத்திரத்தின் நீரினை, மேகங்கள் அதன்மீது படிந்து அந்திரை உண்டு மேகங்கள் பின்னர் வான மேலாகப் போய் திரும்பவும் பூமியில் மழையாகப் பொழியும் இயல்பைக் கண்ணுற்ற பழியாவும் நீங்கிய சந்திர தேவன் தானும் பாற்கடவிலே சென்று அங்குள்ள பாலைப்பருகி பின்னர் எல்லாவிடத்தும் செறியும் அமிர்தம் என்னும் நிலவைப் பொழிந்து பலரும் மகிழும்படி செய்கின்றார்.

சந்திரனின் நிலவிலே அமிர்தம் உண்டு அதை தேவர்கள் பருகுவர் எனக் கூறுவர் பெரியோர்கள். 29

மலர்ந்திடுங் கடவுட் திங்கள் வானிலாக் கற்றை எங்குங் கலந்தன உலகில் யாருங் கவித்தனர் குழுத மாதி அலர்ந்தன தனிர்த்த சோலை அம்புயப் போது செவ்வி புலர்ந்தன ஒடுங்கு கின்ற புகைந்தன பிரிந்தோர் புந்தி.

நிலாவால் ஒளியால் மலர்ந்து விளங்கும் கடவுளான சந்திரனின் நிலவின் வெளிச்சங்கள் எங்கும் நலந்து கொண்டன. உலகில் எல்லாரும் மனக்களிப்பு கொண்டார்கள். குழுதம் ஆதியான பூக்கள் மலர்ந்தன. சோலைகள் தளிர்த்தன. தாமரை மலர் தனது சிறப்புக் கெட்டுக் குவிந்து வாடிச் சருங்கிபது. காதலரைப் பிரிந்தோர் மனம் புகைந்து வேதனையாகிறது. 30

அஸ்லவை புரியா ரேஞும் அறிவினிற் பெரியா ரேஞும்
எஸ்லவர் தமக்கு நண்பாய் இனியவே புரிதற் பாற்றே
பஸ்லுயிர்த் தொகைக்கும் இன் பம் பயந்திடு மதிகண் டன் ரே
புல்லிய கமல மெஸ்லாம் பொலிவழிந் திட்ட வக் ரே.

உலகில் யாவருக்குக்கும் தீங்கு செய்யாரேஞும் அறிவினிற் பெரியவராயினே
ரும் எல்லார்க்கும் உலகில் நண்பாக இனியன செய்து வாழுமுடியுமோ அல்லது
செய்ய முடியுமோ? அதுதான் இயலாது போலும். ஏனெனில் பலவான உயிர்வர்க்க
கங்கள் கண்டு மகிழ்ச்சின்ற சந்திர தேவனைக் கண்டல்லவோ இந்த சிறிய நிலையான
தாமரைப் பூவெல்லாம் பொலிவழிந்து போயின. 31

தங்களின் மலர்ந்த செவ்வித் தேன் முரல் குழுதம் எங்கோன்
பங்கமுற் றுர்கண் மேவான் பதுமங்கன் ஒடுங்கிற் ரென்னுத்
தங்களில் உரைத்தல் போலாந்து சிகிக்குது உண்மை எம்பால்
இங்கிலை யென்ப போன்று இசையனி பொதிந்த கஞ்சம்.

சந்திரரூப் மலர்வற்ற தேனீக்கள் மொய்க்கும் செம்மையான குழுத மலர்கள்
எல்லாம் தாம் ஏதோ சொல்வன போலக் காணப்படுகின்றன. எவ்வள்ளும் எனில்
நாயகரான சந்திரதேவன் வாட்டமுற்று பங்கப்பட்டார்பால் சேரமாட்டான். இதைத்
தெரிந்தும் ஏன் இந்த தாமரை ஒடுங்கியது என, அப்போது வண்டினம் தன்னிடத்து
உள்ளடங்கிய வண்ணமாகக் கூம்பிய தாமரைப் பூக்கள் இவைகேட்டு இந்த குழுத
மலர்கள் சொல்வது எப்படி! சந்திரனுக்குத்தான் பங்கமான கறுப்பு உண்மையாக
இருக்கிறது எங்கள் பால் அப்படி பங்கம் இல்லை என தங்களுக்குள் முனுமுனுத்தல்
போன்றிருப்பன தாமரைகள். 32

கங்குலவந் திறுத்த காலீக் கடிமளைக் கதவும் பூட்டிச்
செங்கண்மால் தண்ணைப் புல்லித் திருமகள் இருந்தா ஸென்னக்
கொங்கவிற் கிண்ற செங்கேழ்க் கோகன தங்கள் எல்லாம்
பொங்கிசை மனிவண் போடும் பொதிந்தன பொய்கை யெங்கும்.

இராவானது வந்து சேர்ந்துள்ள நேரத்து தனது காவல் மஜையின் தலைவாய்தல்
கதவைப் பூட்டி உள்ளே நாராயணப் பெருமானேடு அனைந்து கூடி மகாலெட்சுமி
இருப்பதைப் போன்று வாசனை விரிந்து மலர்ந்து நின்ற செந்தாமரைப் பூக்கள்
யாவும் தன்னிடத்தில் தங்கிய இசைபாடும் அழகிய வண்டுகளுடன் கூம்பிப் பொதிந்து
காணப்பட்டன குளங்கள் எங்கும். 33

ஆனதோர் காலீயில் அமரர் தம்மையுந்
தானவர் நம்மையுந் தந்த காசிபன்
வானகம் எழுதரும் மதியின் தெண்ணிலா
மேனிய தடைதலும் வெதும்பி னுனரோ.

அவ்வாறுகிய நேரத்து தேவர்கள் தங்களையும் அசுரர்கள் தங்களையும் உலகில்
தந்த காசிப முனிவன் வானத்திலே எழுகின்ற சந்திரனின் தெள்ளிய நிலை அவன்
மேனியிலே படுதலும் அதைத் தாங்கமுடியாது வெருப்பிடுன்.

மாண்யமேல் கொண்ட காம உணர்ச்சி உள்ளே பொங்கி எழுந்து கவாலித்து அக்கினியாகி வெதுப்புற அப்போது வெதுப்புற் ற உடல்மேல் நிலவு பட அதைத் தாங்க முடியாது வெதும்பினான். இது எதுபோலும் எனில் நெருப்பில் வெந்த என்னைய்ச் சட்டிமேல் நீரைத் தெளித்தால் மீண்டும் அச்சட்டி இரைந்து நெருப்பாகிப் பற்றும். அதேபோல காம உணர்வால் வெதுப்பிய காசிபனுக்குக் குளிர்ந்த நிலவு பட அதைத் தாங்க முடியாது மேலும் வெதும்பினான் என்றார். 34

குலீந்தனன் தன்னுள்ள குறைந்த வன்மையன்
அஸிந்தனன் உயிர்த்தனன் அறிவு சோந்தனன்
புலர்ந்தனன் ஒடுங்கினன் புலம்பி அங்கன்வான்
நிலந்தனில் எழுதரு நிலவை நோக்கினான்.

தனது மனம் நிலைதவறி, வலிமை குறைந்து, இளைத்து, பெருமுச்செறிந்து அறிவுசோரப்பெற்று உடலம் வாடி ஒடுங்கிப் புலம்பி அழுதவாறு அங்கே வானத்தில் எழுந்து வரும் நிலவை நோக்கினான். தனது மனம் நிலைதவறியபொழுது காண்ப தெல்லாம் அவனுக்கு மாருகவே தென்பட, சந்திரனை நோக்கிச் சொல்கிறுன். 35

காலீயில் எழுந்தசெங் குதிரின் நாயகன்
மாலீயம் பொழுதினில் மறைந்து கீழ்த்திசை
வேலீயில் விரைவுடன் மீண்டும் வந்துள்ளான்
போலும்அந் தோவிது புதுமையோ என்பான்.

இஃது என்ன ! காலீயிலே உதித்தெழுந்த சிவந்த சிரகணங்களை உடைய சூரியன் மாலீயிலே இப்போது தானே மறைந்து போனவன். எவ்வண்ணமாக கிழக்கு திக்கிலே இவ்வளவு விரைவாக வந்துள்ளான். அந்தோ இது புதுமையாக வல்லவோ இருக்கிறது என்பான். 36

ஞாயிறும் அன்றேஷில் நடுவணுகியே
பாயிரும் புணரியுட் பயின்று தோன்றலால்
ஏயன உலகட எண்ணி யாண்டுறுந்
தீயெனுங் கடவுளே திங்கள் அன் றேன்பான்.

இவன் சூரியனுமல்லாவிட்டால் பெரிய அஸிகளை உடைய கடவில் நடுவே பொருந்தி உதித்தலால் ஒகோ இவன் “ஏ” எனும் பொழுதில் விரைவாக உலகங்களை அழிக்கக் கருதி வெளியே இப்போது தோன்றி நிற்கும் அக்கடவில் உள்ளே இருந்த நெருப்பெனுங் கடவுளே இது, சந்திரன் அல்ல என்பான். 37

இந்துவென் றுலகெலாம் இரைப்ப நின்றதோர்
செந்தழற் கடவுள்இத் திசையிற் செல்வழி
வந்தோர் சோதிகொல் வானம் எங்கனும்
அந்தியங்கு செக்கரேன் றடைந்தவா றேன்பான்.

சந்திரன் என்று உலகம் எல்லாம் சொல்லும்படி நின்ற நெருப்பான கடவுளே இந்தத் திக்காகச் செல்கின்றபோது வந்துற்ற ஒரு சோதியோ இந்தவானம் எல்லாம் மாலீயில் தோன்றும் செக்கர் மேகமாக அடைந்த வண்ணம் எனச் சொல்வான். 38

காண்டகு மதியெனக் கழறுஞ் செந்தழுல்
முண்டிடு புகைகொலோ முன்னம் வானமும்
சண்டுறு தரணியுங் திசையும் எங்குமாய்
நீண்டதோர் இருளென நிமிர்ந்தவா றென்பான்.

என் கண்ணால் காணப்பெறும் சந்திரன் எனச் சொல்லப்பெறும் சிவந்த
நெருப்பு, முண்டு எரியும்போது தோன்றிய புகையாகத்தான் இருக்கவேண்டும், முன்
அம் வானத்திலேயும் இங்குள்ளதான் பூமியிலேயும் திக்கு எங்குமாய்ப் பரந்து தீண்
டெழுந்த இருளாகி நிமிர்ந்து பரந்தது என்றான் காசிபன். 39

தெண்டிரைப் பிறங்குடுங் திங்கட் செந்தழுல்
கொண்டது வாலிதாங் கோலங் காரிடைக்
கண்டனன் இத்திறங் கரையில் ஆவிகள்
உண்டதிற் பெற்றதிவ்வருவமே யென்பான்.

தெளிந்த கடவினிடத்தே தோன்றிய சந்திரன் நெருப்பாக மாறிவிட்டது.
இது இப்போது யாவர்க்கும் இதன் செய்வதை மாற்றித் துயர் புரியும் வண்ண
மாயது. இந்த உண்மையான கோலத்தை இதனிடத்தில் காணும் கருமையால் நான்
அறிகிறேன். இது நெருப்பாக மாறி என்னிலா உயிர்களை வதைத்து, சட்டெரித்து
உண்டமையால்போலும் இதன் வெள்ளிய மேனியில் கருமை தோன்றியது என்பான். 40

ஊனமில் செக்கராய் உதித்துப் பின்னரே
வானிற னுகிய மதியத் தீத்தரத்
தானிறை புவிங்கமே அலது தாரகை
மீனெனப் படுவது வேறுண்டோ வென்பான்.

இத்த நெருப்பே ஆரம்பத்திலே குறை இலாத செந்திறத்தை உடைய செக்க
ராகி உதயம் செய்து பின்னராக சந்திரன் என்னும் இப்பாகி மேலெழுந்து தோன்றி
கவாலித்தெரியும்போது பஸ்பாட்டாலும் சிந்திய பொறிகள்தான் வானத்
திலே காணப்பெறும் நட்சத்திரங்களே அல்லது நட்சத்திரங்கள் என்று வேறு ஒரு
பொருள் உண்டோ? இல்லையே என்பான். 41

மால்கடல் அதவிடை வந்த பான்மையால்
ஆலமி தாகுமால் அமர்க் கன்றெழு
நீலமெய் யுருவினை நீத்துத் திங்கவின்
கோலமொ டின்றிவட் குறுகிற் ரேருவென்பான்.

அல்லது இந்தச் சந்திரனைப் பாற்கடவில் நின்றும் வந்தது எனச் சொல்
வார்கள். பாற்கடவில் நின்றும் வந்த பான்மையால் இது ஆலகாலம் எனும்
நஞ்சாகும் என நினைக்கிறேன். இது தேவர்களை வாட்ட அன்றெழுந்த தனது நீல
நிறமான கோலத்தை மறைத்து இன்று சந்திரன் என்ற கோலத்தில் இங்கு குறுகி
யதோ என்பான். 42

இங்கிவை யாவுமன் ஹேர்கோள் வேலையில்
வெங்கனல் முழுவதும் விடமும் ஆர்ந்தெழிலீ
மங்குவிற் சிதறிட வானிற் புக்கனன்
திங்களே யாமிது திண்ணம்என் கின்றுன்.

நான் பின்னரும் என்னினால் இப்போது என்னிய வண்ணங்கள் மாத்திரம் அல்ல, இது அழிய பாற்கடவில் உள்ள கொடிய நெருப்பு முழுவதையும் நஞ்சையும் ஒருங்காகச் சந்திரன் உண்டுகொண்டு வீறடைந்து, உண்ட நெருப்பும் நஞ்சம் வானத்தில் சிதறிடவேண்டியே இப்போது சந்திரன் எழுந்திருக்கிறான். சரி சரி இது 43
சந்திரன்தான். இது நிச்சயமாகினேன் என்பான்,

இனையன மருட்கையால் இசைத்த காசிப
முனிவரன் என்பவன் முன்னை மாயைபை
நினைபவா குகியே நெடிது காதலால்
அனையவன் தனைவிளித் தரற்றல் மேயினுன்.

இவ்வாருகிய பல வார்த்தைகளை மயக்கத்தினுலே இசைத்துவீட்டட காசிப முனிவன் என்பவன் முன்னே மறைந்து போன மாயை என்பானைத் தான் நினைபவா குகி அவன் மேற்கொண்ட நீக்க முடியாத பெரும் காதலால் அவளைக் கூவி அழைத்த வாரே அழுது புலப்பத் தொடங்குகிறான். 44

கொங்குண் கோதைத் தாழ்க்குழல் நல்லீர் கொடியேன்முன்
எங்கு மெங்குங் கானுறு கின்றீர் எழின்மின்னின்
பொங்குஞ் சோதி போலேதிர் புல்லும் படிநில்லீர்
மங்கும் போதோ சேருதிர் நெஞ்சம் வலியிரே.

காதலால் மாயைமீது அன்புற்ற காசிபன், அவளை அன்றி வேறேன் றும் நினையவில்லை. ஆகையால் காணப்பெதல்லாம் அவளாகவே காணப்பெறுகிறது. இதைக் கண்ணுற்ற போது அவன் புலப்பிச் சொல்வான்.

வாசனைகொண்ட கூந்தலை உடைய நல்ல மாதர்களே ! கொடியேனு என் முன்னக எங்கும் எங்கும் காணப்படுகின்றீர்கள், உங்கள் வடிவம் பொங்கி எழும் சோதி போல் வசீகரத்துடன் சிறந்து விளங்கிக் காணப்படுகிறது. உங்கள் எழிலால் மயங்கி னேன் நான். ஐயையோ ! உம்மை நான் தழுவிக்கொள்ளும்படி கொஞ்சம் நில்லுங்கள். ஏதேது நான் மங்கி அழிவுறும்போதோ என்னுடன் சேரப்போகிறீர்கள்? உங்கள் இரக்க மற்ற மனவளிமையை என்னென்று சொல்வேன்: 45

முன்னஞ் செய்தீர் காதலை நோன்பை முதலோடும்
பின்னஞ் செய்தீர் மாரனை ஏவிப் பிழைசெய்தீர்
சின்னஞ் செய்தீர் நல்லுணர் வெல்லாஞ் சிறியேனுக்
கின்னஞ் செய்யும் பெற்றியும் உண்டேல் இசையிரே.

முதலில் உங்கள்பால் எனக்கு ஆசையை உண்டாக்கினீர்கள். நான் செய்த தவத்தை அடியோடு பங்கப்படுத்திவிட்டார்கள். மன்மதனை என்பால் ஏவி விட்டுப் பெரும் பிழைகளைச் செய்தீர்கள். நீங்கள் எனது நல்லுணர்ச்சிகள் யாவையும் சின்ன பின்னமாககிச் சிதைத்தீர்கள். இவையன்றி ஏழையான எனக்கு இன்னமும் செய்யும் கெடுதலான செயல்கள் ஏதேனும் இருந்தால் அதையும் யாதென சொல்லுங்கள். 46

வாகாய் நின்ற குன்றமும் யாவும் வருவித்தீர்
ஏகா சின்றீர் இவ்விடை தன்னில் எண்ணீங்கிப்
போகா நின்றீர் வல்லையின் மீண்டும் புவியெங்கும்
ஆகா சின்றீர் நுஞ்செயல் யாரே அறிகிற்பார்.

வாய்க்கப்பெற்ற அழகுடையதாய் நின்ற செய்குன்றுகள் மாளிகைகள்
சோலைகள் யாவையும் இங்கு நீங்கள் வருவித்தீர்கள். இவையால் மயக்கி ஆசையூட்டிப்
பின்னர் இவ்விடத்து நீர் வந்து நின்றீர்கள். உங்கல் மேல் காதலுற்ற எனை விட்டுப்போய்
மறைந்துள்ளீர்கள். பின்னர் விரைவுடன் பூமி எங்குமாய் உமது வடிவாகி நிற்பீர்.
உங்கள் செயலை யாரால் அறியமுடியும்.

47

பற்றே நும்பால் ஆயினன் முன்னம் பயில்செய்கை
அற்றேன் வேளால் ஆற்றவும் கொந்தேன் அஃதாயும்
உற்றேன் அல்லேன் உம்மொடும் இன்னும் உழல்கின்றேன்
பெற்றேன் வாளா மாய்ந்தனன் என்னும் பிழையொன்றே.

இப்போது உங்கள்மேல் நான் முழுதும் பற்றுக்கொண்டவனுகிவிட்டேன். முன்னம்
நான் பயின்று வந்த தவத்தை விட்டுள்ளேன். ஐயோ! மன்மதனால் மிகவும் நொந்து
போனேன். அப்படித்தான் வருந்தியும் உங்களோடு கூடும் பாக்கியத்தையாதல்
பெற்றேன் இல்லை. இன்னும் உழன்றே திரிகிறேன். இவ்வாறு உழன்று வருந்தியும்
பெறப்போகும் பேறு யாதெனில் வீணுகி இறந்தேன் என்னும் ஒரு பிழையைத்தான்
பெற்றேன் என்றான்.

48

கேயங் கொண்டூரா மென வந்தீர் நெறிநில்லா
மாயங் கொண்டூர் வன்றிறல் கொண்டூர் மயல்செய்யுங்
காயங் கொண்டூர் ஆருயிர் நிற்கக் கருத்தேரல்
ஆயங் கொண்டூர் கூற்றூடு போலுங் தனிவந்தீர்.

நீர் வரும்போது என்மீது நேசமாகி வருவிர்போல் வந்தீர். உஞ்செயல் கண்டு
உம்மை நம்பி நானும் அன்பானேன். ஆனால் நீவீர் ஒரு நெறியில் நில்லாத பெரு
மாயங்களைக்கொண்டூர்கள். மிக மிக வலிமைகொண்டூர். நான் சஸ்டபொமுதே
மயங்கும்படியான எழிலான மேனிகொண்டூர்கள். இத்தன்மைகளால் வருத்திய நீர்
எனது உயிர் நிற்கும் மார்க்கம் ஒன்று நினையாதிருந்தால் நான் வேறேன்ன உங்களைப்
பற்றி என்னுவேனெனின் நீங்கள் எமநேடு உறவுகொண்டூர்போலும். இப்போது
அவறுக்காக எனது உயிரைக் கொண்டு செல்வதற்கு நீர் வந்தீர்போலும்.

பண்டறியேன் கூற்றென்பதை இன்றறிந்தேன் ஏந்திநையார் மாட்டு. 49

வேண்டேன் வேறேர் மாதரை நும்பால் வியன்மோகம்
பூண்டேன் உம்மை மாயவ ரென்னும் போருள்கண்டே நீ
மாண்டே சென்றீர் போல்கர வற்றீர் எய்தேரல்
மாண்டேன் இன்னே ஆருயிர் நிற்பான் வருவிரே.

உம்மையல்லால் நான் பிற மாதர் எவரையும் வேண்டேன். உங்கள்பால் நான்
பெருமோகம் பூண்டேன். உங்களை மாயை செய்வார் என்பவராகக் கண்டுள்ளேன்.
இப்படிப் போவார்போலச் சென்று மறைந்துள்ளீர். அப்படி மறைவதாய் மாயம்
செய்தீர். வராதீருந்தால் நான் இறந்துபோவேன். இப்போது எனது உயிர் மாளா
திருப்ப நீர் இங்கள் வருவிராக என்றான்.

50

ஓன்றே யாகும் மாயமதால் நீருலகெல்லாம்
வென்றே செல்வீர் என்னுயிர் கொள்வான் விழைவிரேல்
நன்றே நன்றே நல்குவன் யானே நனிநன்பால்
சென்றே யோர்கால் மாமயல் தீரச் சேர்வீரே.

மாயை என்னும் போருகுக்கு நீர் ஓன்றேயாகும்படியானீர். உமது மாயை
யால் உலகமெல்லாம் வென்று செல்வீர்கள். எனது உயிரைப் பெற விரும்பி ஆசைப்
பட்டால் நன்று நன்று நானே அதை உங்கட்குத் தந்திடுவேன். நீங்கள் மிக நன்றாக
நாகி வந்து ஒருகால் எனது பெரிய மயக்கம் தீர என்னைக் கூடுவீராக என்றான் 51
காசிப முனிவன்.

என்ன வென்ன இத்தகை பன்னி இடராழித்
துன்ன மாழிசீச் சோர்தரும் எல்லைத் துகழரும்
மின்னுடன்ற மாயவள் அன்னுன் விழிகாண
முன்னுய்க் கிள்ளுள் எவ்வினைகட்கு முதலானால்.

என்று பலவான இத்தகைய வார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சொல்லித் துயரம் என்
னும் கடவில் அழுத்திச் சோர்வுற்றூர் காசிபர். அப்படி அவர் சோர்வுறும் நிலையில்
குற்றமற்ற மின்னல்போலும் அழகு உடைய மாயை என்பவள் காசிப முனிவன் 52
கண்ணால் கானும்படி முன்னுக வந்து நின்றான். எல்லா வினைகட்கும் சேயலுக்கும்
முதலானவள்.

காசிபன் புலம்புறு படலம் முற்றின்று.

3. அசரர் தோற்று படலம்

கந்தார் மொய்ம்பிற் காசிபன் என்போன் கடிதங்கண்
வந்தாள் செய்கை கானுதலோடு மகிழ்வெய்தி
அந்தா உய்ந்தேன் யானென மின்கண்டலர்கின்ற
கொந்தார் கண்டல் போல்நகை யோடுங் குலவுற்றுன்.

தூண்போன்ற புயங்களினை உடைய காசிப முனிவன் எனப்படுவன் விரைவில்
அங்கே முன்பாகத் தோற்றிய மாயவள் செய்கையைக் கண்டவுடன் அதோ ! யான்
உய்ந்தேன் என்று கூறி மின்னலைக் கண்டு அலர்கின்ற கொத்தாயமைந்த தரழை
மலர்போலப் புன்சிரிப்போடும் மலர்ந்து விளங்கினான். 1

ஆடா நின்றுன் குப்புற லுற்றுன் அவள் தன்மேல்
பாடா சின்றுன் யாக்கைபொ டிப்பிற் படர்போர்வை
மூடா நின்றுன் அன்னதொர் மாயை முன்சென்றுன்
வீடா நின்ற தன்னுயிர் காக்கும் விதிகொண்டாள்.

குத்தாடினுன், குதித்துக் கரணம் போட்டான், அம்மாயவளைக் குறித்துப்
பாடினுன். மேனி முழுவதும் உரோமஞ் சிலிர்த்து புளகாங்கித் போர்வை மூடப்
பெற்றுன். தன்முன் தோன்றிய மாயை முன்பாகச் சென்றான். அழித்தபோன்ற
தனது உயிரைக் காக்கின்ற விதி கைகூடப்பெற்றுன். 2

என்னேசேய வேண்டிற்றவை யெல்லாமிசை வாலே
முன்னேபுரி கிற்பேன் இவண் முனிசின்றதை ஒருவி
நன்னேயமொ டெனியாஞ்சிர் நனிவல்லையில் என்னுப்
பொன்னேர் அடிமிசை தாழ்தலும் அவள் இன்னதுபுகல்வாள்

மாயையே ! என்ன சுற்றேவல் நான் உனக்குச் செய்யவேண்டுமோ அவை
எல்லாவற்றையும் உனது உடன்பாட்டோடு இப்போது உனது முன்னே நான் செய்
வேன். இவ்வடத்து என்னைக் கோபிப்பதை விடுத்து நல்ல நேசத்துடன் என்னை
ஆட்கொண்டு இனபத்தோடு போருந்தும்படி விரைவாகச் செய்விராக எனப் பொன்
போலும் மிளிரும் அவள் காலில்மேல் தாழ்ந்து நிற்றலும் மாயவள் இதனைச்
சொல்வாள்.

3

வெருவற்றிடல் இவனின்ற என் வியன் மெய்யினுக் கியையுங்
திருமிக்குறு தகவாகிய திறன்மேனியும் மேற்கொள்
உருவொப்பதோர் வடிவும்முடன் உடனைய்திடு வாயேல்
மருவற்றிடு கின்றேனென மயில்சொற்றனள் அன்றே.

முனிவனே பயப்படாதே. இங்கே நிற்கும் எனது அழிய மேனிக்கு இயைபாக
பொருந்தம்படி திரு மிகுந்த அழிய நிறமான மேனியும் மேற்சொள்ள அமைந்த
உருவும், வேறு ஒப்பு ஒன்று இல்லாததாய் விளங்கும் வடிவத்தை உடன் உடனுக நீ
கொள்வாயேல் உன்னை நான் கூடி மருவவேன் என மயில்பொலும் சாயல் உடைய
மாயை சொன்னான்.

4

ஏழுற்றிடு முனிவர்க்கிறை இதுகேட்டலும் முன்னங்
காமக்கடல் படிகின்றவன் கனிசேர்த்தரும் உவகை
நாமக்கட விடை ஆழந்தனன் நன்றால் இல்லென்றான்
சேத்திரு நிதிபெற்றிடும் இரவோன்னாத திகழ்வான்.

மாயவள் வருகையால் மகிழ்வற்ற முனிவர்க்கெல்லாம் தலையான காசிபன்
மாயவள் கூறியதைக் கேட்டலும் முன்னமே காமம் என்னும் கடவில் அழுந்தியவன்
எல் லையற் ற மகிழ்வு தருகின்ற ஆனந்தம் என்னும் கடவின் இடையாக
ஆழந்தனாகி மாயையே இது நன்றாகும் ! என்றான். இந்திலையில் அவன் ஒரு வறியவ
ஞவன் திறப்புடைய புதையலாயிருந்த பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றான்போல
திகழ்ந்து விளங்கினான்.

பொருள் இன்மையாற் துயரமுற்றனுக்கு வருத்தமின்றி வாப்ததால் பெரும்
தொகைப் பொருள் பெற்றான்போல காம வேதனையால் துயரமுற்ற காசிபர் அவன்
எதிர்பட்டு உடன்பாடு கொண்டமையால் அத்துயரை ஒருங்கே நீங்கி இன்புற்றான்.
இதனைக் காமக் கடல் நீங்கி உவகை நாமக் கடல் அடைந்தான் எனக் கூறினார்
ஆசிரியர்.

5

அற்றேமோழி தருதன்மையில் ஆர்வத்தோடு தமிழேன்
குற்றேவல்செய் கிற்பேன் இளங் கொடிகோரைடை யென்னச்
சொற்தேதவ முயல்வன்மையில் துகளர்த்தரும் அனிலப்
போற்றேரவற் கிலதென்பதோர் புத்தேள் உருக்கொண்டான்

இளமையும் அழகுமுற்ற பூங்கொடிபோலும் இடையுடையானே! நீ சொல்லிய அவ்வாரூபம் தன்மையில் வடிவுகொண்டு ஆர்வத்துடன் தமியேன் உனது குற்றேவல் யாவும் செய்துவருவேன் எனக் கூறி காசிப முனிவன் உடனுண மாயவன் சொல்லிய வண்ணமாகத் தன்னுடைய தல முயற்சியின் பயனுடை வலிமையால் குற்றம் நீங்கிய தென்றல் என்னும் பொன்னுண தேரை உடைய மன்மதனுக்கும் இந்த அழக இல்லை என்னும்படியான ஓர் தேவ வடிவம் கொன்டான் காசிப முனிவன். 6

அன்றூயதொ ருகுவெய்திய அறிவன்றனை வியவா
நன்றூயலுன தியல்பாமென நகையாக்கரம் பற்றுக்
குன்றூகிய மூலையாள் அவற்கொடுபோந்தனள் அங்கட்
பொன்றூழ்கிரி யெனவோங்குமொர் பொலன் மண்டபம் புகுந்தாள்,

அப்பொழுதே உடன் இந்த அழகிய வடிவத்தினைக் கொண்ட அறிவுபெற்ற
காசிப முனிவனை வியந்து பாராட்டி, முனிவனே! நன்றூயிருக்கிறது, இப்போது
உனது இயல்பான வடிவம் எனக் கூறியவளாய் புன்சிரிப்புடன் காசிப முனிவனின்
கையைப் பற்றிக்கொண்டு மலைபோலும் பருத்த மூலைகளைக்கொண்ட மாயவன் அவனை
அழைத்துக்கொண்டு சென்று பொன்னோகிய மேரு மலையைப்போல உயர்ந்திருக்
கின்ற ஓர் அழகிய மண்டபத்தின் உள்ளே புகுந்தாள். 7

கற்பனை இன்றியே கடிதின் முன்னுறு
அற்புத மண்டபத் தாணை யால்வரும்
பொற்புறு சேக்கையிற் பொருந்தி ஏரரோ
எற்படு கங்குலின் முதலி யாமத்தில்.

கற்பனைசெய்து ஆக்கப்படுவதில்லாமல் மாயயின் மாயச் செயலால் விரைவில்
வந்திட்ட அற்புதமான மண்டபத்து மாயையின் ஆணையால் வந்திருந்த பொலி
வார்ந்த சயனப்பாயில் பொருந்தி, மாயவரும் காசிபனும் இருள் பரந்த அன்
றைய இரவின் முதலாவது யாமத்தில் அணைத்து கூடினர்கள் 8

குருறு வெம்பசி தொலைப்ப வைகலும்
ஆரஞ்சு எய்தினேன் அரிதின் வந்திடு
பேரமு துண்குறு பெற்றி போலவக்
காரிகை தனைமூலி கடிதிற் புல்லினான்.

கலக்கம் விளைவிக்கும் கொடிய பசிப்பினியானது வருத்த அதனால் நித்தமும்
வருத்தமற்ற ஒருவன் மிக அரிதாக வந்திடுகின்ற சிறந்த அமிர்தத்தை உண்ணும்
தன்மைபோல அப்பெண்ணுன மாயையைக் காசிப முனிவன் மிக விரைவாகத் தமுவி
அணைத்தான். 9

புல்லலும் எதிர் தழிஇப் புகாலில் காசிபன்
தொல்லையில் உணர்வோடு தொலைவில் செய்தவும்
வல்லையில் வாங்குறு மரபில் அன்னவன்
மெல்லிதழ் அமிர்தினை மிசைதல் மேயினான்.

காசிபன் தமுவலும் மாயவரும் எதிராகத் தானும் அவனைத் தமுவி அணைத்து
நிகரற்ற தபோதனை காசிபனின் மிக முதிய நல்லறிவுடன் தொலைவில்லாத நல்ல
தவத்தையும் விரைவாக அவன் தானே வலிந்து பெற்றுக்கொள்ளும் இயல்பில் காசிப
முனிவனுடைய மெல்லிய இதழ் அமிர்தத்தை அவன் உண்ணத் தொடங்கினான் 10

பின்னுற மாயவள் பெரிதுங் காழுறும்
அன்னவன் புணர்தர அறிவு தொன்றையுங்
தொன்னெறி அளித்தெனத் தொண்டைச் சேயிதழ்
முன்னுறும் அமிர்தினை முனிக்கு நல்கினாள்.

பின்பு மாயவள் பெரிதும் தன்னை விரும்பிய காசிபன், தன்னுடன் வீரேடு
புணருமாறு தான் அறிந்ததொன்றையும் முன்பாகக் கொடுத்தாள் என்னும்படி
தனது தொண்டையங்களை போன்ற விவந்த இதழில் ஊறும் அமிரத்தை முனிவ
னுக்குக் கொடுத்தாள். 11

உட்டெளி வின்றியே யுலப்பின் ரேடிய
மட்டறு காமமாம் வாரி யுற்றுளான்
அட்டொளிர் பொன்னாள் அல்கு லாஞ்சஸ்திப்
பட்டனன் இன்பமாம் பரவை நண்ணூவான்.

உள்ளத் தெளிவு இல்லாமல் ஒயாது பெருகியோடிய கரைகானது காமம்
என்னும் கடவில் மூழ்கினானும்க் காய்ச்சப்பட்டு விளங்கிய பொன்போலும் மாயவளின்
அல்குல் என்னும் கழியில் அகப்பட்டு அங்கு அந்திலையில் தோன்றும் இன்பம் என்
னும் கடவில் நன்னிப் பொருந்தினான்.

காம உணர்வு பெருகி ஒடுங்கால் உள்ளத் தெளிவு பெருது என்பது இப்
பாடலால் தெரியக்கூடிகிறது. 12

தோமறு முனிவரன் சுரதத் தாற்றினாற்
காமரு மதன நூல் கருத்திற் சிந்தியாய்த்
தேமொழி மயிலொடு செறிந்து போகமார்
பூமியி ஞேரேனப் புணர்தல் மேயினான்.

குற்றங்கள் யாவும் நீங்கிய காசிப முனிவள் சுரத இன்ப வழியாகக் காம
சாஸ்திரம் எனப்படும் மன்மத நூலின் விதிகளைக் கருத்தில் சிந்தித்துத் தேன்
போலும் இனிமையுடன் மொழிகொண்ட மயில்போலும் சாயலுடைய மாயையுடன்
கூடிப் பின்னால் போகழுமியில் உள்ளார்களைப்போல் புணர்வானுயினான். 13

செம்மயி லன்ன இத்தெரியை தன்னிடை
எம்மையும் இல்லதோர் இன்பம் இங்ஙனம்
மெய்ம்மையின் நல்கிய விதியி ஞர்க்கியான்
அம்மசெய் சின்றதோர் அளவுண் டோவென்றான்.

அவ்வாறு கூடி மகிழுங்கால் காசிபன் சொல்வான் “செப்பமான் மயிலை ஒத்த
இந்தப் பெண்ணைவாந்தன் நான் சேர்ந்து முன் எம்மையும் அடையாத இன்பம்
ஒன்றை இங்கு நான் பெறும்படி உன்மையுடன் எனக்குத் தந்துநின்ற விதியாருக்கு
நான் அம்மம்மா! செய்கின்ற கைம்மாறுக்கு ஓர் அளவு உண்டோ” என்றான். 14

ஆற்றி முனிவரன் அநங்க நூன்முறை
வீரேடு புணர்தலும் வெய்ய மாயவள்.
கீறினாள் நகத்தினாற் கீண்ட பால்தொறும்
ஊறிய காமநீர் ஒழுகிற் ரெண்பவே

நல்வொழுக்கம் யாத்தன நன்கறிந்த முனிவன் மன்மத சாஸ்திரத்தின் நூல் முறையாக வீருப்பொடு கூடுதலும் கொடிய மாயவள் தனது நகத்தால் கீறினன். கீறிய இடங்கள்தோறும் காமநீரானது சரக்கப்பெற்று அது வழிந்தொடிப்பாய்ந்தது. 15

உணர்வடை முனிவரன் உயர்ந்த விஞ்சையர்
மனமுறை இதுவென மாயை தன்னெடு
புணர்தொழில் புரிந்தனன் போக முற்றினன்
துணியறும் இன்பெனுங் கடவில் தோய்ந்துளான்.

நல்ல அறிவினை உடைய காசிப முனிவன் உயர்ந்த நெறியடைய விஞ்சையர் களின் மனமுறை இதுதான் எனும்படி மாயை தன்னுடன் தான் புணர்கின்ற அத் தொழிலைப் புரிந்தனன். தனது போகத்தை முடித்தான். இனையில்லா இன்பமாகிய கடவில் தோய்ந்தவன் ஆயினுன். 16

அந்த வேலையில் முகுந்தனும் அம்புயத் தவனும்
இந்தி ராதியர் யாவரும் முனிவரவர் எவருங்
தத்தம் உள்ளமேல் நடுக்குற மாயவள் தன்பால்
வந்து தோன்றினன் சூரபன்மா எனும் வலியோன்.

அவ்வாருகிய வேலையில் மாயவள் இடத்தாக, நாராயணக் கடவுளும் தாமரை மலர் ஆசனமுடைய பிரமதேவரும் இந்திரபகவரன் முதலாய கடவுளர் யாரும், முனிவர் எல்லாரும், தங்கள் நங்கள் உள்ளங்களில் நடுக்கம் சொன்னும்படியாக வந்து தோன்றினுன் சூரபன்மா என்னும் வலியை அரசன் 17

துயக்கம் இல்லதோர் சூரன்வங் திடுதலுங் தொல்லை
முயக்க வேலையில் இருவர்பால் முறைமுறை இழிந்த
வியர்ப்பால் வந்தனர் முப்பதி னயிர வெள்ளம்
வயக்க நெந்திறல் தானவர் யாரினும் வலியோர்.

சோர்வு அச்சம் யாதும் இல்லாத சூரபன் மன் வந்திடுதலும் முன்னர் இருவரும் புணர்ந்த நேரத்தில் அக்ராசிபன் மாயைபால் நின்றும் முறைமுறையாக வழிந்த வேர்வையில் இருந்து வந்தார்கள் முப்பதினையிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்குடைய வெற்றி நிலைகூடப்பெற்ற திறமைசாலிகளான அசரர்கள். 18

அன்னர் தம்மையும் முதலவன் தன்னையும் அங்கண் நிம்மி ஸீரென சிறுவியே ஆயிடை நீங்கி
மின்னு நூலணி முனியொடு மாயவள் வேஞ்சேர்
பொன்னின் மாமணி மண்டபம் அதனிடைப் புகுந்தாள்.

அவ்வாருகிய அசரரையும் முதல்வனுன் சூரையும் அங்கு நிற்போக என மாயவள் கூறி நிற்பாட்டிலிட்டு அங்கு நீங்கி மின்னுகின்ற பூநூல் அனைந்த முனிவனுடன் மாயவள் வேறு ஒரு பொன்னான பெரிய இரத்தின மண்டபம் அதனிடைப்புகுந்தாள். 19

மானை நேர்பவள் ஆயிடைத் தொல்லுரு மாற்றி
மேன சூரிப் பிணைவுருக் கொள்ளலும் விரைவில்
தானு மோர்திறல் மடங்தலே ஒருமெனச் சமைந்தான்
மோன மாய்முனம் அருந்தவம் இயற்றிய முதல்வன்,

மானை ஒத்த வனப்புடைய மாயவள் அவ்விடத்து தனது பழைய உருவத்தை
மாற்றிக் கிறந்த அச்சத்தை விளைக்கும் பெண் சிங்க வடிவினைக் கொள்ளலும்
விரைவுடன் காசிபன் அதனை உணர்ந்து தானும் தலையாய் ஓர் ஆண் சிங்கமாக
உரு அமைந்தான். முன்பு மோன நிலையெய்தி அரிய தவம் ஆற்றிய காசிப முனிவன்
என்னும் தலைவன்.

20

மங்கை யோடவன் மடங்கலாய் மகிழ்வுடன் புணரக்
கங்குல் வாயிரண்டாகிய யாமமேற் கடிதே
அங்கை ஒரிடண் டாயிரம் ஆயிர முகமாய்ச்
சிங்க மாழுகன் தோன்றினன் திடுக்கிடத் திசைகள்.

மாயை யோடு ஆண்சிங்க வடிவுகொண்ட காசிபன் மகிழ்வுடன் புணர்தான்
இராக்காலத்து இரண்டாம் சாமத்திலே. இவ்வாறு கூடிய நேரத்து விரைவாக இரண்
டாயிரம் கைகளும் ஆயிரம் சிங்கமுகமும் உடைய சிங்கமுகாகரன் என்னும் அசரன்
திக்கெல்லாம் ஏங்கித் திடுக்கிடும் படிவந்து தோன்றினான்.

21

இத்தி றத்திவர் இருவரும் புணர்வழி யாக்கை
மெத்தி வீழ்தரும் வியர்ப்பினில் வீறல் அரி முகராய்ப்
பத்து நால்வகை ஆயிர வெள்ளமாம் படைஞர்
கொத்தி பினுடுவெங் துதித்தனர் கூற்றுயிர் குடிப்பார்.

பெண்சிங்கமாயும் ஆண்சிங்கமாயும் மாயை காசிபனுகிய இருவரும் புணர்தான்
நேரத்து அவர்கள் உடலத்திருந்து வேர்வைகள் மெத்தி வீழ்ந்தன. அந்த வேர்வை
களில் வலிவுடை சிங்கமுகமுடையராகிய நாற்பதினுயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்
குடைய அசரர்கள் சேனைகளாகிய கூட்டமாய் வந்து உதித்தார்கள். இந்த அசரர்கள்
யமனுடைய உயிரையும் குடிக்கும் புடியான வலு உடையர்.

22

மற்றும் அத்தொகை யோரையும் மாமகன் றனையும்
ஷ்ண் றிர் கண்டென மாயவள் வீற்றெரு நிலயங்
தெற்றெனப்புகுங் தோர்ப்பிடி உருக்கொடு சேரக்
கொற்ற மால்களிற் ருருவினை முனிவனுங் கொண்டான்.

அப்போது அங்குதோன்றிய மற்றும் அத்தொகையோரையும் பெரியமகனுன்
சிங்கனையும் இங்கு நில்லுங்கள் என மாயவள் அவர்களை நிறுத்தி விட்டு வேலெரு
மண்டபத்தில் தீடிரென பிரவேசித்து ஓர் பெண் யானை வடிவுடன் தோன்ற அப்போது
காசிபன் வீரமுடைய மதம் பொழியும் ஆண்யானை வடிவு எடுத்துக் கொண்டான். 23

பேரு மும்மத மால்களிற் ருருக்கொடு பிடி மேல்
சேரு கின்றும் மூன்றெணச் செல்லும்யா மத்தில்
அரி ரண்டுவாள் எயிற்றுடன் யானைமா முகத்துத்
தார காசரன் தோன்றினன் அவண்ர்கள் தழைப்ப

மும்மதம் பெருகும் ஆண்யானை வடிவுகொண்டு பெண்யானை மேலாகச் சேரு
கின்றபோது மூன்றாவது யாமத்தில் ஒளியுடைய நான்கு தந்தங்கள் கொண்ட யானை
முகத்துடன் தாரகள் என்பான், அசரா குலம் தழைக்கும் படி வந்து தோன்றினான்.

67

24

ஏலும் அங்கவர் மெப்பட்டு வியர்ப்பினும் இபத்தின்
கோல மானவர் நோன்றினர் அவர்குழுக் குணிக்கின்
நாலு பத்தின்மேல் ஆயிர வெள்ளமா நவின் ரூர்
மூல நாடியே இப்பரி கணர்த்திய முனிவர்.

கூடிப் பொருந்திய இவர்களுடைய மேனியில் தோன்றிய வியர்ப் பினில் யானை
யின் கோலமுடைய வீரர்கள் தோன்றினார்கள். அந்த அசரர் கூட்டும் எவ்வளவு
தொகைப்பட்டது எனக் கணக்கிட்டால் நாற்பது ஆயிரம் வெள்ளத்தின் மேலும் ஆயிரம்
வெள்ளமாக இருந்தது என இது கணக்கெடுத்த முனிவர்கள் இதன் மூலத்தை நாடிச்
சொல்லியிருக்கிறார்கள். முன்னே முனிவர்கள் அருளால் உணர்ந்து அவர்கள் இக்கணக்க்
குத்தை உலகில் சொல்லும்போது தாம் கண்ட காட்சியை விரித்துரப்பவராகச் 25
சொன்னார்கள் என்ப,

ஆண்டு தாரகன் தன்னையும் அவனர்கள் தமையும்
எண்டு நிற்றிரென் ரேர்மணி மண்டபத் திறுத்து
மாண்ட யாமமேல் தகர்ப்பினை உருக்கொள மாயை
ஷ்ண்ட அன்பினுன் செச்சையின் உருக்கொடு புணர்ந்தான்.

அவ்விடத்து தாரகன் தன்னையும் அசரர்கள் தன்னையும் இங்கே நில்லுங்கள்
எனக்காலி நிற்பாட்டிலிட்டு பின்னர் ஓர் இரத்தின மண்டபத்து சென்றுள் மாயவள்
காசிபனுடன். அங்குமாண்பான நான்காவது யாமத்தில் மாயவள் மறி ஆட்டின்
உருவங்கொள்ள அவள்மேல் அன்புழுண்ட காசிபன் சிவந்த ஆட்டுக்கோவடிவு கொண்டு 26
புணர்ந்து கூடினான்.

புணர்ந்த காலையில் அசமுகி தோன் றினன் புவியோர் க்
கணங்கு செய்தகர் முகவராய் அங்கவர் வியர்ப்பில்
கணங்கொள் முப்பதி னயிர வெள்ளமாங் கணிதத்
கிணங்கு தானவர் உதித்தனர் இமையவர் சலங்க.

இவ்வாறு புணர்ந்த காலையில் அசமுகி தோன்றினான். அப்போது இப்பூமியில்
உள்ளார்க்கு அச்சம் செய்விக்கும் ஆட்டின் முகமுடையார்களாய் அங்கு மாயவள்
காசிபனுடைய வியர்வையில் இருந்து முப்பதினையிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்குக்
கொண்ட துயர் விளைக்கும் அசரர்கள் வந்து உதித்தார்கள் தேவர்கள் கலங்க. 27

மீன மற்றவர் தம்மையும் நிறுவிவே ருள்ள
சூளி கைப்பெரு மண்டபங் தொறுங்தொறும் ஏக
யாளி வஸ்லியம் புரவிமான் ஓரின்ன கேணங்
கூனி ஆதியாம் விலங்கின துருவெலங் கொண்டார்.

மீண்டும் அவர் தங்களையும் அங்கே நிறுத்திவிட்டு வேரூக அங்கு உள்ள தாபிகை
களை உடையபெருமண்டபங்கள் தோறும் மாயவனும் காசிபனும் சென்று யாளி, புலி
குதிரை, மான், நரி, கரடி, பன்றி, காட்டுமாடு, முதலிய விலங்குகளின் உருவங்கள்
யாவும் சொண்டார்கள். 28

இறுதி யில்லதோர் விலங்கின துருவுகொண் டிரவின்
புறம் தாகிய புலரிசேர் வைகறைப் பொழுதின்
முறையின் மாயையும் முனிவனும் ஆகியே முயங்கி
அறுப தூயிர வெள்ளமாம் அவனாரை அளித்தார்.

முடிவு இல்லத இந்த விலங்குகளின் உருவங்களைக் கொண்டு இரவின் பிற்பகுதியான விதியற்காலம் என்னும் வைகறைப் பொழுதிலே முறையாக மாயவளும் காசிபனும் ஆகிய இருவரும் கூடி அறுபதாயிரம் வெள்ளம் அசரர்களைப் பெற்றார்கள்

29

மிகுதி கொண்டிடும் இரண்டுநூ ரூபிர வெள்ளத்

தகுவர் தம்மையுஞ் சூரனே முதலினேர் தமையும்

புகலும் ஓரிராப் பொழுதினில் அளித்ததற் புகமோ

த லீ மும்வல மாயவட் கிச்செயல் அரிதோ.

பெரும் தொகைபாய் வினங்கும் இரண்டு இலக்கம் வெள்ளம் அசரர்களையும் கூன், சிங்கன், தாரகன் முதலியோர்களையும் ஒரு இராப்பொழுது எனச் சொல்லப் பெறும் அளவையில் மாயவள் உண்டாக்கியது அற்புதமா! இல்லை. ஏனெனில் எல்லா உலகையும் தரவல்ல மாயவளுக்கு இச்செயல் அரிதோ?

30

ஆங்க வெல்லையின் ஆண்டமா யிரத்தெட்டின் உள்ளுங்

தீங்கு கொண்டிடு குறிகஞ்ச் வனவெலாஞ் சேறி; து

நீங்க வின் றியே சிகழ்வன ஸீர்மைகண் டெவரும்

ஏங்கு கிண்றனர் விளைவதென நேவேன இரங்கி,

ஆங்கு அவ்வாருகிய நேரத்து அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டினுள்ளும் தீங்குகொண்ட சகுனமெல்லாம் நீங்குதல் இல்லாமல் எங்கும் நிழுக்கின்றன. இந்த நீர்மையைக்கண்டு இதனால் என்னதான் விளையப் போகிறதோ எனக் கவலையும் இரக்கமும் கொண்டு யாவரும் ஏங்குகின்றனர்.

31

அல்ல னும்பொழு திறத்தலும் மாயவ ளரிவைத்

தொல்லை நல்லுருக் கோடலும் முரியும் அத் துணியே

வல்லை தன் குரு முன்னையிற் கொண்டனன் மற்றவ்

வெல்லை தன்னிடை உதயவாய் அனுகினுன் இரவி.

இரவு என்னும் காலம் நீங்கி விடுதலும் மாயவள் தனது பழைய நல்லபெண் வடிவத்தைக் கொள்ளலும் காசிபமுனிவனும் அந்திலையில் விரைவாக தனது முன்னை உருவத்தைக் கொண்டான். மற்றதாகிய வேளையில் உதய மலையினிடத்தாக குரிய தேவன் அனுகித் தோன்றினான்.

32

நிட்டைக் கேற்றிடு முனிக்னை மாயவள் விசியில்

விட்டுப் போந்திலன் அற்புதம் எனவிளைங் ததுவோ

கிட்டிக் காண்பன்னன் ருதயமாங் கிரிப்புறத் தனுகி

எட்டிப் பார்த்தனன் என்னவே உதித்தனன் இரவி.

பூரணமான நிட்டை கைகூடப் பெற்றமுனிவனை மாயவள் இரவு வேளையாயும் விட்டுப் போகவில்லை. என்ன விபரீதம் விளைந்ததோ, அதைநான் கிட்டிச் சென்று பார்ப்பேன் என எண்ணங்கொண்டு உதயமலையின் பின்புறமாக வந்து எட்டிப் பார்த்தனன் என்னும் தன்மைபொருந்த குரியதேவன் உதயமாகினான்.

33

எல்லைவந் திடுதலும் சன்ற மாயவள் செல்லுறும் அப்புவி செறிந்து சேளிலுந் தொல்லிய திடையினுந் துவங்நி யார்த்திடும் ஒஸ்லெலுநு சனத்தினை உவந்து நோக்கினான்.

குரியன் உதித்து வந்திடுதலும் அசரரை பெற்ற மாயவள் தான்சென்ற இடத்தில் நெருங்கியும் அத்த இடம்போதானமயால் வானத்திலும் சொல்லப்பெறும் ஏஜை திக்குகளிலும் நெருங்கிப் பரந்து ஆரவாரிக்கின்ற “ஒல்” எனும் ஒரைசு உடைய அசரான சனத்தினை மகிழ்வுடன் நோக்கினான்.

34

விண்டு தானவர் வெள்ளம் யாவையும் கண்ணன் எந்தைதன் கரும் இசெயல் கொண்டில் மாயையிற் கூடிற் ரீதென அண்டரும் அற்புதம் அடைகுற் ருன்முனி.

பரந்து விளங்கும் அசரவெள்ளம் யாவையும் காசிபமுனிவன் கண்டு சொல் கிறுன் எனது தந்தையாகிய பிரமதேவரினால் இவர்கள் படைக்கப்பட்டவர் அல்ல. சது மாயை என்பவளால் நிறைவேறியது என அளவிடற்காரிய அற்புதநிலை எத்தி ஞன் காசிபன். 35

ஸ்ரபகல் அருந்தவம் யயின்ற தூயனும் பொற்புறு மாயையும் புதல்வர் தந்தோகை அற்புத மோடுகண் டண்பின் நிராய் நிற்புறித் தெரிந்தனன்றேரில் சூரனே.

பலநாளாக அரியதவத்தை புரிந்திருந்த தூயகாசிபமுனிவனும் அழகிய எழிலு டைய மாயவரும் புதல்வரான அசரர்தோகையினை ஆச்சரியத்துடன் கண்டு அன்பாகி நிற்குங்கால் நேரோருவர் பிற்திலாச் சூரன் அதை தெரிந்து கொண்டான். 36

இருமுது குரவரும் கண்டு ரூவர் திருவடி வணக்கியான் செய்தி றத்தினை மரபொடு வினவதும் வம்மின் நிரென அரிமுகன் தாரகன் அறியக் கூறினுன்.

தாரகனையும் சிங்கமுகனையும் நோக்கி “எங்களது முதல்வர்களான தாயும் தந்தையுமாகும் இருவரும் இவ்விடத்து காணப்படுவார்கள். அவர்கள் திருவடிகளை நாங்கள் சென்று வணங்கி நாம் மேல் கொண்டு செய்ய வேண்டிய கருமங்களை அவர்களிடம் கேட்டறிவோம்” வாருங்கள் என அவர் உணரும்படி கூறினால் சூரன். 37

அறைகழல் இளையவர் அதனைத் தேர்வுற்று உறுதியில் தாமென வறைத்துப் பிஸ்வரத் துறுமல்கோண் பிருந்ததன் தோல்ப தாதியை நிறுவினன் அவ்விடை நின்று நிங்கினான்.

ஓவிசெய்யும் வீரக்கழலை அணிந்த காலுடைய தாரகன் சிங்கன் ஆகிய இருவரும் அதனை உணர்ந்து அதுதான் எமக்கு உறுதியான செயல் என அவர்களும் கூறி சூரன் பின்னால் புறப்பட்டுவர சூரனுணவன் தன்னுடைய நெருக்கம் கொண்டு நின்ற தனது பெரிய சேணியை அவ்விடத்து நிறுத்தி விட்டு தம்பியரோடும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான். 38

அசரர் தோற்று படலம் முற்றிற்று,

4. காசிபனுபதேசப் படலம்

நீங்கிய சூர்யதல் நெறியின் ஏகையே ஆங்கவர் அடிதொழு தருள்செய் மேலையிர யாங்கள்செய் கின்றதென இசையின் நிரென ஒங்கிய காசிபன் உரைத்தல் மேயினுன்.

நின்றவிடத்தை விட்டு நீங்கியவனுன் சூரபன்மன் என்னும் தலைவன் முறையாகத் தம்பியருடன் தந்தை தாய்பாற் சென்று ஆங்கே அவர்களுடைய அடிகளைத் தொழுது சொல்வான். எம்மைப் பெற்றருளிய முன் ணையீர்! யாங்கள் மேலாகி இனிச் செய்வது எதுவாகும். இதை எங்களுக்குச் சொல்லீர்கள் என தவத்தால் மேலோங்கிய காசிப முனிவன் சொல்லத் தொடங்குவான். 1

உறுதிய தொன்றினை உரைத்து கின்றனன் அறைகழல் மைந்தர்காள் அபிய மாதவ நெறிதனில்முவிரும் நிற்றிர் அன்னதன் முறைதனை வாய்மையான் மொழிவன் கேண்மீனே

உங்களுக்கு யான் உறுதியான போருள் உண்றினை இப்பொது உரைத்தப் போகி ழேன். அதுதான் ஓலிக்கீன்ற கழல் அணிந்த எனது அருமை மைந்தர்களே! நிங்கள் ஏற்கிரும் மிக அருமையான தவ நெறியின்கண் பற்றுகிற நிலலுங்கள். அந்தத் தவ நெறியின் முறையினை உண்மையாக யான் எடுத்துச் சொல்வேன். நிங்கள் கேட்பிராக, 2

சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருள் முன்றுளமறையெலாம் மோழிய நின்றன ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆருயிர்த்தொகை வான்றிக்கும் தனிசெயன் வகுப்பர் அன்னவே.

பெரியோர்களாலே இங்கு ஆராயத்தக்கவான் பொருள் மூல்ருள்ளது, அவையெத்தான் வேதங்கள் யாவும் சொல்லினிற்பன். அவைகளாவன மிகச் சிறப்புடைய முன்னெப்பொருளான பதி கடவுள், நிறைந்த ஆன்மாக்கள் பெருமையுடனும் வளியுடனும் திகழும் பாசம் என முன்றுக ஏகுத்துச் சொல்வார்கள். 3

அளித்திடல் காத்திடல் அடுதல்மெய்யுணர் ஒளித்திடல் பெரருள் உதவ ஸெயெவக் கிளத்திடு செயல்புரி கின்ற நீலமார் களத்தினன் பதியது கழறும் வேதமே.

படைத்தலும், காத்தலும், சங்கரித்தழித்தலும், உண்மையான உணர்வை மறைத்தலும், பேரருள் வழங்குதலும் ஆகச் சொல்லப்பெறும் ஐந்து தொழிலையும் புரியும் நீல நிறத்துடன் விளங்கும் கண்டமுடைய சிவனே பதியாகும். அதனை வேதங்கள் சொல்லும்.

பதியாவான் நீலமான கண்டமுடைய சிவன் என வேதங்கள் அறியப்படாததை அறிவுற, அன்றும் இன்றும் என்றும் கூறின என்னால் கழறும் வேதம் எனக் கூறினார். 4

பற்றிகல் இல்லதோர் பர்மன்நீர்மையை இற்றின உரைப்பரி தெவர்க்கும் என்பரால் சொற்றிடும் வேதமுந் துவிகிலா அவன் பெற்றியை இனித்தெனப் பேச வறிஸ்வமோ.

விருப்பும் வெறுப்பும் அற்றவனுகிய பரமனின் இயல்பை இப்படியானவன் இவ் வள்ளுத்தன். என எவராலும் உரைக்கழியாது எனப் பெரியோர் சொல்லுவார்கள். சிவனுது பெருமையே சொல்லி நிற்கும் வேதங்கள் தானும் அவர் இயல்பை இப்படித்தான் எனத் துணியமாட்டாது இன்னமுமே தேடிநிற்பன். ஆகையால் பகவானுடைய பெருமையை இப்படித்தான் என நாம் பேச வல்லமை உடையமோ? 5

முவகை யெனுந்தளை மூழ்கி புற்றிடும் ஆவிகள் உலப்பில் அநாதி யுள்ளன தீவினை நல்வினைத் திறத்தின் வன்மையால் ஓவற முறைமுறை உதித்து மாட்டுமோ.

ஆகாமியம், பிராரத்துவம், சஞ்சிதம் என்னும் மூவகைத் தொடர்பாலும் வரும் பாசங்களில் மூழ்கிப் பொருந்திய ஆன்மாக்கள் அளவுகடந்தன. இவை அனுதி யாக உள்ளன. தாங்கள் தாங்கள் செய்யப்பெறுகின்ற தீவினை நல்வினை ஆகிய செயல்களுக்கேற்ப அவ்வினைகளின் வலியால் ஓயாது முறை முறையாகவந்து பிறந்து பின்னர் மாய்ந்துபோகும். 6

பாரிடை உதித்திடும் பாரைச் சுழித்தரு நீரிடை யுதித்திடும் நெருப்பில் வாயுவில் சீருடை விகம்பிடைச் சேரும் அன்னவைக் கோரிடை நிலையென உரைக்கற் பாலதோ.

இந்த ஆன்மாக்களில் சில பூமியில் பிறக்கும். பூமியைச் சூழ்கின்ற நீரிலே பிறக்கும். நெருப்பில் உதிக்கும். காற்றில் பிறக்கும். சிறப்புடைய ஆகாயம் என்னும் வானத்தில் சேர்ந்து பிறக்கும். இந்த ஆன்மாக்கள் பிறப்பதற்கு ஓரிடம்தான் நிலையானது என நாம் சொல்லமுடியுமோ? 7

மக்களாம் விலங்குமாம் மாசில் வானிடை புக்குலாம் பறவையாம் புல்லு பாம்அதில் மிக்கதா வரமுமாம் விலங்கல் தானுமாந் திக்கெலாம் இறைபுரி தேஷும் யாருமாம்.

இந்த ஆன்மாக்கள் மானுடராகப் பிறக்கும். மிகுகமாகப் பிறக்கும். களங்கமற்ற வானத்தில் புகுந்து பறந்து திரியும் பறவைகளுமாகப் பிறக்கும். புல்லாகவும்

பிறக்கும். அவற்றின்மேலான மரம் முதலிய தாவரங்களாகவும் பிறக்கும். மலையாக வும் பிறக்கும். எல்லாத் திக்கிலும் அரசுசெய்கின்ற தேவர்கள் யாவராகவும் பிறக்கும். “பூலாகி, பூடாகி, புழுவாய், மரமாகி, பல்மிருகமாகிப், பறவையாய், பாம் பாகி, கல்லாய், மனிதராய், பேயாய்க் கணங்களாய் சொல்ல நின்ற இத்தாவரசங்க பாத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து” எனவரும் மணிவாசகர் வாக்கும் ஒப்பநோக்குக. 8

பிறந்திடு முன்செலும் பிறந்தபின்னர் மேல் துறந்திடுப் பிலபகல் இருந்து துஞ்சமால் சிறந்திடு காலையிற் தேயும் மூப்பினில் இறந்திடும் அதன்பரி சியம்ப ஸாகுமோ.

சில உயிர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னாக கருவிலே இறந்திடும். பிறந்த உடனும் இறந்திடும். பிறந்து சில நாட்கள் வரையில் இருந்து பின்னர் இறக்கும். சிறப்புப் பொருந்திய இளத்தாரியாகவும் இறக்கும். கிழப்பருவம் அடைந்ததும் இறக்கும். ஆகவே பிறக்கும் அந்த உயிர்கள் எப்படி எந்தான் இறக்கும் என நிச்சயித்து சொல்லலாமோ? 9 முடியாது.

கற்றுது கதிரேயு துகளி னும்பஸ் பேற்றுவ என்பதும் பேத நிரதாஸ கொற்றும் துடுபைதோர் கற்றுங் கைக்கொள இற்றுவும் பிறந்தபும் எண்ணற் பால்வோ.

குரியதேவன் உதயமாகின்றபோது தோற்றுமாகி எழும் கிரகணங்களில் கானும் துகள்களிலும் பார்க்க பல்வெதாலையான எண்ணிக்கை கொண்டுள்ளன இங்கு இயமனாற் பற்றப்பட இறந்த உயிர்களும் பின்னர் பிறந்த உயிர்களின் எண்ணிக்கைகள் என்று சொன்னாலும் அது எங்களது அறியாமையைப் புலப்படுத்தும் என்றால் இறக்கின்ற பிறக்கின்ற உயிர்களின் தொகை எண்ணமுடியாது. 10

கலைப்படும் உணர்ச்சியுடன் கற்பும் வீரமும் மலைப்படு வெறுக்கையும் வளியும் மற்றும் மலைப்படு புற்புத மாகும் அண்ணவை நிலைப்படு பொருளோன நினைக்க ஸாகுமோ.

நூல்களைக் கற்றதினால் வரும் உணர்ச்சியும், மனத்திடசங்கற்பங்களும், வீரமும் மலைப்போல் தேட்டத்தால் குவிந்த செல்வமும், வலிமையும், யாவும் அலைந்து கொண்டு குக்கும் நீர்க்குமிழிபோலாவன. ஆகையால் நீர்க்குமிழிபோல் அழியும் இவையாவும் ஓர் உயிருக்கு நிலையான பொருள் என நினைக்க முடியுமோ? ஆகாது. 11

தருமமென் கெருபொருள் உளது தாவிலா இருமையின் இன்பமும் எவிதின் ஆக்குமால் அருமையில்வரும்பொருளாகும் அன்னதும் ஒருமையி னேர்க்கலால் உணர்தற்கொண்டுமோ

ஆகையால்தானும் என்று சொல்லப் பெறும் ஒருபொருள் இருக்கின்றது. அப் பொருள் அழிவில்லா இப்பல்புடையதாகி இப்பிறவியிலும் இது நீங்கிய மறுமைக்கும் இன்பத்தை இலகுவாக தரும்படியாயது. அதுதான் அருமையாகக் கிடைக்கத்தக்க பொருளாகும்.தருமம் தான் மேலாகிய பொருள் என்பதையும் ஒருவழிப்பட்ட மன முடையார்க்கு அன்றி ஏனையோரால் அது உணர முடியாது. 12

தருமமே போற்றியின் அன்பு சாந்திடும் அருவொனுங் குழவியும் அணையும் ஆங்களை வருவறித் தவமெனும் மாட்சி எங்குமேல் தெருந்தும் அவ்வியிரி சிவனைச் சேருமால்.

தருமத்தைச் செய்தவழி அன்பு வந்து சேரும். அன்பு பெருகியவழி அங்கு அந்தன் என்னும் குழந்தையும் தோற்றும். எனவே அந்தன் பெருக்கம் தோன்றும். ஆங்கு அறஞும் அன்பும் அருஞும் வரும் வழியாக தவம் என்னும் உயர்வான நிலை கைகூடும். அறமும் அன்பும் அருஞும் தவமும் கைகடிய வழி உள்ளத்தெளிவு கொண்டு அந்த ஆங்மா முடிவிலா இன்பமான விவைஙைச் சேரும் என்றார் காசிபர். 13

வேந்துறிப் பிறவியுந் தொன்மையாய்ச் சாந்திடு முவகைந் தலையும் நிங்கிடும்
பேர்ந்ததீடல் அரியதோர் பேரின் பந்தனை ஆர்த்திடும் அதன்பரி கறைதற் கேடுமோ.

சிவபிரானே ஆன்மா அடையப்பெறின் பிறவி என்னும் பினியும் திரும்.
தொன்று தொட்டு ஆன்மாவைச் சார்ந்து நிற்கின்ற ஆகாமியம், பிராத்துவம், சஞ்சித
மாகிய வினையான மூவகைக் கட்டுகளும் நீங்கும். இவைகள் நீங்கியவழி ஆன்மா
வானது நீங்குதற்கரியதான் பேரின்பத்தைச் சார்ந்திடும். அப்பேரின்ப விளாவின்
நிலையினை இவ்வாறென நாம் எடுத்துப்பேசும் தன்மை உடையதோ? அன்று. 14

ஆற்றலீ யுளதுமா தவம் தன்றியே வீற்றுமொன் ரூவதென விளாப் ஸாகுமோ
சாற்றருஞ் சிவகதி தலையும் நல்குமால் போற்றிடின் அனையதே போற்றல் வேண்டுமால்.

ஆகையால் உலகில் எல்லாவற்றிலும் மிக ஆற்றல்பெற்றது பெரிய தவமே
அன்றி வேரெரு பொருள் இன்னும் இருப்பதென யாராலும் எடுத்துப்பேசலாமோ?
சொல்லற்கரிய பேரின்ப நிலையான சிவ கதியையும் தவமே தந்து நிற்றலால், நாம்
பக்குவமாகப் பேணவேண்டியது ஒன்று உண்டானால் தவத்தையே அவ்வாறு பேண
வேண்டும் என்றுன். 15

அத்தவம் பிறவியை அகற்றி மேதகு முத்தியை நல்கியே முதன்மை யாக்குறும்
இத்தனை யன்றியே யிம்மை இன்பமும் உய்த்திடும் உள்நந்தனில் உன்னுந் தன்மையே.

அவ்வாருகிய தவம் பிறவியை நீக்கி மேன்மையான முத்தியின்பத்தைக்
கொடுத்து ஒருவரை முதன்மையான நிலையில் வைக்கும். இதுவன்றி அத்தவம் ஒரு
வர்க்கு இப்பிறவியில் பெறவேண்டிய இன்பமும் கொடுத்து அவர் சித்தத்துள்
நினைத்தவெல்லாம் கைகூடும்படி கொடுக்கும். 16

ஆதலிற் பற்பகல் அருமை யாஸ்புரி மாதவம் இம்மையும் மறுமை யுந்தரும்
எதுவ தாகுமால் இருமை யும்பெறல் ஆதியம் பகவன் தருவின் வண்ணமே.

ஆதலினால் பல நாட்கள் அருமையாகப் புரிகின்ற மாதவம் இப்பிறவியிலே
இன்பமும் அதுவன்றி மறுமைக்கும் இன்பத்தைக் கொடுக்கும் காரணமாக இருக்கின்றது.
அந்தத் தவமானது இம்மை மறுமை இன்பங்களைக் கொடுத்துநிற்பது
ஆதியான சகன் அருளின் வண்ணமாகக் கிடைக்கும் என்பதை உணர்வீராக. 17

ஒருமைகொள் மாதவம் உழந்து பின்முறை அருமைகொள் வீடுபே நடைந்து னோர்சிலர்
திருமைகொள் இன்பினிற் சேர்கின் ரேர்சிலர் இருமையும் ஒருவரே எந்தி னேர்சிலர்.

மன ஒருமைப்பாடு கொண்ட தவத்தை அரிதாகச் செய்து பின்னர் அருமை
கொண்ட முத்தியின்பத்தை அடைந்துள்ளார் சிலர். மேலான பெரிய செல்வ
போகங்களைப் பெற்று விளங்குவோர் சிலர். முத்தியும் போகமும் ஒருவரே பெற்றுக்
கொள்வோர் சிலர். 18

ஆற்றலீல் தம்முடல் அலைப் பற்பகல் நோற்றவர் அல்லரோ நூவல்ல வேண்டுமோ
தேற்றுக் கீர்கொலோ தேவ ராகியே மேற்றிகழ் பதந்தொறும் மேவற் ரேர்ஸலாம்.

மக்களோ! இதை நீங்களே தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நான் சொல்லவும்
வேண்டுமோ! எதுவாகில் பல நாட்கள் தவம் செய்தவினால் தங்கள் உடல் வாடினாலும்,
தாங்கள் சஞ்சலமடையாது உற்தியுடன் தவஞ் செய்தவரல்லவோ தேவர்களாக இப்பொழுது
மேலாகித் திகழும் வான் உலக பதம் தோறும் வீற்றிருப்பவர்களானவர். 19

பத்திமை நெறியொடு பயிற்றி மாதவ முத்திபெற் றனாடி முன்னுற் ரேர்தமை இத்துணை யெனலாரி திருமை யும்பெறு மெய்த்தவர் மாலோடு விரிஞ்ச னதியோர்.

இறைவன்மீது பத்திமையான ஒழுக்கம்பூன்டு தவம்செய்து அதன் பயனால் முத்திபெற்று சிவபிரான் திருவடிகளை அடைந்தோர்தமை இத்தன்மை உடையர் என அவரது பெருமையையோ அல்லது தொகையையோ கணித்தல் அரிதாகும். என அவரது பெருமையையோ அல்லது தொகையையோ கணித்தல் அரிதாகும். இப்பால் மக்களே முத்தியும் போகமும் ஆகிய இரண்டினையும் பெறு பவரான உண்மைத் தபோதனர்கள் பிரமதேவன் நாராயணக் கடவுள் ஆகியோர்கள் என 20 அறிவிராக.

பஸ்துமிர் தன்னையும் மாய்த்துப் பாரினுக் கல்லல்செய் தருந்தவம் ஆற்றி பாதவர்க் கீல்லையே இருமையும் இன்பம் ஆங்கவர் சொல்லஞ்சும் பிறவியுள் துன்பத் தாழவார்.

பிள்ளைகளே ! அதுவன்றி, பல உயிர்களையும் கொன்று, பூமியில் வாழ்வார்க் குத் துன்பம் செய்து, செய்தற்கரிய தவத்தைத் தச் செய்திடாதவற்கு இம்மை மறுமையாகிய இருவகைப் பிறப்பிலேயும் சுகம் இன்பம் அடையமாட்டார்கள். 21 ஆங்கு இவர்கள் எல்லாம் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாத பிறவிகளை எடுத்துத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து சங்கடப்படுவார்கள்.

அறிந்தினை உரைப்பினும் அவனி மாக்கன் தாம் மறங்கொலை களவோடு மயக்கம் நீங்கள்கீழ் நீங்கிடு கீன்றிலர் துன்பம் அற்றிலர் பிறந்தனர் இறந்தனர் முத்தி பெற்றிலர்.

இவற்றையெல்லாம் உண்மையெனக் கண்டு பெரியோர்கள் இதைச் சொன்ன மூலம், பூமியில் வாழும் மனிதர்கள் கொடுமையான கொலை, களவு, இவற் றுட்டாக வைத்துச் சொல்லப்படும் ஏனைய பாதகச் செயல்களைச் செய்யும் மயக்க நிலை நீங்கார்கள். பாவச்செயல்களை நீக்குவதற்காண துறவி மார்க்கத்தைக் கொள்ளார்கள். பிறந்தார், இறந்தார், ஆகினாரோழிய முத்திபெற்றிலர். 22

தவந்தனின் மிக்கதொன் றில்லை தாவில்சீர்த் தவந்தனை நேர்வது தானும் இல்லையான் தவந்தனை அரியதொன் றில்லை காற்றிடில் தவந்தனக் கொப்பது தவம் தாகுமே.

மக்களே ! தவம்தனில் மிக்கதானது யாதொன்றும் இல்லை. குறைவிலாத திருடைய தவத்திற்கு சமமாவதும் வேறில்லை. தவத்திலும் பார்க்க அரியதான செயலும் வேறு இல்லை. தவத்திற்கு ஒப்பாவது தவமேயாகும். 23 ஆதவின் மெந்தர்கள் அறத்தை ஆற்றுதிர் தீதினை விலக்குதிர் சிவனை உன்னியே மாதவம் புரிகுதிர் மற்ற தன்றியே ஏதுள தொருசெயல் இயற்றுத் தக்கதே.

ஆனமையின் மெந்தர்களே ! தருமத்தைச் செய்யுங்கள். தீமைகளை நீங்குங் கள். சிவபிரானை நினைந்து தவம் செய்யுங்கள். இதுவேயல்லாமல் இவ்வுகைத்து வேறு ஏது ஒரு செயல் செய்யத்தக்கதாக இருப்பது தவம் ஒன்றே தான். 24

உடம்பினை ஒருத்துநோற்பார் உலகெல்லாம் வியப்பவாழ்வர் அடைந்ததவர்க் காப்பர் ஒல்லார்க் கழிவெட்டிழூர் வெஃகும் நெடும்பொருள் பலவுங் கொள்வர் நித்தராய் உறைவர் சுது திடம்பட உமக்கோர் காதை செப்புவன் என்று சொல்வான்.

உடம்பை ஒருத்து தவம் செய்வார் உலகமெல்லாம் அதிசயத்துடன் பாராட்ட வாழ்வார். தன்னை அண்டித்துரைக் காப்பராவர். பகைவர்க்கு அழிவு செய்திழூர். தாம் விருப்பும் எப்பொருளையும் பெறுவார். அழிவின்றி நித்தராகவும் வாழ்ந்திருப்பார். இது உறுதி என பிள்ளைகளே ! நீங்கள் இது திடம்பெறுமாறு உங்கட்டு ஒரு கதை சொல்வேன் என காசிபமுனிவர் மேலும் சொல்லத் தொடங்குவார். 25

காசிபனுபதேசப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் 201

